Marin Rădulescu

AVENTURILE SPIRITULUI ÎN MATERIE

FUNDAȚIA CULTURALĂ SPIRALE

București - 2007

399.341

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
399. 341

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Marin Rădulescu

Aventurile spiritului în materie

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DE ACELAȘI AUTOR :

„Baudelaire, existență și creație“ – compendiu.

*

„Desenele lui Baudelaire“

*

„Les Fleurs du Mal – Florile răului“ – bilingv

*

„Lumini și Umbre“

*

„Mozaic artistic“

*

„Reflecții asupra artelor“

*

„Flori spirituale“

*

„A.B.C.- ul cromatic. Armonia culorilor“

*

„Jurnalul unui spirit zbuciumat“

*

„Aventurile devenirii – treptele cunoașterii – poeme în proză“

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

II 399. 341

3

Marin Rădulescu

Aventurile spiritului în materie

EDITURA ȘI FUNDAȚIA CULTURALĂ SPIRALE

Bucureşti - 2007

ALE

441963
B.C.U. IASI

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EDITURA ȘI FUNDAȚIA CULTURALĂ SPIRALE
Str. Vespasian 18, București
Tel. 0723.44.23.85

Editor : M.Rădulescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RĂDULESCU, MARIN
Aventurile spiritului în materie / Marin Rădulescu. - București : Spirale, 2007
ISBN 978-973-88444-0-7
57

Toate drepturile asupra acestei lucrări aparțin editurii. Reproducerea, fie și parțială, pe orice suport, este interzisă fără acordul prealabil al editorului, fiind supusă prevederilor legii drepturilor de autor.

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

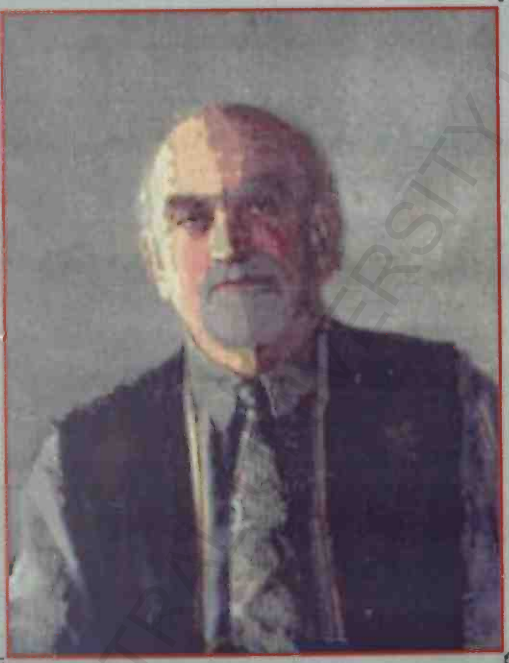

0. Marin Rădulescu
la 75 de ani

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Părinților mei,
Ion și Ioana
Rădulescu,
care mi-au dat
o educație aleasă
și mi-au călăuzit
pașii și simțirea
spre o spiritua-
litate pură.

M. Rădulescu

1

Cuvânt înainte

De când mă știu, am fost un spirit de cercetare, preocupându-mă îndeosebi istoria vieții pe Terra, evoluția spirituală pe scara lumii vii, investigând atât pe orizontală, cât și pe verticală și în profunzime. Cu ocazia peregrinărilor mele permise de Domnul în toate sensurile posibile, am primit lecții de spiritualitate cu informații nebănuite pe care nu le puteam obține de la școlile organizate de comunitatea omenească. La reîntoarcerea în realul acesta meschin, mi-am grupat informațiile prețioase culese pe teme de interes, realizând mai apoi, pe baza lor, o istorie a peregrinărilor spiritului în materie.

BUJIA CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Toate informațiile mi-au fost dictate de fluidul eteric cosmic în care s-au înscris ideile, gândurile și acțiunile din viețile anterioare, toate experimentele unor spirite foarte avansate în evoluție.

Evenimentele prezentate în această carte izvorăsc din trăirile mele în spațiul cosmic din timpul somnului când îmi puteam viziona viața încă de la începututile existenței mele mult încercate și până acum, într-un context fantastic în care mam mișcat în nenumăratele reîncarnări efectuate încă de la începutul stabilizării structurii Terrei ca planetă a Soarelui acoperită cu o materie fluidă în care a început aventura scânteilor divine, a duhurilor (a spiritelor), în materie.

Am fost uluit să constat că Dumnezeu a creat cu multă răbdare, pornind de la existențele în materie a formelor celor mai simple, pe care le-a condus, din etapă în etapă, dirijându-le treptat spre o evoluție gradată, din formă în formă, din consistență în consistență, de la mineral la

plantă, apoi la animale și ajungând la ultima fază, de om, fiecare treaptă consemnând o varietate infinită de indivizi care se întreceau în a obține noi valențe spirituale.

Momentele de trecere de la un regn la altul au fost hotărâte de Creator care intervenea numai când saltul era necesar și reprezenta o adevărată revoluție.

Vizionarea unui interval atât de mare de timp - mai multe miliarde de ani gândind din perspectiva gândirii limitate a omului pe Terra - a fost posibilă datorită faptului că în dimensiunea subtilă cosmică spațiul și timpul sunt anulate, toate informațiile care există în întreaga imensitate însoțindu-mă în permanență fiind proiectate în prezent.

În fiecare moment mă simțeam protejat, inițiat în tainele nevăzutului și ale necunoscutului, îndrumat pas cu pas în modalitățile de observare, abordare și prezentare a tot ce simțeam, vedeam dar nu înțelegeam.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

Domnul se ocupa de iluminarea mea, cred, pentru că a văzut cum preluam fără să mă îndoiesc toate informațiile primite și le clarificam omenește în sensul cel mai pozitiv posibi ; mai pe scurt, aș putea spune că „am învățat să ascult" *și să* „prelu-

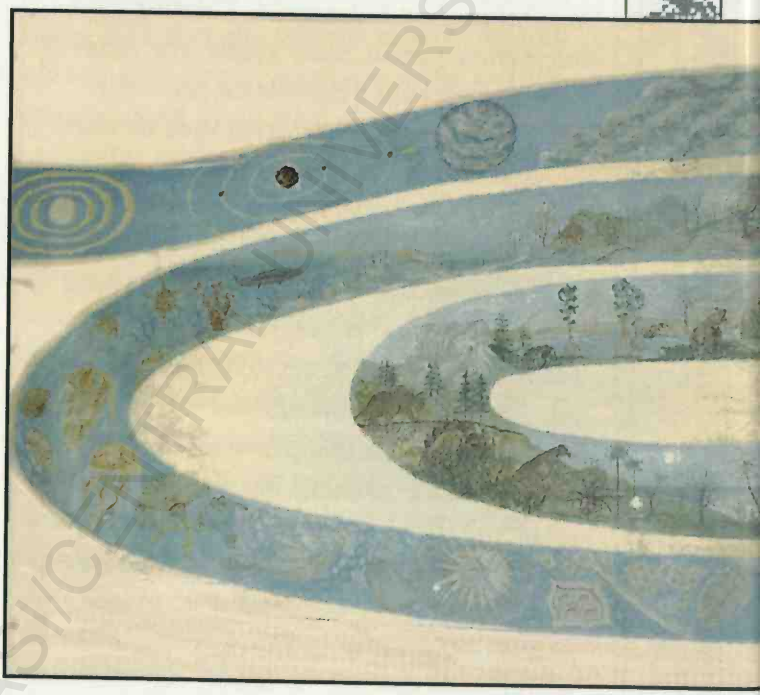

2. M. Rădulescu : Evoluția spiritual în materie pe Terra (stânga). la Liceul n

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

crez" *toate mesajele primite și de aceea am interpretat eu aceste gesturi ale Creatorului pentru iubirea și aprecierea de care mă bucuram din partea Sa.*
- „Fie slăvit în veci Domnul ce ne-a creat!

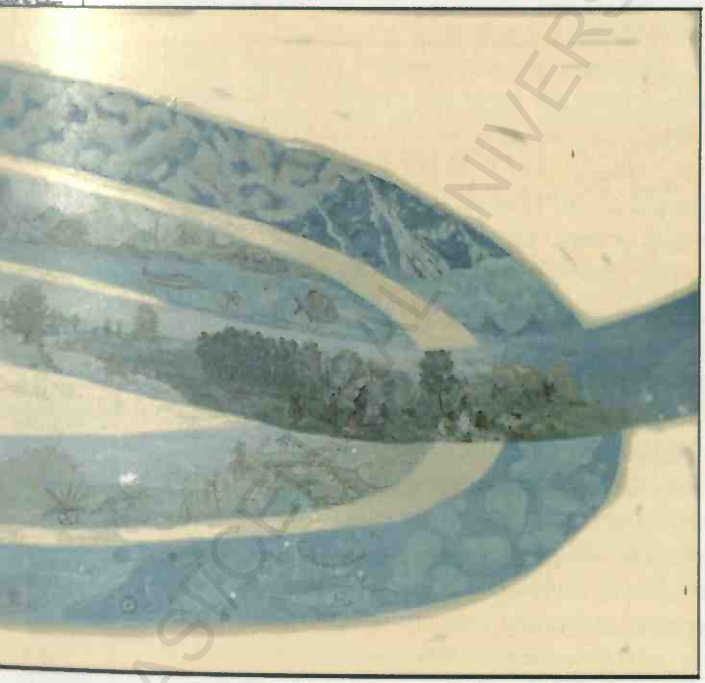

dulescu : Evoluția spiritual în materie pe Terra (dreapta). la Liceul nr. 25.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

Pentru abordarea acestei cărți, mi s-a sugerat în somn să scriu despre „Evoluția spirituală". Dimineața, când m-am trezit, am și inițiat calculatorul și m-am gândit să dau acestui studiu un titlu petard, terrian, „Aventurile spiritului în materie", *pentru a stârni curiozitatea semenilor și a-i determina s-o citească.*

De fapt, eu abordasem această temă prin fresca pe care am realizat-o la laboratorul de biologie de la Liceul nr. 25, în vara anului 1973. E o lucrare foarte elaborată și am vrut ca pictura mea să reziste multă vreme. De aceea, am curățat zugrăveala, am șlefuit cu șmirghel tencuiala până la beton, am dat cu un glet de alb de zinc cu ulei și mi-am desenat ușor, cu o pensulă cu ocru, compoziția gândită. Am realizat o spirală *turtită care să se adapteze dreptunghiului alungit al peretelui, pornind din colțul din dreapta-sus, urmând un oval care să ocupe aproape întreaga suprafață de pictat, apoi altul în interiorul lui care, continuând cu a treia spiră care ocupa orizontal centrul compoziției până în partea stângă, intersectând a doua și prima spiră (ovale) urcând apoi spre colțul din stânga-sus al suprafeții de pictat.*

BIBLIOTECA UNIVERSITARA

Pe această fâșie, respectând proporționalitatea dintre durată și lungimea acesteia, am prezentat epoca coacervatelor care ocupă aproape ½ din lungime, apoi fiecare eră geologică potrivit duratei ei stabilită de savanți pe bază de C_{16}. (vezi fotocopia pe care am prezintat-o mai sus, Fig. 2 și 3, pag. 10 și 11).

În registrul de sus, se află Calea Lactee care este prezentată mai amplu în colțurile de sus ale lucrării, în dreapta observându-se marcat și Soarele nostru iar în stânga restul.

Privind pictura, se va putea sesiza, în afara evoluției vieții pe terra, și ideea filosofică a circuitului vieții în Univers datorită intervenției Creatorului : viața vine din Univers (prin niște combinații chimice impuse în anumite condiții) și pleacă, la apogeul evolutiv, înapoi în Univers.

3 mai 2007

M. Rădulescu

BIBLIOTECA UNIVERSITARY

4. De aici provin, de aici provenim cu toții.

Origini

Mă aflam dincolo de timp și spațiu, pierdut în infinitul mare. Eram un nimeni, dar existam în neființă.

Într-un moment blagoslovit de Dumnezeu, am fost cules la porunca divină împreună cu alte astfel de entitîți și condus spre vatra vastei zări, - ce se afla în mijlocul Casei Domnului - Cosmosul.

Acolo am fost învelite în spuza caldă unde ne-am continuat somnu-adânc.

La un moment dat, Stăpânul casei a răscolit jăratecul din vatră dând spuza la o parte, iar noi, entitățile culese și trimise aici spre odihnă și încărcare cu har, am simțit căldura puternică, ne-am trezit și am început a sări în sus de bucurie. Unele dintre noi ne mișcam mai armonios și am fost alese în scopul de a ne pregăti

pentru lungul pelerinaj al evoluției spirituale, în speranța trezirii noastre spre o viață pură pe care trebuia s-o continuăm în preajma stăpânului.

Am fost înțelepțite și inițiate în demersurile noastre, devenind niște duhuri divine, am primit straie de protecție cosmice, solare și planetare pentru a ne ajuta să rezistăm cât timp urma să parcurgem drumul până la planeta minunată, a „Soarelui", „Terra", care urma să se constituie în Galaxia Calea Lactee a Universului destinat pentru școlire. Trebuie să precizez că fiecare dintre noi eram însoțite de câte un *„Înger păzitor"* care să ne sfătuiască atunci când ajungeam la un impas.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

O nebuloasă în drum spre Calea Lactee

Trebuie să precizez mai întâi că există o ordine desăvârşită în Cosmos, această sferă a creaţiei divine. În sfera centrală - nucleul Cosmosului şi în cele patru universuri care gravitează în jurul ei, se manifestă legea mişcării eterne, a ciclurilor şi, odată cu ea, principiul metamorfozei sau al reîncarnării.

Această lege a renaşterii lumilor sub forme asemănătoare cu cele vechi, dar mereu noi, după un lung somn cosmic, se aplică şi stelelor şi planetelor şi fiinţelor de toate felurile şi oamenilor, este condiţia de manifestare a Verbului divin, a strălucirii Spiritului universal prin intermediul astrelor şi spiritelor individuale.

*

BIBLIOTECA UNIVERSITY LIBRARY

Creatorul a alcătuit o nebuloasă și a pregătit totul de plecare.

Alaiul a pornit într-un car de foc al acestei nebuloase tras de niște cai înaripați care suflau foc pe nări încălzind atmosfera și creându-ne o ambianță plăcută de deplasare. Înaintam într-un nimb de glorie având consistența unui nor din pulbere stelară și gaz.

Pe tot parcursul drumului, am plutit prin fluidul eteric care curgea neîncetat din centru spre periferie, fluid încărcat cu hrana spirituală necesară înviorării și informării fiecăreia dintre noi privind devenirea ulterioară.

Această nebuloasă care a dat naștere

5. Nebuloasa, norul de gaze și de pulbere în Calea Lactee.

sistemului nostru solar, nebuloasă regulată, este caracterizată prin unitatea părților sale, prin simplitatea organizării, omogenitatea ansamblului și armonia mișcărilor.

Rotindu-se în jurul unui nucleul primitiv cu o viteză uriașă, Soarele, împreună cu haloul de elemente materiale și gaze mai dense atrase în jurul lui din sânul nebuloasei, avea o formă generală foarte turtită și, întinzându-se până la orbita planetei Neptun de astăzi. Din această masă au început să se detașeze, una câte una, actualele planete începând chiar cu planeta Neptun.

În cadrul nebuloasei însă, Soarele s-a condensat independent și a constituit un glob relativ izolat în imensitatea ei, dar se rotea odată cu întreg ansamblul.

Așadar, Soarele s-a separat în sânul nebuloasei, masele gazoase ale ei s-au tot îndepărtat formând mai multe inele care, prin condensare, s-au format planetele astrului central.

Globul terestru începe să se contureze, nucleul lui dvenind din gazos, lichid fierbinte. Este perioada când Pământul

se rotea mai repede decât astăzi și când Luna urma să se desprindă devenindu-i satelit.

În acea epocă Pământul era, deci, fierbinte și încă mai clocotea. Flăcări țâșneau de peste tot. El era acoperit în întregime de o materie semilichidă, semigazoasă, traversată de nenumărați curenți reci sau fierbinți, clocotind în abisuri întunecate, gazoasă și transparentă la suprafață. Amestecându-se în aceste învelișuri întunecate sau translucide, învolburate sau calme, noi, duhurile trimise pentru fluxul evolutiv în materie, ne mișcam destul de greu, dar eram protejate de învelișurile de esență divină pe care ni le-a asigurat Creatorul la plecare.

Terra are o istorie care începe acum 4,5 – 5 miliarde de ani. În prima treime se afla în stare topită, păstoasă, când, datorită radiațiilor puternice inițiate de Creator, au

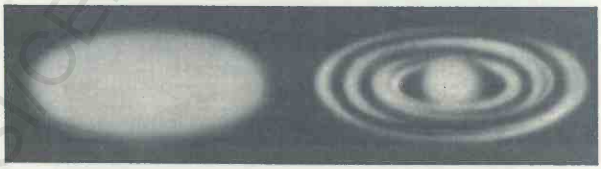

6. Etapele transformării Nebuloasei în Soare și Planete (1 - 2 stg.)

apărut *soluțiile proteice coloidale*. Treptat, ca urmare a manifestării energiei **Yang,** elementele grele sunt atrase spre centrul Terrei, la suprafață păstrându-se elementele mai ușoare, acea „supă" proteică a soluțiilor coloidale care se tot purifică devenind tot mai fluidă, originea viitoarelor mări și oceane. Deasupra acesteia, atmosfera căpătase o existență de sine stătătoare, luând forma unui amestec de gaz aproape stabil, traversat de radiațiile solare care ajungeau mai ușor la acea „supă" proteică coloidală determinămd în continuare puternice transformări. Am putea spune că aventura spiritului în materie, concepută de Creator, a început în apă într-un lung flux evolutiv.

Așadar, ajuns la destinație pe Terra, spațiul încercărilor de tot felul pentru înțelepțire și îndumnezeire, școala hărăzită nivelului nostru, am fost încorporate în

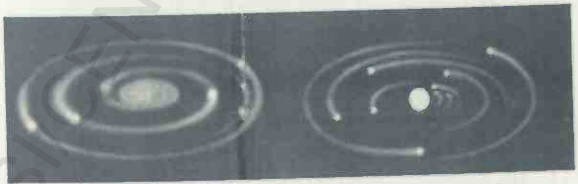

7. Etapele transformării Nebuloasei în Soare și Planete (3 - 4 dr..)

BOOKASIA LIBRARY

regnul mineral (natura așa-zisă moartă) neposedând un corp eteric, ci numai unul material. În vremea aceea de început al vieţuirii pe Terra, mineralele aveau o consistenţă vâscoasă şi se modificau foarte repede având o viaţă mai scurtă sau mai lungă, timp în care noi, spiritele, tot evoluam, vegetând. Când ni se distrugea acest corp mineral, eram eliberate pentru a urma un nou ciclu de încorporări.

Mult a mai trebuit să mă chinui în materie ! Evoluţia vieţii mele depindea de evoluţia corpului material mineral în care eram încorporat. Eu nu puteam interveni, lucru ce mă nemulţumea şi mă obosea foarte mult, de aceea dormeam mai tot timpul fiind trezit în momentul distrugerii corpului.

Ciclul reîncorporărilor în mineral a durat foarte mult, iar saltul revoluţionar al evoluţiei în mineral s-a produs, după voia Domnului, după aproape două miliarde de ani când s-a permis duhurilor trecerea într-o existenţă superioară.

În această lungă durată, planeta era interesantă din punct de vedere astronomic şi geologic, dar lipsită de viaţă ; fără

plante şi fără animale. Totul era pustiu. Nu vedeai decât apă şi rocă, cer acoperit, ploi abundente, tunete şi fulgere.

Dedesubtul mării universale, minereurile s-au solidificat într-o pătură subţire, neîncetat ridicată şi coborâtă de maree, mobilă, elastică, de grosime variată, care a început să crape, să se resudeze, reformată, croind căi primelor erupţii de granit, primelor insule. Această scoarţă este încă un fel de plută în mişcare pe un glob în fuziune. Cu timpul ea capătă mai multă consistenţă. Răcirea treptată îi asigură o creştere în grosime. Insulele primitive au suferit la rândul lor influenţa agenţilor atmosferici, a vânturilor, a ploilor, a alternanţei zi şi noapte, şi, degradându-se lent neîncetat, vor forma pe fundul mărilor primele depozite sedimentare. Temperatura este încă foarte ridicată. Abia ai putea percepe diferenţa dintre iarnă şi vară, dintre miezul nopţii şi cel al zilei. Această temperatură terestră este încă tot atât de ridicată ca cea pe care planeta o primeşte de la Soare, dar n-o mai depăşeşte. Totul era scăldat în întuneric.

Aproape pe neobservate pentru noi, în câteva clipe cosmice - în mai multe miliarde ani judecând după măsura noastră - Soarele va merge spre gloria viitorului, inaugurându-şi rolul de astru care luminează, de cămin al planetelor de susţinător al sistemului lumii. Atmosfera terestră se va purifica, şi, într-o zi, într-un viitor încă îndepărtat, azurul cerului va apare în lumina lăsată de furtunile potolite. Acest lucru ilustrează ceea ce Biblia înscrie privind creaţia Domnului în ziua a doua :

Dumnezeu a zis : să fie o întindere care să despartă apele de ape ! Şi a făcut întinderea şi a despărţit apele de sub întindere de apele de deasupra întinderii. Şi aşa a fost. Şi Dumnezeu a numit **Cer** *acea întindere.*

Dumnezeu a zis apoi : să se adune la un loc apele care sunt dedesubtul cerului şi să se arate uscatul. Şi aşa a fost.

Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar mulţimea de ape, mări. Şi Dumnezeu a văzut că este bine. Şi a fost o seară şi apoi o dimineaţă : **ziua a doua** *".*

8. Formarea atmosferei.
Primele condensări ale apelor.

9. Începuturile apariției uscatului prin insulițe.

Este perioada în care activitatea **Yang** a fost înlocuită cu cea **Yin** (centrifugă) foarte intensă, apărând uscatul dintre ape, precum uriașul continent **Pangeæa** din undele calde ale **Panthalassei** – strămoșul Oceanului Pacific de astăzi, supercontinent care se va rupe la sfârșitul paleozoicului în două : **Laurasia** și **Gondwana**.

Dar în vremea aceea era o lume foarte diferită de cea în care locuim noi astăzi. Nu exista încă privire s-o contemple, nici ființă pentru a o simți. Stâncile erau izbite de valuri, primii munți fiind arizi și stâncoși : nici un copac, nici un tufiș, nici măcar un fir de iarbă sau de mușchi. Rocile gri dominau solitare deasupra apelor, reflectând nuanțele razelor de lumină sau ale umbrelor care alunecau în diferite momente ale zilei. Aceste roci erau luminate ziua de Soare, noaptea de sinistrele fulgere care le loveau dar nu ucideau nimic, în timp ce Luna, imensă și fără faze, strălucea cu lumina proprie, încă incandescentă și ea, răspândind peste valuri lumini sălbatice din îndepărtatul său incendiu.

În continuare, Creatorul a tot frământ-

tat lumea mineralelor, din fluide făcându-le solide, dure, dându-le o consistență potrivită desprinderii duhurilor pentru a duce o existență vie de sine stătătoare.

Elementele de viață sunt pregătite minuțios. Creatorul inițiază natura în marele mister al creației vieții. Atomii de hidrogen, de oxigen, de carbon, de azot deja existenți, sunt regrupați, reorganizați. În acel moment nu exista materie din

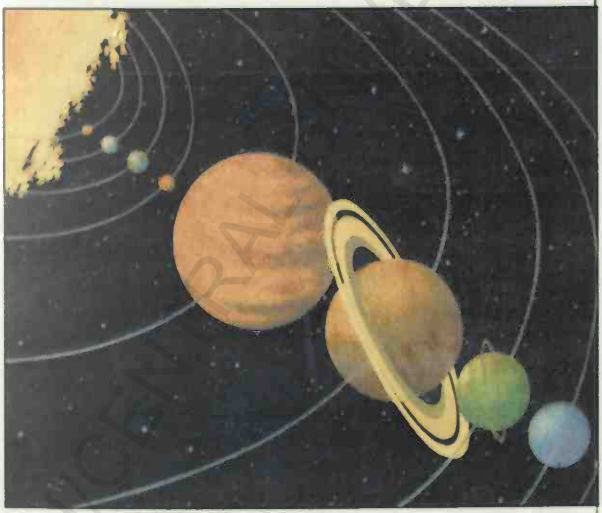

10. Sistemul solar cu planetele sale (de la stg. La dr.) : Mercur, Venus, Pământul, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptul și Pluton.

organică specială, iar viitorii germeni de vegetale și de animale, sunt constituiți din elementele anorganice pe care le cunoaștem deja : **apa**, adică oxigenul și hidrogenul ; **aerul**, adică oxigenul și azotul ; **carbonul**, apoi, **oxidul de calciu, siliciul, diferite săruri, fosfor, sulf, fer.** Dealtfel, orice ființă vie, oricare ar fi ea, de la om până la planta cea mai elementară, sunt formate din materii anorganice.

Ceea ce le disting de minerale, nu este compoziția, substanța, ci modul special de aranjare, care formează corpuri nici solide, nici lichide, nici gazoase cum sunt corpurile anorganice, ci niște corpuri semisolide, semilichide ; această stare specială e datorată mai ales *apei*, care există în mare cantitate în toate ființele organizate și care, prin unirea cu elementele constitutive ale substanței lor, joacă un rol de prim ordin în explicarea fenomenelor vieții. Dealtfel, organismele primitive nu sunt, ca să spunem așa, decât apă impregnată de elemente asociate (meduzele au 90% apă și 1% materie solidă ; corpul omului conține în țesuturile lui 70% apă și numai 30% materii solide).

Venind, deci, timpul unor prefaceri radicale, Creatorul a hotărât trecerea duhurilor (a spiritelor) de la viața minerală, la cea vie, primind corpuri deosebite. Era momentul de a favoriza țâșnirea duhurilor din Invizibil în Vizibil. După informațiile Bibliei aflăm că în acest moment Dumnezeu a zis : *Să rodească pământul verdeață, iarbă cu sămânță și pomi roditori...!"* **(aceasta a fost ziua a treia)**.

Și Dumnezeu a mai zis : *„Să fie luminători pe bolta cerului spre a despărți ziua de noapte!"* (Soarele pentru zi, Luna și stelele pentru noapte). **(a fost ziua a patra)**.

Apoi : *„Să mișune apele și uscatul de viețuitoare !.."* **(a fost ziua a cincea)**.

Astfel Dumnezeu, după ce a creat Terra prin voință și cuvânt, scăldată de razele mângâietoare ale Soarelui, ziua, și ale Lunii și ale Stelelor, noaptea, a gândit minuțios crearea viețuitoarele.

În procesul împlinirii planului său, Creatorul a indus naturii posibilitatea de a constitui ***nuclee*** de viață gelatinoase, apoi ***celule***, în procesul de creare a lumii vii de aceea, la origine nu avem de a

face nici cu vegetale, nici cu animale propriu zise, ci numai cu niște bule mucoase invizibile cu ochiul liber numite ***monere*** care formează mici mase gelatinoase pe roci și în mare. Este un organism fără organe : nici cap, nici membre, nici stomac, nici inimă, nici sistem nervos sau muscular.

Așadar, lumea mineralelor ajunsă la un grad mare de organizare și de consistență, de tip « cristal » de exemplu, a încredințat Creatorul că a venit momentul de a elibera în masă duhurile (spiritele) din închisoarea de miliarde de ani și a le întrupa în aceste unități gelatinoase pe care noi le-am grupat în regnul **monerelor** (*bacteriile* și *cianobacteriile* sau *algele albastre-verzi*), pentru a începe aventura propriu-zisă a evoluției lor spirituale. Hrană pentru ele fusese deja asigurată de Creator prin acea « supă » coloidală proteică din care aceste mici unități de viață, abia schițate, se vor hrăni prin osmoză.

Acest grăunte viu era atât plantă cât și animal. Aceste monere se hrăneau fără gură, fără tub digestiv, fără stomac, prin *endosmoză*, ca plantele, hrana de absorbit pătrunzând prin contact până în interior.

Pentru a se reproduce, ajungând la o dezvoltare excesivă, monera se dividea în două părți care vor crește la rândul lor până la volumul normal. Timp de milioane de ani ele s-au reprodus prin fracționare, prin înmugurire sau prin germeni. Până să se ajungă la existența sexelor și separarea lor în doi indivizi distincți, au trebuit să treacă multe sute de milioane de ani de creație. Separarea sexelor a fost precedată timp foarte îndelungat de hermafrodism.

Monerelor le putem alătura așa numitele **„microzime"** (fermenți microscopici) un element principal al viitoarei celule, forma vie redusă la cea mai simplă expresie, având viața în ea. Reunirea lor în aliniamente a produs ***bacteriile***. Așadar, aceste „microzime" vor evolua în celule, în ouă, în bacterii, în microbi, și vor fi substratul însuși al lumii organice în întregime.

Aceste **Monere, „microzime", celule, amibe,** organisme rudimentare, sunt formate din ceva. Acest ceva, substanța lor, posedă o oarecare activitate pe care n-o posedă mineralele. Ei bine ! e prima substanță vie, cea mai elementară și cea mai

simplă dintre toate, pe care am numit-o *protoplasmă* ce aparţine albuminoidelor, adică având în compunere o combinare dintre carbon, hidrogen şi azot, elemente primitive ale planetei. La aceste elemente se adaugă uneori în proporţii variate, sulful, fierul şi fosforul. Creatorul a înzestrat-o cu flux vital aşa încât, oricât de chimică, minerală, elementară ar fi, protoplasma trăieşte, se naşte, creşte, se reproduce şi moare, se hrăneşte, este sensibilă, chiar se şi mişcă şi reacţionează împotriva excitaţiilor ce vin s-o provoace. Aceasta este substanţa care, modificându-se în mod diferit, serveşte la formarea ţesuturilor şi a organelor tuturor fiinţelor vii.

Biblic vorbind, după ce a eliberat duhurile din mineral, Creatorul le-a modelat un corp din lutul (mineralul ajuns la un mare nivel de organizare materială) Terrei, oferindu-le şi un corp de viaţă din fluidul etewric, Suflând asupra lor Duh Sfânt.

Aceasta reptrezintă prima treaptă a devenirii evolutive a omului – i-a modelat un corp material din lut ; nu spune preotul la aşa-zisa „moarte“ : „Din pământ ai venit, în pământ te întorci“. La expirarea existen-

ței create după o reîncarnare, materia trece prin așa-zisa „moarte", în circuitul materiei în natură. Duhul se-ntoarce în fluxul vieții veșnice.

Așadar, primele organisme au fost create pentru a trăi în apa căldicică a mării primitive potrivită acestor corpusculi gelatinoși fără formă, fără structură, niște corpuri chimice în care proprietățile speciale ale carbonului, mai ales semifluiditatea și suplețea nedefinită a compușilor albuminoizi, au început o diferențiere capitală cu produșii exclusiv minerali și au inaugurat fenomenele vieții.

Formele lor rudimentare și aproape nedecise, reprezintă primul pas ezitant al vieții care este pe punctul de a se naște. La ele, celulele, așa cum le definim cu nucleu și membrană exterioară, nu există încă. Aproape n-au individualitate sau abia se schițează. Viața este încă în starea confuză.

Viața a apărut pe Terra cu aproximativ 3,8 miliarde de ani în urmă, chiar la hotarul dintre sfârșitul evoluției chimice a planetei noastre și începutul evoluției biologice. Mai întâi ***monerele***, apoi ***microzimele***, din care au descins ***bacteriile*** prin

reunirea lor în aliniamente diferite. Ele au fost depistate ca fosile în straturile vechi de 3,5 miliarde de ani și au viețuit singure în următorul miliard de ani ; aceasta era, deci, vremea ***arhebacteriilor*** și a ***eubacteriilor,*** adică a ***procariotelor*** (celule microscopice).

Cu câtă amploare a început Domnul creația viețuitoarelor, inaugurând această primă fază cu milioane de entități de o diversitate incredibilă !

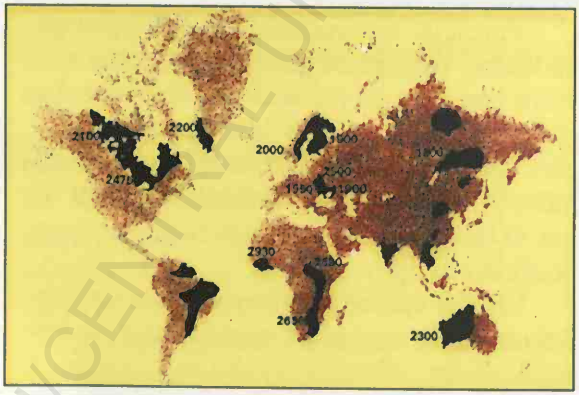

12. Zonele Terrei unde se găsesc roci precambriene care păstrează în structura lor urme de viață de acum 3 miliarde de ani.
Acestea sunt marcate pe hartă prin tonuri mai închise, iar cifrele exprimă vechimea în milioane de ani.

BUCUREȘTI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

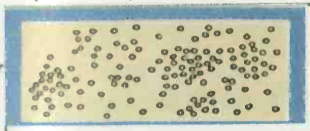

13. Lumea bacteriilor

Bacteriile sunt ființe unicelulare, microscopice, cu o mare răspândire în toate mediile de viață. Ele sunt lipsite de pigmenți asimilatori, hrănindu-se autotrof. Unele sunt parazite pe plante, animale sau om, cărora le provoacă boli (bacterii patogene). Altele sunt saprofite, luându-și hrana din substanțele în descompunere (bacteriile fermentațiilor). Foarte puține bacterii sunt autotrofe (hrană prin chimiosinteză. Numim câteva :

Orizontal – sus : Bacterii fermentative : ***Acetobar aceti*** (transformă alcoolul etilic în acid acetic– fermentație acetică) și ***Lactobacillus lactis*** (produce fermentația lactică – folosită la prepararea brânzeturilor).

Vertical – stânga – de sus în jos – tipuri de bacterii : ***coci, stafilococi, vibrioni ,bacterii mobile cu cili*** și ***spirili***. Vertical – dreapta – de sus în jos : ***tetrageni, bacili, spirocheți, diplococi*** și ***streptococi***. Orizontal – jos (bacterii patogene) – de la stânga la dreapta : ***stafilococii, streptococii.***

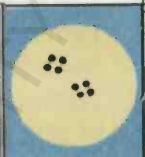

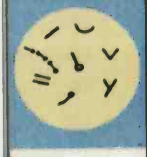

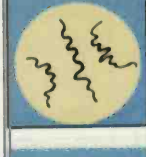

Al doilea pas în înfăptuirea planului creației făcut de Domnul a fost grija pentru evoluția *bacteriilor* la stadiul de ***eucariote***, cel mai important eveniment din întreaga istorie a vieții pe pământ, pentru că a făcut posibilă apariția tuturor organismelor mai complexe, plante și animale. Celulele nucleate, reproducerea sexuată, meioza și toate celelalte proprietăți unice ale organismelor multicelulare mai avansate sunt realizări ale descendenților primelor eucariote. (Celula eucariotelor posedă un nucleu înconjurat de o membrană conținând cromozomi individuali – informații karmice - ceea ce la Procariote nu există ; cromozomii nu sunt decât informațiile înscrise de Creator în predispozițiile, puse la dispoziția individului din care să aleagă, ca liber-arbitru, pentru evoluția sa.).

Au fost recent descoperite în roci vechi de 2,7 miliarde de ani lipide (stearani), produse secundare ale metabolismului eucariotelor. Încă de atunci ele s-au diversificat mult cuprinzând amœbele, microsporidiile, mucegaiurile mucilaginoase, dinoflagelatele, ciliatele, sporozoarele, criptomonadele, flagelatele, xantofitele, diatomeele, algele brune (unele pluricelu-

lare), sporozoarele, algele roșii, algele verzi, radiolarii, etc.

Cele mai primitive eucariote unicelulare (protiste și alge) datează, deci, de acum circa 2,7 miliarde de ani și realizează o explozie de creștere a numărului lor în *Cambrian*.

Așadar, părăsind ultimul corp fizic de mineral, duhurile au primit de la Creator un ***corp eteric***, *„corp al vieții propriu-zise"* și au fost trimise spre încarnare într-un nou corp fizic potrivit acestui nivel căpătând *rangul de viețuitoare pe Terra,* dar intrând în rândul celor mai simple dintre ele, având posibilități de hrănire și înmulțire.

Astfel, încă de acum trei miliarde o sută de milioane de ani, toate duhurile au fost eliberate, treptat, din mineralele în care au suferit experiența reîncarnărilor în mineral, fiind trimise să-și continue ciclurile de viață ca organisme vii.

Primele nuclee de viață au fost, așa cum am văzut, **Monerele** și **„microzimele"**, apoi s-a ajuns la forme **unicelu-**

lare, unele duhuri reîncarnându-se în astfel de corpuri și devenind, în acele zori ale vieții, unele **bacterii**, altele **alge** : mai întâi verzi-albastre, apoi verzi, roșii, brune, sau de **protozoare**, ca *Amœba Proteus*, sau de **ciliate** ca *Paramœcium Aurelia*, etc.

Primele organisme vegetale primitive, unicelulare sau grupate în cenobii fără nucleu individualizat, au fost ***bacteriofyceæle***. În majoritatea lor erau *heterotrofe*, adică se hrăneau numai cu substanțele organice, neavânt capacitatea de a le sintetiza din substanțe anorganice și acest lucru din lipsă de pigmenți clorofilieni care să le permită asimilarea carbonului și a oxidului de carbon. Celulele lor aveau forme de bastonașe, de spirale (spirili) și de virgulă sau vibrioni.

Bacteriile autotrofe obțin carbonul printr-un proces chimio-sintetic, în sensul că energia utilizată în sinteză nu este lumina ci energia exotermă rezultată în celulă, prin oxidarea substanțelor minerale, astfel încât ele se hrănesc singure.

Celula bacteriilor are nucleoid, citoplasmă și membrană cu teacă mucilagi-

noasă. Învelișul extern al membranei e citoplasmatic de natură lipoproteică cu rol de barieră fiziologică, în schimbul selectiv cu mediul conținând numeroase enzime și aminoacizi.

Cele mai vechi grupe de bacterii – ***Eubacterialele*** și ***Chlamydobacterialele*** - au apărut în *Precambrianul inferior*, înainte de 3 miliarde de ani. În *Precambrianul mediu* au apărut ***Ferobacterialele***, iar în *Precambrianul superior* au apărut ***Calcibacterialele*** care, împreună cu cianoficeele, au realizat depozitele de calcar din scoarța pământului.

Thiobacterialele au apărut mult mai târziu, în *Carbonifer*.

Privind algele, care au dublat în permanență bacteriile, cele mai vechi sunt ***Cyanophiceæle***, care și-au manifestat prezența încă din *Precambrianul inferior*, reușind să subziste până în vremea noastră.. Erau alge albastre, unicelulare formate din celule izolate sau grupate, filamentoase, sferice, lamelare sau globuloase. Ele erau autotrofe fotosintetizante. Nu aveau

flageli dar se deplasau prin mișcări oscilatorii. Se înmulțeau prin diviziune directă sau sciziparitate. Ele trăiau în mediu marin, ape stătătoare etc.

Afirmam mai sus că al doilea pas important în înfăptuirea planului creației făcut de Domnul a fost grija pentru evoluția *bacteriilor* la stadiul de ***eucariote***, cel mai important eveniment din întreaga istorie a vieții pe pământ, pentru că a făcut posibilă apariția tuturor organismelor mai complexe, plante și animale. Celulele nucleate, reproducerea sexuată, meioza și toate celelalte proprietăți unice ale organismelor multicelulare mai avansate sunt realizări ale descendenților primelor eucariote.

Întrucât Creatorul este părintele a tot ce există în Cosmos, atât al vietăților, cât și al astrelor și al planetelor, el a avut în vedere și evoluția Terrei în grădina căreia sălășluiesc vietățile create de el aici. Ținând cont de condițiile aspre deosebite pe care urma să le ofere viețuitoarelor prin mișcările orogenice ale planetei -

climă prin ridicarea de lanțuri muntoase și chiar schimbarea polilor magnetici – El a creat o nouă serie de ființe numite ***eucariote*** care reprezintă 99% dintre speciile ce trăiesc și în prezent pe Terra.

Pentru posibilitățile de adaptare mai ușoare și mai prompte, le-a atribuit acestora ca bază structurală o celulă mult mai suplă și mai complicată, ușor adaptabilă la noile condiții de viață care s-ar ivi.

Această celulă eucariotă este caracteristică tuturor plantelor, animalelor, fungilor și chiar și primelor eucariote, protistele.

Fiecare celulă vegetală prezintă un *perete celular* care delimitează protoplastul, perete care lipsește la celula animală care este delimitată numai de *plasmalemă*. De obicei celulele au un singur *nucleu* (uninucleate), dar pot avea și două (binucleate) sau mai multe (polinucleate). Forma, dimensiunile și poziția nucleului în celulă variază după tipul celulei și starea ei funcțională. Nucleul este bine individualizat, având o membrană dublă și conți-

nând materialul karmatic cules din fluidul eteric în momentul alcătuirii matricei existențiale corespunzătoare nivelului de evoluție la care s-a ajuns până în acel moment. El comandă activitatea celulelor și dă semnalul diviziunii celulare.

În centrul lui se află un nucleol nedelimitat de o membrană care dispare cu ocazia acestei diviziunii.

În corpul celulei există *vacuole*, niște vezicule mari delimitate de câte o membrană ce conțin suc vacuolar ; ele au funcții diferite : acumularea apei, stocarea nutrienților, a metaboliților, a substanțelor de rezervă.

La celula animală aceste vacuole sunt de talie mai mică.

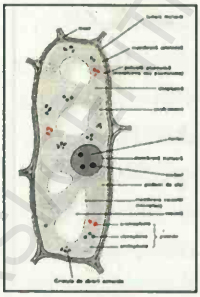

14. Celula vegetală

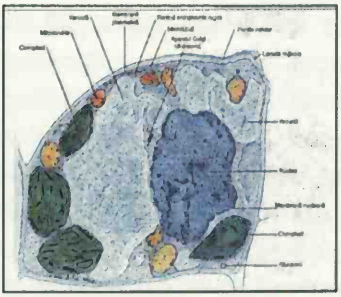

15. Ultrastructura celulei vegetale.

BOTANICAL GARDEN LIBRARY

Celula eucariotă prezintă organite cu rol bine definit în respirație, nutriție, secreție etc.

Eucariotele sunt, deci, capabile de diviziune celulară - caracteristică esențială a celulelor vii - care asigură reproducerea organismelor vegetale și animale, perpetuarea acestora, și permanența vieții pe pământ.

Structura aceasta celulară a eucariotelor de astăzi pe care le-am descris mai sus, acum câteva miliarde de ani aveau o o structură mai simplă, dar conținând elementele esențiale care s-au dezvoltat în timp prin alegerea, conform direcției evolutive dorite de fiecare vietate.

*

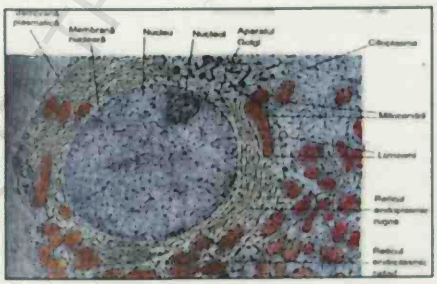

16. Ultrastructura celulei animale.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Eucariotele s-au diversificat spectaculos după apariția lor, în urmă cu 2,7 miliarde de ani. Margulis și Schwaetz au evidențiat în 1998 vreo 36 de filumuri de protiste în care au inclus amœbele, microsporidiile, mucegaiurile mucilaginoase, dinoflagelatele, ciliatele, sporozoarele, criptomonadele, flagelatele, xantofitele, diatomeele, algele brune algele roșii, algele verzi, radiolarii etc., de care am amintit mai sus.

Dintre alge un grup important îl formau ***Chlorophyceæle***, algele verzi de forme foarte variate, fixate de rocile submarine sau mobile. Ele erau uni și pluricelulare, solitare și coloniale. Ele și-au făcut apariția încă din *Proterozoic (Precambrianul superior)*, subzistând în *Paleozoic, Mezozoic* și în prezent.

17. Peisajul și viețuitoarele în Cambrian

BCU "IOAN PETRU KIRIAC" LIBRARY

O categorie deosebită de ființe care nu sunt nici vegetale caracteristice, nici animale și nici fungi, este reprezentată de ***Protiste***. Dintre acestea, o algă verde, apărută mai târziu, este adevărat, foarte elegantă și grațioasă, cu o mobilitate mare ce-și ducea viața, mai întâi, în estuare și lagune sărate, apoi în ape stătătoare, mlăștinoase, a fost **Euglena viridis** care a avut o istorie lungă până a ajuns la forma din Cretacic care subistă și astăzi.

18. Euglena viridis

19 . Peisajul și vegetația în Devonianul inferior.

Este o algă verde mai bine cunoscută și am găsit prilejul să prezint în amănunt această ființă elegantă care prezintă caractere, și de plantă, și de animal. Vreau să pregătesc ideea unității lumii vii și să prezint, mai departe, și un animal monocelular.

Avea un corp alungit, ascuțit la ambele capete acoperit de o peliculă, lung de 0,1 – 0,2 mm. La capătul anterior avea un flagel, a cărui bază forma un corpuscul bazal – *blefaroplastul*, iar lângă flagel avea *stigma* colorată în roșu, sensibilă la lumină. Tot lângă baza flagelului avea mai multe *vacuole pulsatile*.

În restul corpului avea numeroși cromatofori verzi care îi dădeau culoarea elegantă verde.

Celelalte vietăți o vedeau ca pe un „Ochi frumos" verde scăldat în lacrimi.

Se hrănea cu ajutorul cromatoforilor prin asimilație clorofiliană : asimilând bioxidul de carbon (CO_2) obținea hidrați de carbon și sintetiza substanțele albuminoide.

Suratele sale mai rușinoase care trăiau prin ungherele întunecoase, neavând lumină, se hrăneau ca și animalele cu al-

ge mici, bacterii și protozoare mici.

Această dublă posibilitate a euglenelor de a se hrăni este o dovadă de netăgăduit a legăturii strânse ce există între plante și animale, o dovadă în sprijinul unității lumii vii și a originii sale comune.

Reproducerea o făcea asexuat prin diviziune longitudinală. Când condițiile de viață erau mai grele, își întărea membrana cu celuloză și se închista înmulțindu-se și aici prin diviziune.

În momentele de răgaz ea își admira vecinele care se deplasau pe lângă ea.

Desigur, își aprecia în mod deosebit suratele care se hrăneau ca și ea prin asimilație clorofiliană și având, deci, o culoare asemănătoare ei, dar avea preferințe și printre alte ființe *încadrate în regnul Protista ca alge roșii, alge brune* și *diatomee* și chiar și din rândul regnului Monera, ca *Bacterii* și *alge albastre - verzi.*

Dintre protiste mi s-a părut foarte interesantă ***Amœba proteus***, un rizopod cu un corp gelatinos având un contur neregulat cu dimensiunea de 500 microni în diametru. Ea se deplasa cu ajutorul unor prelun-

giri protoplasmatice – niște pseudopode – extinse la nevoia de înaintare și când trebuia să cuprindă microorganisme pentru a se hrăni. Între aceste pseudopode se forma o vacuolă digestivă în care protoplasma vărsa diferite enzime care transformau particulele în compuși mai simpli, solubili. Produsele nedigerate le elimina prin *vacuola pulsatilă*, care se apropia de suprafața corpului și plesnea. Și la ea înmulțirea se făcea asexuat prin diviziunea corpului în două.

Tot dintre protiste (infuzorii), nu putem să nu admirăm o ființă în formă de pantofior, ***Paramecium caudatum*** care prefera

20. ***Amœba proteus***

apele stătătoare. Avea mărimea de 0,25 mm, forma alungită, mai lată la o extremitate. Corpul lui era învelit de o peliculă și acoperit de cili deși, dispuși în șiruri regulate. Pe partea ventrală avea o despicătură numită *peristom*, unde cilii erau dispuși în șiruri concentrice. Cilii aveau o mișcare ritmică, ce se propaga de la unul la altul încât dădea aspectul de valuri, ca un lan de grâu bătut de vânt.

Sub peliculă se afla ectoplasma, în care se găseau *corpusculii bazali*, din care porneau la exterior cilii. Tot în ectoplasmă se găseau niște formațiuni fuziforme numite *trihociste*, dispuse perpendicular pe suprafața corpului. Când animalul era excitat ele „explodau", eliminând conținutul trihocistelor care se întăreau ca niște ace, fiind otrăvitoare și serveau ca armă de atac sau apărare, după împreju-

21. *Paramœcium caudatum.*

rări. Tot în ectoplasmă se găseau și vacuolele pulsatile.

Când voia să se hrănească, mișca cilii din jurul peristomului pentru a antrena apa cu particule alimentare (bacterii) către cavitatea peristomială unde, în fund, se afla deschiderea bucală numită *citostom*, după care se afla un vestibul numit *citofaringe* prevăzută cu un fel de sită numită membrana ondulată prin care apa se întorcea și ieșea afară, iar particulele alimentare erau oprite. Aici se formau mereu vacuole digestive, care erau purtate în toate părțile corpului prin mișcarea endoplasmei.

După ce se făcea digestia, vacuolele se apropiau de o margine a părții posterioare, unde resturile nedigerate erau eliminate, printr-o deschidere numită *citoproct*.

Aceste ființe aveau în endoplasmă și granule de *paramilon*, rezervă de oxigen caracteristică protozoarelor anaerobe, sau care trăiesc în medii sărace în oxigen (O).

BUJASIC CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Către capetele corpului ele aveau câte o vacuolă pulsatilă constituită dintr-o veziculă şi 10 - 12 canalicule care colectau apa cu substanţele de excreţie din endoplasmă. Aceste vezicule se contractau alternativ şi, printr-un canal excretor, elimina afară conţinutul.

Reproducerea la paramœcium era la fel ca la ciliofori în general, se făcea asexuat şi sexuat.

Reproducerea asexuată o făceau prin diviziune transversală, iar cea sexuată o făceau ca la infuzori prin *conjugare* ; doi indivizi se alăturau şi stabileau o punte de legătură protoplasmatică prin peristom. În acest timp macronucleii se dezagregau şi dispăreau, iar micronucleii se divideau de două ori, rezultând în fiecare conjugat câte patru nuclei. Trei micronuclei degenerau şi dispăreau, iar al patrulea rămânea şi se dividea formând doi nuclei numiţi *pronuclei*. Unul dintre pronuclei era staţionar, se, iar celălalt era migrator, se deplasa prin puntea

de legătură protoplasmatică şi trecea în individul alăturat, iar pronucleul migrator din individul celălalt venea şi îi lua locul. După efectuarea acestui schimb, cei doi pronuclei din fiecare individ se alăturau unul de celălalt şi se contopeau formând un singur nucleu *sincarion* iar cei doi indivizi, conjugaţi, se separau unul de altul, după care, în faza care urma, se restabilea aparatul nuclear normal la fiecare individ, prin diviziunea sincarionului rezultând doi nuclei, din care unul evola într-un macronucleu, iar celălalt în micronucleu.

Aceste procese erau variabile de la o specie la alta , de la o grupă de indivizi la alta.

După câtva timp de la conjugare, paramœcii se înmulţeau obişnuit, prin diviziune.

În condiţii de mediu nefavorabile, ca îngheţul, uscăciunea, infuzorii se închistau. Aceasta consta în pierderea cililor, a peristomului şi secretarea unei substanţe gelatinoase care se întărea. Cea mai mare parte a apei din corp era eliminată de

cu viaţa foarte încetinită, puteau rezista ani de zile şi puteau fi transportaţi de vânt până când condiţiile de viaţă erau favorabile, moment în care îşi desfăceau chistul şi îşi reluau viaţa activă.

Am insistat în descrierea acestei specii de *Paramœcium caudatum* pentru că îmi era familiară, înotând împreună de multe ori în apele călduţe în care trăiam şi pentru că acesta corespundea cu aspectele generale ale structurii, fiziologiei şi modului de

22. Protiste – Flagelate şi Rizopode : (stg.) Euglena viridis – în colonie şi separat, Tripanosoma gambiense – separat şi în colonie şi Giardia intestinalis ; (dr.) Amœba proteus, Foraminifere, şi Radiolari.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

viață al **infuzorilor**.

Există însă la alte specii deosebiri de formă, mărime sau dispoziția cililor etc.

Aceste trăsături ne demonstrează, prin specializarea unor funcții, pasul uriaș făcut, nevoia spiritului (a duhului) de a se înălța în evoluția sa de la simplu la complex și grija Creatorului de a sprijini substanțial efortul lui pentru perfecționare și exprimare în materie.

Cele mai simple și mai primitive dintre protiste (protozoare), *flagelatele*, au reprezentat produsul unei îndelungate evoluții pornind de la *bacteriile* primitive. Prin formele lor vegetale, animale și mixte (*Euglena viridis*), arată legătura filogenetică dintre plante și animale, deci, unitatea lumii viețuitoare.

Rizopodele, a doua clasă a protozoarelor, provin din flagelate care, prin binecuvântarea Creatorului, au reușit adaptarea din ce în ce mai înaintată la modul de nutriție holozoic, și-au format pseudopode, la început prehensibile, apoi și pentru mișcare.

Din flagelate provin și *Sporozoarele* dar au rămas la o structură foarte simplă

devenind parazite. Complăcându-se în satisfacții materiale fără effort, duhurile lor n-au evoluat, și nici prin reflectarea lor în materie.

Cele mai evoluate dintre protozoare au fost *cilioforele* de tip *Paramœcium caudatum* (Pantofiorul) despre care am mai vorbit provenite, se pare, din flagelate.

Superioritatea lor provine din ritmul intens al activității lor vitale, din mobilitatea lor mare, dar mai ales din reproducerea lor sexuată, ce se aseamănă cu împerecherea și fecundația de la metazoare.

*

Presupun că și eu am viețuit, mai întâi, ca moneră - o glomerulă gelatinoasă și ca microzimă - ferment microscopic care, prin reunirea în aliniamente am devenit în alte reîncarnări o ***bacterie*** formată dintr-o singură celulă, cu structură simplificată și cu o talie foarte mică. În această postură, mă hrăneam cu molecule organice aflate în apa mării unde mi-am petrecut viața alături de miliarde de semene, de acum 3,1 miliarde de ani (de la începutul *Proterozoicului.*

După nenumărate reîncarnări, cu sprijinul Creatorului şi ca urmare a adaptării evolutive impuse de consumarea componenţilor organici din apă, am ajuns, treptat, să ne hrănim, cam prin *Cambrianul mijlociu*, prin fotosinteză. În funcţie de evoluţia diferită realizată de fiecare dintre noi, va spori şi numărul de indivizi, bacterii şi cianoficee - alge verzi – albastre din care făceam şi eu parte - populând apele mărilor din această eră. Noi, algele verzi-albastre, am fost primele plante pe care ne-a blgoslovit Domnul să putem prelua oxigenul gazos din apă şi să realizăm prin fotosinteză „atmosfera" acvatică în care au respirat primele animale marine (celenteratele şi spongieri).

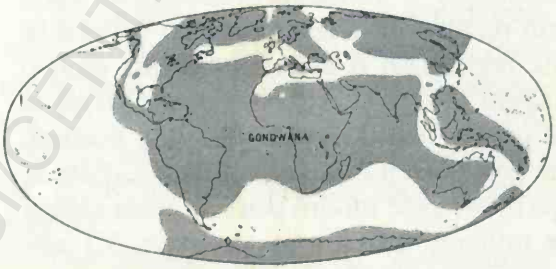

23. În gri pe hartă, continentul Gondwana.

BCU "ASICENTRAL" IAŞI DIGITAL LIBRARY

În apele calde ale **Panthalasei** - strămoşul oceanului Pacific de astăzi - mişunau fiinţe de tot tot felul, spre deosebire de întinderile uriaşe ale supercontinentului **Pangeæa** despre care am vorbit mai sus.

Pentru a-şi împinge tot mai înainte procesul creaţiei, Domnul a determinat mai întâi ruperea imensului continent Pangeæa în două continente **Laurasia** şi **Gondwana** (sfârşitul paleozoicului), apoi, pe la sfârşitul *Silurianului*, prima încreţire puternică a scoarţei pământului. Astfel, ia naştere lanţul muntos caledonian, care reuneşte marile scuturi continentale ale emisferei nordice într-un continent numit **Continentul Nord-Atlantic** sau **Continentul Vechii gresii roşii**, numit aşa din cauza culorii roşii a gresiilor şi conglomeratelor care-l constituiau, produsă de prezenţa fierului în forma sa complet oxidată de oxid feric (Fe_2O_3). Puternicele oxidări sugerează existenţa oxigenului atmosferic a cărui prezenţă nu poate fi explicată decât prin dezvoltarea masivă

a plantelor autotrofe.

Mult ne-am mai chinuit când, datorită înălțării munților, râurile vijelioase au început să sape adânc pantele acestora, cărând spre țărmuri pietre, nisip și nămol, determinând interpunerea între mare și uscat a unor mlaștini foarte întinse, ochiuri de mare în curs de îndulcire, care au constituit noi medii de viață în care au ajuns algele lăsate de apele marine în retragere. Noi algele, plante autotrofe, ne-am trezit astfel în mediul terestru. Multe dintre noi n-au putut rezista unor asemenea încercări pierind în masă.

Oricum, noi, strămoșii plantelor, am apărut primele pe uscat, nu cei ai animalelor.

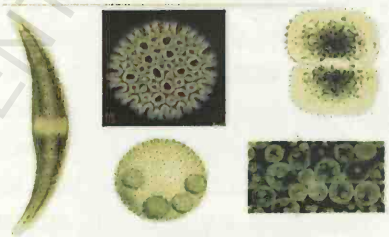

24. Tipuri de alge verzi : (sus) Pedastrum bidentatum și Cosmarium conspersum ; (stânga) Closterium moniliferum ; (jos) Volvox globatus – separat și în colonie.

BOTANICAL GARDEN LIBRARY

Plantele cuceresc uscatul

Am văzut că primele forme de viață mai organizate au fost bacteriile și algele din mediul marin al *Precambrianului* și al *Cambrianului*, perioadă de la începutul erei Paleozoice.

În *Ordovician*, algele unicelulare au căpătat o membrană groasă și trăiau în colonii foarte mici, sub formă de ciorchine. Viața lor era exclusiv marină.

În acele vremuri uscatul era lipsit de viață, dar a venit vremea ridicării Munților Caledonieni provocând modificările esențiale ale mediului pe care le-am prezentat mai sus. A fost o încercare dură pentru ființele care au fost obligate să viețuiască în aceste condiții diferite. Am amintit că multe dintre ele au pierit.

BOTANICAL GARDEN UNIVERSITY LIBRARY

Algele care au supraviețuit încercărilor dure de la sfârșitul *Silurianului* pe care le-am amintit, au fost ajutate de Creator să se adapteze în mod treptat la condițiile de viață terestră, suferind transformări adânci în funcțiile lor vitale, în morfologia externă și în structura internă. Astfel s-au dezvoltat țesuturi proprii, care să le susțină corpul, s-au format la exterior țesuturi protectoare - viitoarea scoarță – iar în interior organe speciale cu funcția de absorbție a apei cu sărurile minerale necesare vieții. S-au format în timp organe pentru schimburile de gaze cu mediul exterior și organe de reproducere, care au permis răspândirea gameților de viață în mediul terestru.

Creatorul intervine în momentele-cheie când Duhul nu are mijloacele necesare de a depăși o situație deosebit de

25. Alge albastre – verzi : Cleiul pământului (Nostoc commune) și Anabæna inægalis – în diferite ipostaze.

26. Alge brune : (sus) Cystoseria barbata şi Fucus vesiculosus – separat şi în colonie ; (jos) Sergassum borianum, Scytosiphon lamentaria şi Nereia filiformis.

27. Alge roşii (sus) Ceramium barbatum şi Bossiella sp ; (la mijloc) Porphyra leucosticta, Phyllophora sp. Şi Gigartinia acicularis ; (jos) Hipnea musciformis, Laurencia obtusa şi Sphærococcus compressus.

BOTANICAL INSTITUTE LIBRARY

grea. De aceea el crează trupul dotat cu posibilități multiple, iar Duhul reîncarnat într-un astfel de corp, în funcție de efortul făcut în existențele anterioare și marcat cu calitatea liberului arbitru, prelucrează datele și folosește cât mai bine posibilitățile de adaptare ale organismului la noile condiții impuse de mediul înconjurător.

Astfel în decursul timpului, sub atenția grijulie a Creatorului, de la sfârșitul *Silurianului* și începutul *Devonianului*, multe dintre fostele alge, plante acvatice, au fost ajutate să cucerească în parte uscatul, prin transformarea și complicarea întregului organism, apărând forme noi de plante, care se ridicau biruitoare peste ape. Noile plante apar pe țărmurile mărilor, ale mlaștinilor și ale regiunilor umede, pentru ca mai târziu, prin adaptări succesive, să populeze marile întinderi ale uscatului continental.

Primele plante terestre cu tulpini, și-au făcut apariția încă din *Silurianul superior* și *Devonianul inferior*. Ele aparțin unei

grupe de plante vasculare primitive, numite ***Psilofite*** care au durat 20-30 milioane de ani dispărând în mare parte spre sfârşitul Devonianului mediu – au fost cele mai vechi plante terestre care au făcut trecerea de la ***Talofite*** la ***Pteridofite***. Oricum, Psilofitele constituie un salt calitativ în dezvoltarea istorică a plantelor.

Aceste plante scunde, apărute încă din Silurianul superior, răspândite în mediile cu umezeală multă, au adus o variaţie în coloritul monoton al reliefului, cu rocile golaşe din timpul Devonianului inferior. Prin corpul său, nediferenţiat în rădăcină, tulpină şi frunze, **Zosterophillum** (1, fig. 28 şi 17) de exemplu, avea caractere de talofite, însă era acoperit la exterior cu o cuticulă protectoare, iar în interior avea un ţesut conducător, format din celule puţin alungite.

Un pas înainte l-a făcut **Psilophyton** (2, Fig. 28), din Devonianul mijlociu, care avea dezvoltat un rizom, epiderma pentru pro-tecţie şi stomate care făceau posibil schim-bul de gaze.

BOTANICA - NATIONAL AGRARIAN LIBRARY

În vârfurile ramificate ale tulpinii se aflau spongierii.

Toate aceste caractere dovedesc a fi o plantă terestră. De aceea, *Psilophyton* este considerată a fi fost printre primele forme de criptogame vasculare. Unele plante psiliphyte mai păstrau aspectul algelor străbune (**Sciadophyton** (3).

În timpul *Devonianul mijlociu*, flora a fost mai bogată și mai variată față de vremurile apariției psilofitelor. Plantele se înălțau mai sus spre lumină, formând pădurici pe lângă țărmurile umede ale apelor. În peisajul *Devonianului mijlociu,* psilofitele erau pe cale de dispariție. Rar se mai întâlneau unele dintre ele, ca ***Rhynia*** (1) care poseda un rizom și ***Asteroxylon*** (2) înalt până la 1 m, caracteristic prin ramurile sale acoperite cu frunze dese și pline de peri. Unele atingeau chiar și înălțimea de 2 m, ca ***Pseudosporochnus*** (3) care arăta ca un arboraș lipsit de frunze. Din psilofitele dispărute, Domnul a avut grijă să se facă iarăși un pas important în evoluția vieții

duhale a plantelor făcându-le să evolueze spre criptogamele vasculare cu primele forme de licopodiale, plante vasculare cu spori, cu forma genului ***Protolepidodendron*** (4, Fig. 31), înalt până la 6 m, și ***Duisbergia*** (5, Fig. 29), cu ramuri mult înfrunzite.

Printre formele primitive de coada calului din Devonianul mijlociu, trăia ***Calamophyton*** (6, fig. 29), cu tulpina articulată, asemănătoare cu psilofitele, prin ramurile sale dicotomice.

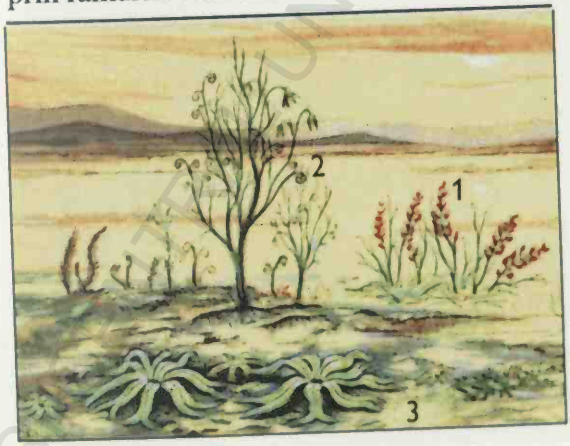

28. *Câteva* Psilophyte : *Zosterophyllum*(1), *Psiliphyton* (2), *Sciadophyton* (3).

O altă plantă devoniană a fost și ***Asterocalamites*** (7, fig. 29), cu ramuri dispuse în formă de stea orizontală la nodozități, în jurul tulpinii pe care o marcau, de la pământ până la vârf, în segmente aproape egale.

Una dintre plantele Devonianului, ***Cladoxylon*** (8, fig. 29), cu ramificație dicotomică a tulpinii și sporangii dispuși terminal, ca la psilofite, face trecerea de

29. Vegetația în Devonianul mijlociu : *Rhynia* (1), *Asteroxylon* (2), *Pseudosporochnus* (3), *Protolepidodendron* (4), *Duisbergia* (5), *Calamophyton* (6), *Asterocalamites* (7), *Cladoxylon* (8).

BOTANICAL CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

la psilofite la ferigi.

Devonianului i-a urmat o perioadă, Carboniferul, care a oferit condiții deosebit de prielnice mediilor de viață. Pe toată întinderea de uscat a Pământului s-au dezvoltat ferigile (criptogame vasculare), care, după desprinderea lor de psilofite, sunt în plină evoluție. Printre criptogamele vasculare arborescente, carac-

30. Vegetația în Carbonifer : *Lepidodendron* (1), *Sigillaria* (2), *Coulopteris* (3), *Calamites* (4), *Eucalamites* (5), *Neuropteris* (6), *Sphenopteris* (7), *Cordaites* (8).

teristice Carboniferului, este și ***Lepidodendronul*** (1, fig. 30 și 10 fig. 31), a cărui tulpină atinge 40 m înălțime. Spre vârf, trunchiul său se ramifica dicotomic iar frunzele după căderea lor lăsau pe tulpini cicatrice de formă rombică, ceea ce se observă ușor pe fragmentele de tulpini fosile descoperite.

În Carbonifer au trăit și multe rude ale Lepidendronului ca ***Sigillaria*** (2 fig.30), și ea criptogamă vasculară licopodială arborescentă, o ferigă cu un trunchi neramificat având o înălțime de 30 m, terminat la vârf cu un smoc în formă de ciucure mare de frunze cava mai mari ca ale Lepidodendronului (1 m lungime și 1 cm lățime). Scoarța arată ca la ruda sa purtând șiruri longitudinale de cicatrice ale frunzelor căzute, sub formă de sigilii.

În desișul unor astfel de păduri străvechi se mai aflau și ferigi scunde precum : ***Coulopteris*** (3 fig. 30) sau în formă de coadă de cal numite ***Calamites*** (4 fig. 30) cu o mare răspândire. Această plantă avea o înălțime de 30 m, segmentată și cu coaste proeminente, cu frunze

înguste și țepoase dispuse în verticile, pornind de la noduri care marcau segmentele. Cu o înălțime mai mică era și planta ***Eucalamites*** (5 fig.30) trăind numai în pâlcuri dese.

La umbra ferigilor arborescente trăiau și multe ferigi ierboase, unele formând tufișuri joase, altele împletindu-se ca niște liane pe trunchiurile și ramurile celor arborescente, formând păduri întinse luxuriante.

Când aceste plante își încheiau ciclul de viață, trunchiurile lor falnice se prăbușeau în apele mlaștinilor înconjurătoare.

În cadrul acestor păduri falnice din Carbonifer și-au făcut apariția și plante foarte mult asemănătoare ferigilor actuale, *pteridosperme* sau ferigile cu semințe cum ar fi : ***Neuropteris*** (6, fig. 30), ***Sphenopteris*** (7, fig. 30) etc.

Tot în aceste păduri și-au făcut apariția și primele *gimnosperme*, plante cu semințe golașe ca așa numitele ***Cordaites*** (13, fig. 30) înalte de 30-40 m cu frunze numeroase, plante asemănătoare coniferelor prin structura anatomică a tulpi nii, gruparea florilor în spic

BUJACK BRUCE LIBRARY

sau amet și prin semințe.

În ceea ce mă privește, eu am zăbovit mai mult ca duh de mineral, multe dintre suratele mele devansâdu-mă cu milioane de ani, după care mi s-a permis să mă reîncarnez mai întâi în ***algă albastră-verde*** apoi datorită calităților de inginer chimist pe care le-am manifestat în procesul fotosintezei Domnul m-a ajutat să ajung ***algă verde*** autotrofă, puternică, așa cum eram rătăcită în smârcurile de pe la sfârșitul *Silurianului*, provocate de înălțarea Munților Caledonieni.

Ca algă eram, de fapt, o ființă formată,

31. Lepidodendronul.

la început, dintr-o singură celulă, apoi dintr-un șirag de celule în curs de alungire și specializare. Făceam parte dintre ***Chlorophiceæ***, adevărate alge verzi. E-

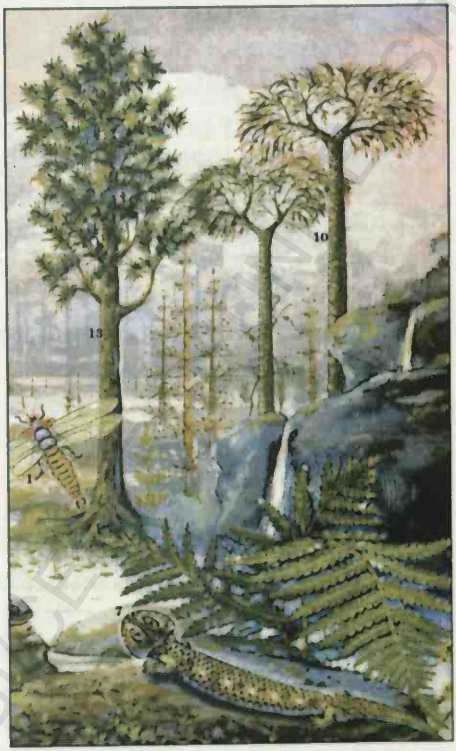

32. Vegetație în Carbonifer.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARY LIBRARY

ram o plantă marină care a ajuns în timpul dezastrului în întinderile de apă stătătoare, mlăştinoase, ale continentului Nord-Atlantic, în zona aparţinând fostului continent Gondwana când, mişcat de efortul meu de supravieţuire şi de îmbunătăire a existenţei duhale, Creatorul m-a ajutat să depăşesc acest stadiu, făcându-mi onoarea de a mă trece la un stadiu superior, după un număr foarte mare de reîncarnări, la stadiul de plantă psilofită, mai întâi ca ***Zosterophillum*** (1/28) apoi ca ***Psilophyton*** (2/18) şi, în sfârşit, ca ***Protolepidodendron*** (4,Fig. 29)

Pentru aceasta, m-a ajutat să părăsesc corpul fizic în subplanul naturii, survenind moartea fizică, şi să trec în sub-planul eteric unde să părăsesc şi corpul eteric, apoi să trec în planul senzorial (astral) al naturii, pentru a primi un corp senzorial sau astral.

Primind acest corp, am fost trecut în subplanul eteric al naturii pentru a-mi forma un corp eteric din informaţiile ce conţineau câştigurile obţinute în stadiului în care m-am aflat, apoi în subplanul fizic propriu-zis, unde urma

să-mi formez un corp fizic mai evoluat.

Împreună cu alte miliarde de duhuri de aceeași calitate, vom inaugura noul regn vegetal sau al plantelor propriu-zise. Ce bucurie ! Acum am fost dotate în plus cu *sensibilitate*.

Ciclul reîncarnărilor următoare vor parcurge același ritual al decorporărilor și încorporărilor. În acest regn vegetal al plantelor, voi « muri » și mă voi « naște » păstrând același corp senzorial din planul senzorial (astral) al naturii dar de fiecare dată mai evoluat.

Ca ***Protolepidodendron***, eram pe la sfîrșitul Devonianul o plantă erbacee de 15 cm înălțime, având ramuri prevăzute cu frunze bifurcate, dispuse în spirală. Aveam ramurile în întregime acoperite de baza foliară, fuziformă de 1 x 3 cm, ce vor aminti de perinițele foliare ale lepidopsidelor. Sporofilele le aveam pe vârful unora dintre ramuri, iar sporangii ovoidali îi aveam dispuși pe fața superioară a frunzelor.

La începutul Carboniferului, datorită unor condiții de mediu excepționale create de Domnul, am ajuns repede un adevărat arbore înălțat deja până la 6 m

iar, după un număr însemnat de reîncarnări, perfecționându-mă continuu, am trecut la stadiul de lepidopsită, devenind un falnic ***Lepidodendron*** (1, fig 30). Împreună cu semenii mei formam păduri întinse și dese, în Carbonifer, mărturie fiind turbăriile carbonifere descoperite. Eram un arbore falnic având o tulpină cu diametrul de 2 m în partea inferioară, a cărei frunte ajungea până la 40 m înălțime. Ea mi se termina cu o coroană bogată cu ramuri ramificate dicotomic. Aveam frunzele persistente de 5 – 15 cm dispuse vertical lăsând, prin cădere, câte o cicatrice romboidală cu o singură cicatriculă vasculară și două cicatricule de parichnos iar deasupra cicatricelor foliare aveam niște perinițe mai înalte decât late. Tulpina îmi era protejată de o scoarță groasă. Eram bine fixat în pământ prin niște rizofori, un fel de rădăcini ramificate dicotomic.

Sporofitele le aveam grupate în spice sporifere terminale spre vârfurile ramurilor acoperite de frunze.

În pădurile noastre de Lepidodendroni zburau sacadat ***Meganeure***, niște strămoși uriași ai libelulelor din zilele noastre pe

care îi admiram mult. Când erau atacați de vreo reptilă gurmandă, eu simțeam nevoia să troznesc, să scârțâi ori să șuier, pentru a-i atrage atenția despre pericol.

*

Întrucât Creatorul avea un plan amplu de creație, a asigurat condiții de evoluție unor noi forme de viață care să poată rezista și să se dezvolte în medii climatice cât mai dure. Atmosfera clarificându-se, limpezindu-se treptat, razele fierbinți ale Soarelui pătrundeau nestingherite spre Pământ, reducând tot mai mult umezeala, s-a statornicit un climat arid, cu stepe și pustiuri nisipoase.

Creatorul a retras treptat vegetația străveche și mai ales a ferigilor cu spori care populau mlaștinile întinse și smârcurile, păstrând numai pe cele ce vieţuiau pe lângă ochiurile de apă mai întinse care vor rezista mai mult. avalanșei căldurilor.

Astfel, către sfârșitul Carboniferului și începutul Permianului, clima umedă începând să devină aridă, dispar și pădurile luxuriante de Lepidendron, de Sigillaria și de Calamites.

În noile condiții climatice neprielnice, Domnul a ajutat plantele să realizeze, în nenumărate reîncarnări, transformări esențiale de structură prin perfecționarea organelor producătoare de tip semințe. Se dezvoltă astfel plante cu flori, cu semințe golașe, lipsite de fruct, ca strămoși îndepărtați ai viitoarelor gimnosperme sau ai coniferelor actuale. Dintre acestea vedem că-și fac apariția plante ca : ***Walchia piniformis*** (1) și ***Voltzia heterophylla*** (2) care, având semințele în conuri, vor constitui originea celor mai multe dintre conifere evoluând mult și în erele *Mezozoic* și *Neozoic*. În era Neozoică (*Jurasic*, *Neogen* și *Cuaternar*) plantele vor avea o dezvoltare foarte mare, ducând la formarea întregei flore din epoca actuală.

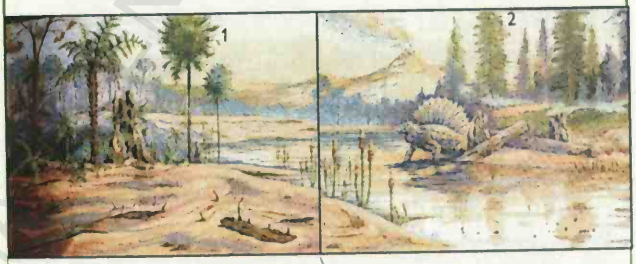

33. Vegetația în Permian

Animalele încep să urmeze plantele pe uscat

În mările și oceanele planetare mișunau, alături de ființe vegetale unicelulare, și ființe animale simple dintre care am amintit amibele (***Amœba proteus***) și paramecii (***Paramœcium caudatum***). Creatorul a avut grijă să diversifice prin forme și culori ființele animale, așa cum a făcut-o cu cele vegetale. Alături de ființele unicelulare, El a creat și o mulțime de specii pluricelulare din așa numitul subregn *Metazoare* provenite din animalele protozoare coloniale. La acestea însă celulele rămân independente și identice între ele, pe când la metazoare celulele sunt diferențiate dar strâns legate de viața organismului pe care îl compun.

BCU "LUCIAN BLAGA" UNIVERSITY LIBRARY

Dacă pentru *monere* și *microenzime* Creatorul a asigurat drept hrană elementele minerale și « supa » proteică, iar pentru *plante*, tot ce s-a creat înaintea lor, pentru animale, cum sunt și aceste metazoare, a asigurat drept hrană, atât vegetalele, cât și ființele monocelulare și mineralele.

Metazoarele au o organizare interioară complicată dar, toate, *iau naștere dintr-o celulă primordială* – **oul**, rezultat din fecundație.

Întrucât Creatorul a avut grijă ca următoarele vietăți pluricelulare să dispună de organisme bine puse la punct pentru a putea face față în condiții bune nevoilor de hrană, creștere și înmulțire, a structurat corpurile lor cu posibilitatea de autoadaptare la mediu, putându-și modifica organele interne, chiar de la nivelul celular, începând cu evoluția oului fecundat. în funcție de necesități.

Astfel, după fecundație, oul se tot divide formând un număr tot mai mare de segmente pe care noi, oamenii, le-am

BCU IAȘI FILIALA UNIVERSITARĂ LIBRARY

numit ***blastomere***. Când numărul blastomerelor a ajuns la 32, oul are aspectul unei mure, pe care noi o numim ***morulă***. Segmentarea celulelor continuând, se ajunge la al doilea stadiu de dezvoltare numit ***blastulă*** când celulele se așează într-un singur strat la exteriorul unei sfere cu aspect de epiteliu, având în interior o cavitate numită *cavitatea de segmentație*, plină cu lichid.

Celulele blastulei se divid în continuare, iar la un moment dat, o parte a peretelui blastulei se turtește și apoi începe să se « învagineze » în cavitatea de segmentație.

Procesul de invaginație se consideră desăvârșit, când peretele invaginat vine în atingere cu cel exterior, stadiu de dezvoltare pe care noi îl numim *gastrulă*.

Peretele extern îl numim *ectoderm*, iar pe cel invaginat, intern, *endoderm*. Endodermul delimitează o cavitate nouă pe care o numim *cavitatea digestiv primară* (arhenteron), care prezintă o des-

BIBLIOTECA UNIVERSITARY LIBRARY

deschidere ce comunică cu exteriorul, pe care o numim *blastopor*. În dezvoltarea ulterioară însă a gastrulei, blastoporul se închide, iar gastrula se aseamănă cu o minge formată din două foițe. Cele două foițe, endodermul și ectodermul, continuă să se dividă dând naștere celei de a treia foiță – *mezodermul*, care se formează la animalele cordate din endoderm prin intercalarea lui între cele două foițe.

Prin înmulțirea celulelor mezodermului și apoi prin alipirea unui strat de ectoderm, iar a altuia de endoderm, se formează între ele o cavitate generală numită *celom*. Prin înmulțirea și diferențierea ulterioară a celulelor, din ectoderm se formează la animalele de pe o treaptă imediat superioară (începând cu viermii) învelișul exterior, sistemul nervos și organele de simț ; din mezoderm – mușchii, scheletul, aparatul circulator și aparatul excretor, iar din endoderm – aparatul digestiv, organele anexe ale aparatului digestiv și aparatul respirator. Aceste trei structuri, care dau naștere diferitelor organe ale animalului, poartă denumirea de *foițe*

BCU IASI UNIVERSITY LIBRARY

germinative sau *embrionare*.

Aceste stadii de dezvoltare, proprii tuturor animalelor, sunt de mare importanţă în explicarea originii comune a acestora. Ele dezvăluie asemănarea uluitoare între dezvoltarea individuală a animalului (ontogenia) şi dezvoltarea speciei acestuia în cursul istoriei (filogenia).

S-a constatat de asemenea că în stadiile embrionare peştii, batracienii, reptilele, pă-

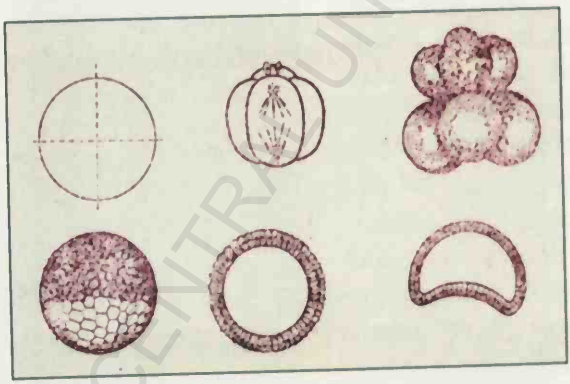

34. Diviziunea oului la Metazoare (celula se divide în tot mai multe **blastomere** : 1,2,3 ; până devine o **morulă** : 4 ; înmulţindu-se mereu şi aşezându-se într-un strat exterior unei sfere, ajungând la al doilea stadiu numit **blastulă** formând o *cavitate de segmentaţie* plină cu lichid : 5 ; urmează procesul de învaginare (6) până se va ajunge la al treilea stadiu numit **gastrulă**.

BUCUREŞTI CENTRALA UNIVERSITY LIBRARY

sările și mamiferele se aseamănă mult între ele, iar în dezvoltarea ulterioară încep să se diferențieze. Creatorul le-a diversificat în funcție de mediul în care trăiesc, dotând organismele vii cu însușirea de a se adapta diferitelor condiții de mediu.

Din cele expuse, ne dăm seama de grija cu care Domnul a creat noile forme - corpuri care să dea posibilitatea duhurilor ce vor sălăș-lui în astfel de trupuri să se poată descurca în orice ce condiții de viață.

Diversitatea faunei mărilor privind nevertebratele,

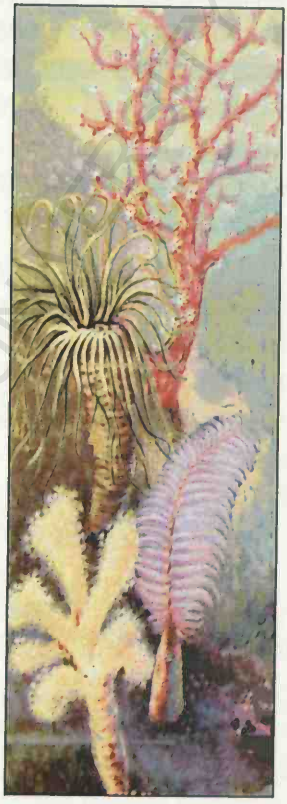

35. Corali.

cuprinde ***spongierii*** (bureții de apă), având un schelet alcătuit din cristale microscopice de minerale, ***celenteratele*** (hidrele, meduzele, sinoforele, scifozoarele, antozoarele), viermii ***inelați*** (trecând peste viermii paraziți), ***moluștele*** (gasteropode - melcii, lamelibranchiatele – scoicile, cefalopode - sepia, caracatița) ***artropodele*** (Crustacei – racii, Arachnide – păianjenii, scorpionii, miriapode – urechelnițele, insecte – lăcustele, cărăbușii, gărgărițele, fluturii, albinele, mușteles), ***echinodermele*** (aricii de mare), ***cordatele*** (Amfioxus), etc.

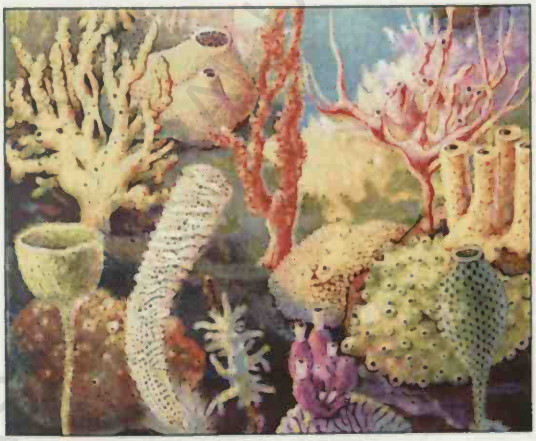

36. Diferite ordine de Spongieri.

Privind momentul apariţiei acestor animale trebuie să amintesc faptul că la începutul erei paleozoice au predominat toate animalele nevertebrate pe care le-am amintit mai sus. Domnul însă a creat şi animale mai evoluate, din rândul vertebratelor. ***Ostracodermii*** şi ***peştii placodermi***, forme primitive, exclusiv paleozoice, au fost primele încercări în acest sens care însă n-au rezistat decât până spre sfârşitul erei, când Domnul a renunţat la aceste făpturi şi dispar definitiv. Au urmat însă ***batracienii*** cu care vertebratele fac, graţie Creatorului lor, un pas decisiv pentru cucerirea uscatului, iar spre sfârşitul Paleozoicului prezintă în premieră ***reptilele***, care vor domina uscatul, liberându-se de viaţa acvatică, de care amfibienii erau mai strâns legaţi. Unele grupe ca : ***brahiopodele***, ***nautiloidele***, ***crinoidele***, ***trilobiţii***, ***amfibienii stegocefali*** şi unele ***reptile***) au atins apogeul dezvoltării lor chiar în această eră bogată.

Dintre nevertebrate, în fauna paleozoică lipsesc total ***hexacoralii***, ***amoniţii***, ***belemniţii***, ***echinoidele exociclice*** etc., iar

dintre vertebrate : ***peștii teleostieni, păsările*** și ***mamiferele***.

Privită în ansamblu, fauna paleozoică atinge în *Silurian* apogeul dezvoltării ei.

O mare importanță pentru evoluția vieții în *Devonian* a reprezentat-o extinderea ariilor continentale care a determinat adaptarea faunei de la mediul marin la mediul continental, la început cu puține nevertebrate și vertebrate inferioare - ***peștii*** - care trec în lagune și lacuri, din ei, prin evoluție, luând naștere printre tetrapodele terestre - ***amfibienii***.

Prezența vegetalelor pe uscat începe să atragă și animalele în căutare de hrană. Primele au fost insectele și miriapozii, ființe provenite dintr-un strămoș comun cu înfățișarea unui artropod.

Acest strămoș marin, *trilobitul* de exemplu, care s-a adaptat din *Silurian* la viața lagunară, a fost nevoit să poposească pe uscat în timpul urgiei de la sfârșitul acestei perioade geologice și să facă față noilor condiții de viață : să se deplaseze pe pă-

BIBLIOTECA PALUȚ FERAȘ LIBRARY

mânt, să pipăie hrana, să se cațere pe tulpina vegetalelor etc. Creatorul a intervenit la timp, ajutând duhurile acestor vietăți, timp de mai multe reîncarnări, să realizeze o matrice existențială potrivită planului creației divine în vederea adaptării la noile condiții de viață oferite de o climă complet schimbată. Așa ajunge acest trilobit care ducea o existență exclusiv marină, acvatică, să se transforme, încetul cu încetul, într-o ființă terestră de uscat ; mulți au pierit dispărând chiar ca specie în scurt timp.

În felul acesta trebuie să interpretăm dispariția unor loturi de animale și apariția altora. De fapt, nu se elimină duhurile, ci « hainele » pe care le îmbracă - corpurile - necorespunzătoare noilor condiții de viață.

Conform noii matrice, corpul vechi al trilobiților (al artropodelor în general), se modifică astfel : primele inele i se unesc formând capul cu antenele, ochii și gura.

37. Trilobitul.

38. Cărăbușul

Următoarele se contopesc într-un torace puternic, înzestrat cu picioare pentru alergare și cățărare, iar restul inelelor, lipsite de picioare, îi alcătuiesc abdomenul. Pentru respirație, Domnul le-a ajutat să-și formeze un fel de trahee dintr-un sistem de tubușoare, ramificat în tot organismul pentru transportul oxigenului.

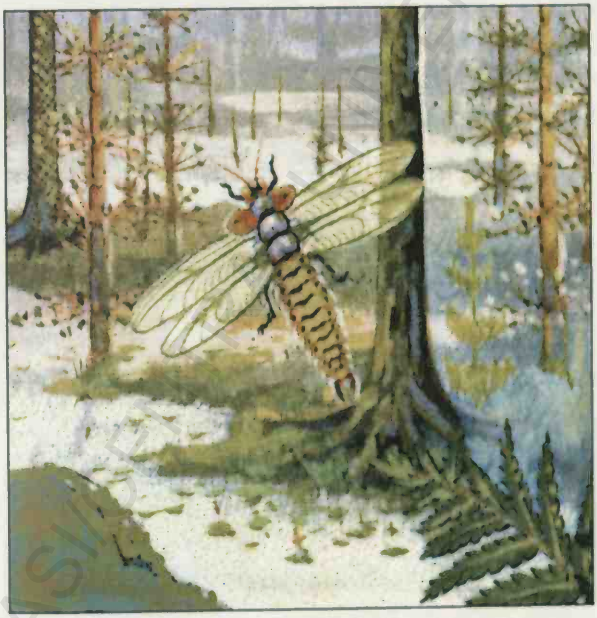

39. Insectă din Carbonifer.

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ LIBRARY

Tot în Carbonifer, zbura pe deasupra mlaștinilor un uriaș strămoș al libelulelor de astăzi, ***Meganeura***, lungă de 33 cm având deschiderea aripilor de 75 cm.

Revenind la *Devonian*, trebuie să precizez că, unele clase de animale existente și în *Silurian*, sunt încă în plină dezvoltare: brahiopodele, tetracoralii, altele sunt în regres ca : nautiloidele și trilobiții, dar își fac apariția unii ***pești*** și ***amfibieni*** care vor evolua repede și se vor diversifica populând mlaștinile din Carbonifer. Din amfibienii stegocefali au luat naștere în această perioadă ***reptilele*** primitive.

În perioada care a urmat Carboniferului, *Permianul*, condițiile de climă se modifică lent, devine uscată favorizând formarea deșerturilor, se restrâng mările, lacurile și mlaștinile, totul ducând la reducerea numărului amfibienilor. Pe continentul de sud, *Gondwana*, domnea o climă rece. În alte regiuni s-a menținut o climă umedă.

În această perioadă continuă și accentuarea cutărilor hercinice.

Animalele care au populat mările în prima parte a acestei perioade, erau destul de asemănătoare cu cele din *Carbonifer*, dar, spre sfârșitul ei, fauna avea altă înfățișare, conformă unei vieți noi, care se va dezvolta în *Era mezozoică*.

Din subregnul Protozoa, privind foraminiferele, fusulinidele apărute în *Carbonifer*, se continuă în *Permian*, dar către sfârșitul perioadei dispar datorită schimbărilor survenite în climă.

Din subregnul Metazoa, Celenteratele și echinodermele n-au suferit prea mari schimbări, dar dispar tetracoralii. Briozoarele rămân în continuare foarte numeroase și variate trăind în recifi puternici. Moluștele subzistă dar trilobiții dispar spre sfârșitul perioadei după 300 milioane de ani de stăpânire a mărilor.

Vertebratele sunt reprezentate prin ***pești*** (proselacienii și selacienii), ***amfibieni*** și ***reptile***. *Amfibienii stegocefali* ating apogeul dezvoltării lor, fiind mai numeroși și de dimensiuni mai mari decât în *Carbonifer*.

Reptilele iau o mare dezvoltare, anunțând uriașa lor diversificare în *Era Mezozoică*. Acum se adaugă noi tipuri față de cele din *Carbonifer*. Ele sunt reprezentate prin cotilosaurieni, unii ierbivori, alții carnivori.

Majoritatea reptilelor din *Permian* aparțin ordinului *Therapsida*, din care derivă mamiferele.

La sfârșitul *Permianului* se sting pentru totdeauna *fuselinidele, tetracoralii, trilobiții* etc.

Pentru a înțelege grija Creatorului pentru statornicirea unei armonii în « Grădina sa cosmică » (sfera creațiilor divine), trebuie să precizez că el a ajutat duhurile viețuitoarelor pentru a avea un corp, metamorfozabil, care să poată fi adaptat « metamorfozelor Terrei ».

Dumnezeu este creatorul a tot ce există în sfera cosmică, de la cea mai mică vietate și până la planetele astrelor (miliarde infinite) și până la galaxiile celor patru universuri (tot de ordinul miliardelor pentru fiecare univers) care

se rotesc pe o spirală în jurul unei sfere divine uriașe (laboratorul creativ). El are grijă ca toate acestea să se dezvolte de la simplu la complex atât universurile, cât și galaxiile, sistemele, planetele, și vietățile care le populează.

Noi trebuie să realizăm că, în această mare cuprindere - acest macrocosmos -, planeta pe care viețuim, Terra, nu este nici cât grăuntele de nisip raportată la imensitatea Cosmosului. Noi, cei ce populăm « acest grăunte de nisip », ce dimensiune putem avea, dacă nu una cu totul neglijabilă ?

Și totuși, Creatorul se apleacă cu multă dragoste asupra corpurilor fiecărei vietăți care reprezintă sălașul duhurilor create de El, pentru a se putea adapta cu ușurință la condițiile de climă și de mediu provocate de metamorfozele Terrei, în funcție de metamorfozele sistemului, acesta în funcție de metamorfozele galaxiei, iar aceasta în funcție de

BUCHAREST NATIONAL UNIVERSITY LIBRARY

în funcție de cele ale universului. Tot ansamblul se comportă ca un corp unitar uriaș, mlădios, de o nespusă frumusețe și armonie, ale cărui componente se manifestă cu un respect reciproc de o așa numită « precizie astronomică ».

Noi trebuie să-i mulțumim Domnului că se apleacă cu dragoste asupra noastră pentru a ne ajuta să ne descurcăm în situațiile noi, foarte diferite și uneori foarte dificile.

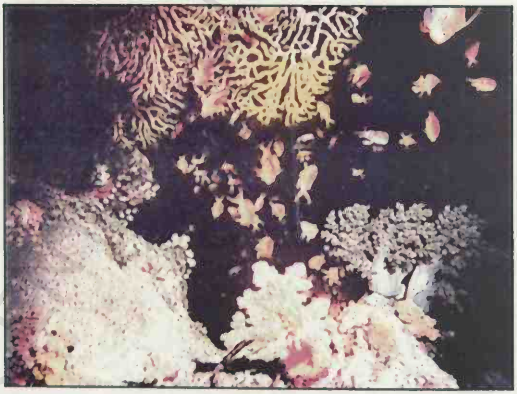

40. Oceanul a juca un rol decisiv în geneza vieții. El constituie astăzi unul dintre mediile ecologice în care lumea vie se dezvoltă în toată splendoarea ei. Fotografia arată abundenta faună a unui banc de corali.

Era Mezozoică :
Viața continentală și marină în Triasic

Era Mezozoică reprezintă intervalul de timp în care au apărut aspecte de floră și faună cu caractere intermediare între cele din *Paleozoic* și cele din *Neozoic*.

Și această eră cunoaște mișcări orogenice și erupții vulcanice, o mare parte dintre munții actuali ai Europei Centrale și din alte continente își au începuturile în *Mezozoic*, în special în *Cretacic*.

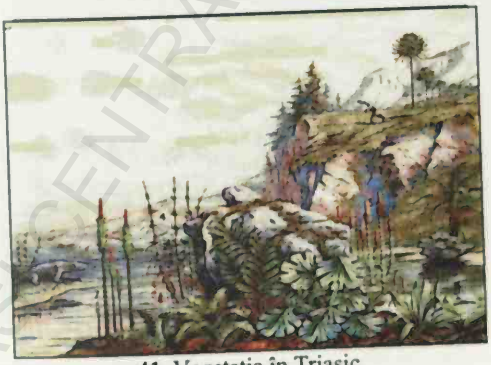

41. Vegetația în Triasic.

BIBLIA CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

În această eră Creatorul operează o înnoire substanțială a lumii vegetale și animale care să poată oferi duhurilor o viețuire optimă în noile condiții de climă.

În *Triasic* prima perioadă a *Mezozoicului,* lumea plantelor mai avea încă unele asemănări cu cele din permianul superior.

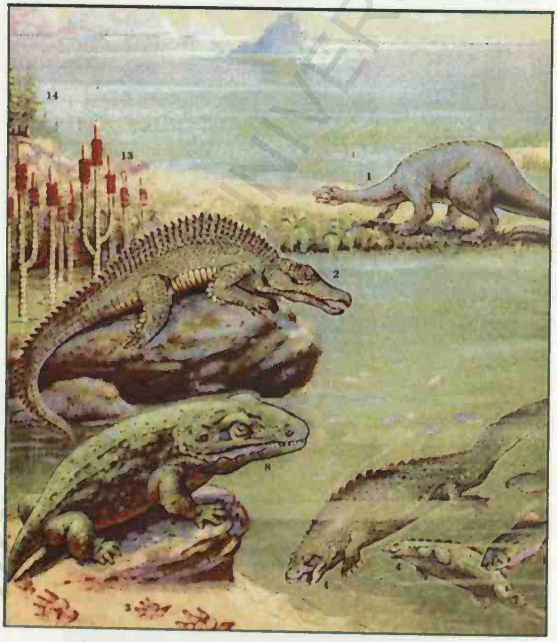

42. Viața continentală și marină în Triasic

Dintre acestea amintesc unele ferigi ca ***Pecopteris*** (1, Fig. 41), ***Danæopsis*** (2, Fig. 41) și ***Chiropteris*** (3, Fig. 41). ***Equisetum*** (4, Fig. 41) și ***Stylocalamites*** (5, Fig. 41) erau încă plante bine dezvoltate, dar mai apar și alte forme noi ca ***Macrotæniopteris*** (6, Fig. 41). Ca urmaș al licopodialelor ligulate paleozoice a fost caracteristică pentru începutul Triasicului, ***Pleuromeia*** (7, Fig. 41), cu tulpina neramificată, în vârful căreia purta un con mare cu spori.

Dintre Cycadophyta – gimnosperme primitive – ***Pterophyllum*** (8, Fig. 41), cu frunze penate dispuse pe tulpini groase, a rezistat răspândit până la sfârșitul Mezozoicului.

În rândul animalelor Creatorul face să apară organisme noi de reîncarnare precum ***hexacoralii***, face să abunde ***neoamonoidele*** și ***belemnoidele*** care devin stăpânii mărilor. În locul brahiopodelor care erau foarte răspândite în Paleozoic, face să apară ***lamelibranhiatele*** și ***gasteropodele***, iar crinoidele sunt înlocuite cu ***echinodermele***.

Privind vertebratele, face să dispară peștii placodermi, dar ajută la dezvoltarea ***peștilor teleosteeni***, iar pe ***reptile*** le lasă să atingă apogeul dezvoltării lor ; acum El face să apară și ***păsările*** și ***mamiferele***.

Dar, cele mai potrivite vertebrate pentru noile condiții de climă din această eră sunt numai ***reptilele*** care reușesc să atingă o dezvoltare foarte mare și să cucerească toate mediile de viață, de aceea *Era Mezozoică* se mai numește și « Era reptilelor ».

În fauna Triasicului Creatorul operează trecerea de la formele vechi, paleozoice, la cele noi, mezozoice, îmbinând unele elemente noi cu cele vechi, perimate.

Foraminiferele, radiolarii și spongierii vor fi trecuți pe planul doi în cadrul protozoarelor, iar pe nevertebrate le face să se impună mai ales prin crearea ***hexacoralilor*** care să înlocuiască tetracoralii paleozoici ce nu mai corespund noilor condiții și să trăiască până în zilele noastre. Dezvoltate rămân, dintre echinoderme, ***crinoidele*** care atinseseră perioada de înflorire în Paleozoic.

Apar însă și ***euechinoidele*** din familia *Cidaridæ*.

Dintre brahiopode rămân numai două grupe reprezentate prin ***Terebratula gregaria*** și ***Terebratula vulgaris*** care devin mai numeroase, restul dispar. În schimb, ***moluștele*** sunt în plin progres.

În lumea vertebratelor Creatorul a operat mari schimbări. Peștii dipnoi și crosopterigieni se tot răresc, amfibienii care atinseseră apogeul în *Permian*, vor mai rezista numai până la sfârșitul perioadei când dispar.

43. Moluște (Melci și Scoici).

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Reptilele își încep, așa cum am mai amintit, marea lor dezvoltare, caracteristică *Mezozoicului*, ducând la o mare diversificare și specializare. Apar ***ihtiozaurienii***, ***sauropterigienii*** ; apar și ***primii chelonieni*** și ***tecodonți***. Tot acum apar și primii ***dinosaurieni*** care evoluează într-o mare diversitate de forme gigantice (10 m).

Domnul a creat în Jurasic condiții de viață favorabile, stimulând duhurile

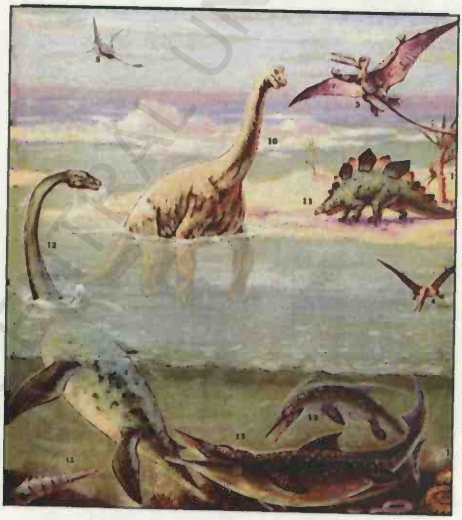

44. Reptile uriașe din Jurasic (1).

BOTANICAL UNIVERSITY LIBRARY

să ajungă la o dezvoltare importantă a tuturor ființelor existente deja și în *Triasic*.

Dar dintre moluștele care au avut și au o dezvoltare prodigioasă, clasa cefalopodelor a fost ajutată să se impună prin numărul abundent de genuri și specii și prin marea lor variație.

În lumea vertebratelor a produs însă cele mai importante evenimente biologice în această a doua perioadă a *Mezo-*

45. Reptile uriașe în Jurasic (2).

zoicului, prin explozia ***reptilelor***, apariția ***păsărilor*** și a ***mamiferelor***.

Reptilele cuceresc apa, uscatul și aerul. Printre cele acvatice predomină ***ihtiosaurienii*** (12, 13, Fig. 42), iar printre cele de uscat, ***dinosaurienii*** (11, Fig. 42).

În *Jurasic*, reptilele cuceresc și aerul prin răspândirea deosebită a ***pterosaurienilor*** de talie mică și cu coada scurtă (3, 4, Fig. 43).

Evenimentul cel mai important petrecut în *Jurasic*, este apariția primei păsări : ***Archeopterix siemensi*** (5, Fig. 43) care are legături filogenetice cu reptilele.

Cât privește lumea mamiferelor, primele forme apăruseră încă din *Triasic* și derivau din reptilele terapside. În *Jurasic*

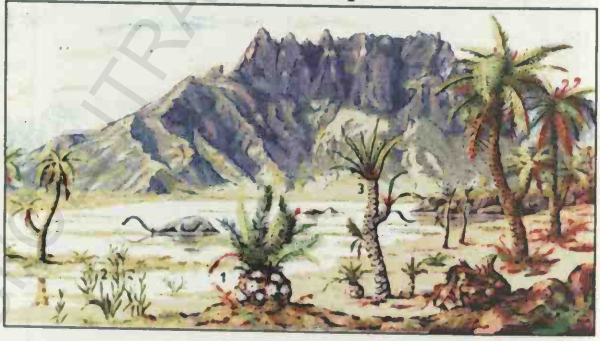

46. Vegetația în Jurasic.

acestea sunt reprezentate prin tipuri inferioare. Un grup al multituberculatelor, erbivore cu molarii având două rânduri de tuberculi, n-au trăit decât până la începutul Neozoicului. Al doilea grup, al trituberculatelor, strămoşii tuturor mamiferelor existente şi azi, aveau molarii cu trei tuberculi şi un talon.

În această perioadă gimnospermele străvechi sunt ajutate să ia o mare dezvoltare dintre care ***Cycadeoides*** (1, Fig. 46) care, cu tulpinele lor sferice înbrăcate în resturile peţiolilor frunzelor căzute şi presărate cu flori, având în vârf un buchet mare de frunze, dă un mare farmec peisajului, ***Williamsoniella*** cu tulpina ramifica-

47. Vegetaţia din Cretacic.

tă dicotomic și cu florile situate pe pedunculi (2, Fig. 46) și *Williamsonia* (3, Fig. 46) cu înfățișarea de ferigă arborescentă

În general, perioada jurasică este considerată a fi fost una din culmile dezvoltării vieții pe pământ, fauna atingând o mare dezvoltare și o mare bogăție de genuri și specii.

În perioada următoare, numită *Cretacică*, Creatorul și-a propus să ajute continuarea evoluției viețuitoarelor derja existente, dar și să pună bazele trecerii spre *Era Neozoică*.

În această ultimă perioadă a *Mezozoicului*, Creatorul a făcut să se petreacă un salt calitativ în evoluția lumii plantelor, prin apariția ***angiospermelor***, plante superioare, cu semințe învelite în fruct care asigurau producerea urmașilor chiar și în condițiile transformărilor prin care trecea întreaga natură a acelor vremuri. Ele iau locul gimnospermelor care aveau semințele golașe și sunt în evident regres.

Angiospermele au apărut cu cele două clase, ***dicotiledonatele*** ca : ***Magnolia*** (1, Fig. 47), plopul, salcia, stejarul, laurul, ficusul și ***monocotiledonatele***, ca : graminee-ele, palmierii și liliaceele.

În ceea ce privește animalele, și în această perioadă reptilele domină apele, uscatul și aerul deși sunt într-un oarecare regres față de *Jurasic*. Dintre cele ce trăiau pe uscat, unele erau ierbivore și masive ca ***dinosaurienii***, altele carnivore uriașe cu niște dinți fioroși și puternici ca ***Tyrannosaurus***, cel mai mare carnivor al tuturor timpurilor, care a primit și numele de rege al saurienilor carnivori.

Către sfârșitul *Cretacicului*, fără să se fi descifrat misterul, deși atinseseră apogeul în număr și dimensiuni, dinosaurienii s-au stins aproape brusc. Ultimele reptile uriașe care se sting în acest moment sunt ihtiosaurieni, sauropterigieni, mosasaurieni și chelonieni.

Adevărul este că aceste reptile uriașe, care ocupaseră uscatul, apele și aerul, începuseră să facă ravagii prin grădina creației divine, de aceea, Creatorul a hotărât să nu se mai ocupe de evoluția lor, iar clima răcindu-se, au pierit în masă.

Dintre reptile uriașe care au continuat să trăiască până în zilele noastre, au fost numai ***crocodilienii***.

În această perioadă au trăit și cele mai mari reptile zburătoare, pterosaurienii (3,

4, Fig. 44 și 45) care aveau anvergura aripilor de 8 m.

Păsările au tot fost perfecționate în evoluție de Creator, făcând să le dispară treptat dinții, ghearele de la aripi, să li se reducă coada și să li se dezvolte sternul și carena, apărând deci caracterele păsărilor actuale. Tipul intermediar de trecere de la reptile la păsări este reprezentat de pasărea ***Aeheopterix***.

Era *Neozoică* este cea mai scurtă (24 milioane de ani) dar și mai frământată din istoria pământului – mișcări orogenice violente, înălțarea munților Alpi, Carpați, Caucaz, Himalaya, Cordilieri, Anzi, Atlas etc., activitate vulcanică intensă. Toate acestea au determinat schimbarea climei cu zone climatice calde și reci, umede și uscate, diferite de cele de azi, influențând puternic dezvoltarea vieții.

În această eră a vieții noi, flora și fauna trasau liniile directoare spre speciile de azi. În Groenlanda erau păduri întinse de stejari, ulmi, paltini, plopi și fagi. Caracteristice *Neogenului* sunt coniferele de tip ***Taxodium*** (11, Fig. 48) și ***Sequoia*** (15, Fig. 48), forme răspândite mai ales

pe continentele sudice. Dar în *Cuaternar* se stabilesc toate speciile de plante care există și astăzi, cu dominația angiospermelor (plante superioare) ca rezultat al unui proces foarte lung de evoluție a plantelor.

Privind fauna, gasteropodele, numeroase și variate, au ajuns la apogeu. Peștii, batracienii, reptilele și păsările nu prezintă evoluții deosebite. Mamiferele euteriene, foarte apropiate de cele de astăzi, dominau în *Neogen*.

Carnivorele cele mai feroce din această eră sunt reprezentate de ***Machairodus megantheron*** (1, Fig. 48).

În Neogen au trăit și strămoșii elefanților, ai hipopotamilor, ai cailor, ai cămilelor, ai cervidelor, ai tapirilor, ai flamingilor, ai șerpilor etc.

În *perioada cuaternară* clima s-a răcit și a dus la cea mai întinsă glaciațiune calotele de gheață ocupând peste un sfert din suprafața pământului : calota Scandinavă în Europa, calota Siberiană în Asia, calota Canadiană în America de Nord.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

Cele cinci glaciații și interglaciații (Donau, Günz, Mindel, Riss, Würm), au avut o mare influență asupra vieții pe Terra, limitând evoluția ei și determinând migrații ale animalelor.

Oricum, în *Cuaternar* s-a dezvoltat o faună și o floră foarte asemănătoare cu cele actuale.

La începutul erei neozoice, au apărut primele ecvide care evoluează în paleogen, de la forme mici la forme mari și la care se reduce numărul degetelor dintre care numai al treilea rămâne funcțional, devenind copită necesar locomoției. Cal, asinul și zebra au ca strămoș comun pe ***Echippus***.

48. Plantele și animalele în Neogen

BOTANICAL UNIVERSITY LIBRARY

Caracteristică acestei perioade cuaternare este însă apariția omului, treaptă de creație superioară în lumea animală în care duhul atinge cel mai înalt grad de spiritualitate care să-i permită urcarea, treaptă cu treaptă, până în preajma Tatălui ceresc, prin suferință și acțiune pozitivă.

49. Vegetația în Cuaternar.

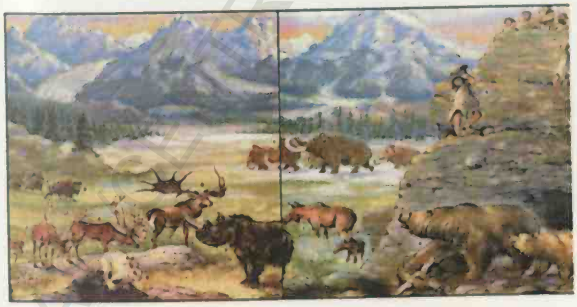

50. Fauna de climă mai rece din Cuaternar

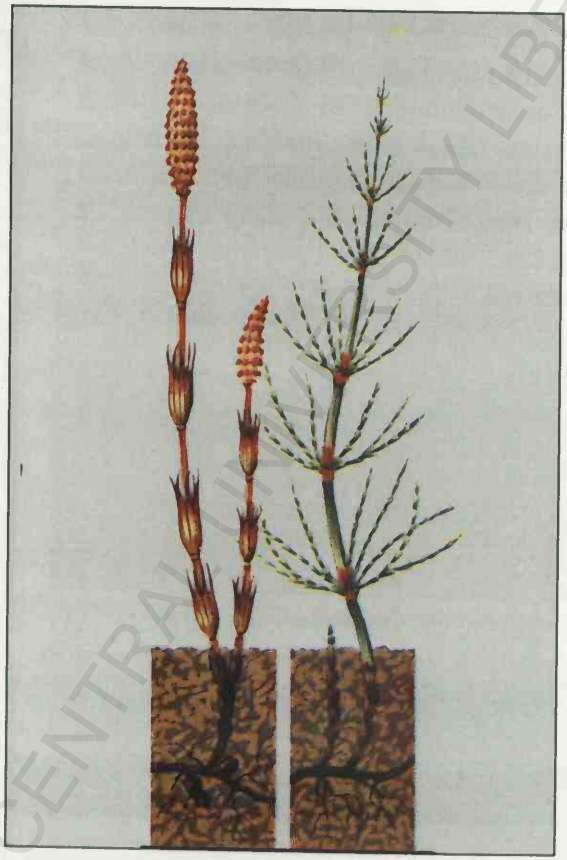

51. Equisetum arvense – Barba ursului.
(tulpini fertile–brune, de primăvară– şi tulpini sterile–verzi, de vară)

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Evoluția unui spirit de la plantă, la om

În ceea ce mă privește, după marele cataclism de la sfârșitul *Carboniferului*, când au dispărut falnicele păduri de lepidodendroni din care făceam și eu parte, pedepsit parcă pentru înfumurările pe care începusem să le am ca falnic copac ce eram, Creatorul mi-a dat o șansă de ispășire, ajutându-mă să mă reîncarnez într-o plantă mai modestă dar care să poată înfrunta clima aridă care a urmat în *Permian*, o ferigă – ***Equisetum arvense*** – vieţuind în zonele umede din jurul apelor. Eram deci o plantă erbacee, perenă, cu rizomi și două feluri de tulpini aeriene : fertile și sterile. Tulpinele

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

fertile sau de primăvară îmi erau albe sau brune având în conul de creștere un fel de spic alcătuit din frunzulițe (*sporofile*) pe dosul cărora mi se formau sporangii cu sporii, a căror membrană externă, la maturitate, mi se despărțea în patru fâșii – *elatere* – care ajutau la răs-pândirea lor cu ajutorul vântului ; tulpinile mele *sterile* sau de vară, îmi erau articulate, verzi, cu frunze mici, solzoase, așezate în jurul nodurilor.

După nenumărate reîncarnări în această formă de viață și ajungând la o calitate evolutivă remarcabilă, Domnul a crezut de cuviință să părăsesc acest regn vegetal și să primesc un corp de animal. Mare sărbătoare pentru mine ! Îndrumat îndeaproape, am fost ajutat să părăsesc corpurile : fizic și eteric din subplanurile respective ale naturii, apoi corpul senzorial al naturii. Am fost trecut mai departe în planul mental al naturii unde mi-am format, sub îndrumare, un ***corp mental***. Cu acest corp am parcurs drumul înapoi, formându-mi în ordine : un corp senzorial, un corp eteric apoi un corp fizic.

Trebuie să precizez faptul că am primit

cinstea să realizez trecerea de la nevertebrate la vertebrate, primind un corp modest, dar foarte important, de ***Branchiostoma lanceolatum***, numit de savanți ***Amfioxus***. Conțineam deci, caractere atât de nevertebrate pentru că, prin lipsa capului, a inimii și a organelor obișnuite de simț, prin aparatul digestiv, simplu și căptușit de perișori și sistemul meu nervos, mă apropiam de viermi și insecte. Conțineam însă și caractere de vertebrate, în special de pești, prin felul de înmulțire și mai ales prin coada zgârcioasă de pe spate care-mi constituia un început de șiră a spi-

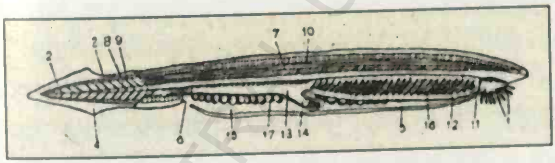

52. Secțiune longitudinală prin Amfioxus.

(1. Orificiul bucal înconjurat de ciri ; 2. Înotătoarea codală ; 3. Înotătoarea dorsală ; 4. Înotătoarea subcodală ; 5. Pliu metapleural ; 6. Orificiul anal ; 7. Coardă dorsală ; 8. Miomere ; 9. Miosepte ; 10. Tub nervos ; 11. Velum ; 12. fante branchiale ; 13. Intestin ; 14. Diverticulul hepatic al intestinului ; 15. Cavitatea peribranchială ; 16. Endo-stil ; 17. Glande genitale.

nării. Trăiam în regiunile litorale ale mărilor, cufundat în nisip și având în afară numai partea anterioară a corpului, unde aveam gura, un orificiu bucal înconjurat de niște *ciri*, pe unde pătrundea apa cu diferite animale marine mărunte cu care mă hrăneam. Orificiul bucal mi se continua cu faringele și, apoi cu intestinul, care prezenta un *cecum hepatic* care secretă sucuri digestive, asemănător funcțional ficatului Vertebratelor superioare. Excrementele le eliminam prin orificiul anal situat la capătul intestinului. Respiram prin niște *fante branchiale* care se deschideau pe laturile faringelui. Fantele branchiale comunicau cu o cavitate ce înconjoară faringele, numită *cavitatea peribranchială*. Apa pe care o absorbeam trecea în faringe împreună cu alimentele, iar în timpul când a-jungea în dreptul fantelor, trecea prin acestea în cavitatea peribranchială unde dă **Oxigen** sângelui și se încarcă cu CO_2. Din cavitatea peribranchială este eliminată în exterior printr-un orificiu numit *por abdominal*. Faringele îndeplinește, deci, funcți-

ile branchiilor, de unde şi denumirea deschizăturilor lui de *fante branchiale*.

Aveam un *aparat circulator* foarte primitiv. Inima îmi lipsea, iar sângele incolor circula printr-o serie de vase ca : *aorta ventrală* care se afla sub faringe şi de la care plecau în ambele părţi ramificaţii prevăzute cu umflături numite *bulbili contractili* care, prin contractările lor, trimiteau sângele în septele dintre fantele branchiale, unde are loc schimbul de gaze. Sângele oxigenat trecea apoi în *aorta dorsală* care îl distribuia la toate organele corpului. Sângele încărcat cu CO_2 trecea în 2 *vene anterioare* precum şi în alte 2 *vene posterioare*, de unde ajungea în aorta ventrală, care îl împingea în septele dintre fantele branchiale spre oxigenare.

Aparatul meu excretor era alcătuit din numeroase *nefridii* situate în regiunea faringelui. Un capăt al nefridiei se deschidea în cavitatea peribranchială, iar celălalt în cavitatea generală a corpului. Nefridiile purtau nişte prelungiri măciucate ce se numeau *solenocite*, prevăzute în interior cu un canal îngust în care se afla o flamură vibratilă.

Astfel de aparat excretor seamănă cu sistemul excretor al unor Anelide.

Pentru *aparatul genital* aveam *testicule* și *ovare*, așezate perechi în pereții cavității peribranchiale. Spermatozoizii și ovulele sunt eliminate în cavitatea peribranchială, de unde ies prin porul abdominal afară în apă, unde are loc fecundația.

Revenind la evoluția mea duhală, după multe reîncarnări, Creatorul a avut grijă să mă orienteze pe o linie existențială directă care să mă ducă pe drumul cel mai scurt spre vârful piramidei unde se va afla omul. Urma deci, să ajung un vertebrat din care vor descinde amfibienii, reptilele, păsările, mamiferele, apoi omul.

O sută de milioane de ani a durat pre-

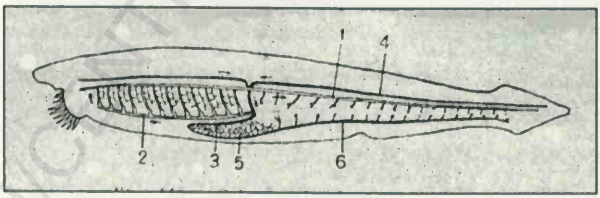

53. Schema circulației sângelui la Amfioxus.

(1. Aorta dorsală ; 2. Aorta ventrală ; 3. Vena hepatică ; 4. Vena car-dinală posterioară ; 5. Vena porthepatică ; 6. Vena subintestinală).

gătirea saltului decisiv de la nevertebrate la vertebrate.

Am fost ajutat să mă reîncarnez astfel într-un corp de ***pește*** bine adaptat prin alcătuirea corpului pentru a popula mările încă din *Paleozoic*.

De data aceasta posedam un tegument format din două pături : una situată la exterior numită *epiderma* și una la exterior – *derma*. Epiderma conține celule specializate care secretă un mucus ce-mi acoperă corpul pentru a deveni mai alunecos. Derma îmi era constituită din țesut conjunctiv din care mi se asigura vestmântul din solzii sidefii.

Corpul îmi era constituit numai din mușchi care sunt prinși de scheletul intern pentru a-i da elasticitatea în timpul mișcării. Aveam acest schelet susținător al organelor principale divizându-se în *scheletul capului*, *coloana vertebrală* și *scheletul centurilor* și al *înotătoarelor*.

Aparatul digestiv mi se compunea dintr-un orificiu bucal, faringe, esofag (scurt, larg și musculos), stomac (o dilatare a intestinu-

lui), intestin (lung, în care are loc asimilația completă a substanțelor nutritive), hepato-pancreas și anus. Deasupra stomacului, ca o anexă a intestinului, aveam o *vezică înotătoare*. *Aparatul respirator* îmi era format din patru perechi de branhii, situate în camerele branhiale și prinse pe arcurile branhiale în regiunea faringelui. *Aparatul circulator* îmi era alcătuit clar din *inimă* (învelită în pericard și formată din două camere – auricul și ventricul) și *vase sangvine* închise. Sângele îl aveam rece asemenea apei în care înotam. Aveam doi ochi lipsiți de pleoape și puțin mobili, urechi simple interne formate din 3 canale semicirculare. Muguri gustativi în gură și epidermă, iar pe linia laterală corpului meu fusiform dețineam organe senzoriale.

Privind reproducerea, eu fiind femelă, aveam organele genitale așezate în cavitatea abdominală, iar orificiile pe unde expulzam icrele erau lângă anus. Semenii mei masculi aveau aceeași structură, numai că prin orificii expulzau lapții cu care acopereau icrele pentru a rezulta oul din care să se dezvolte embrionul, apoi puiul.

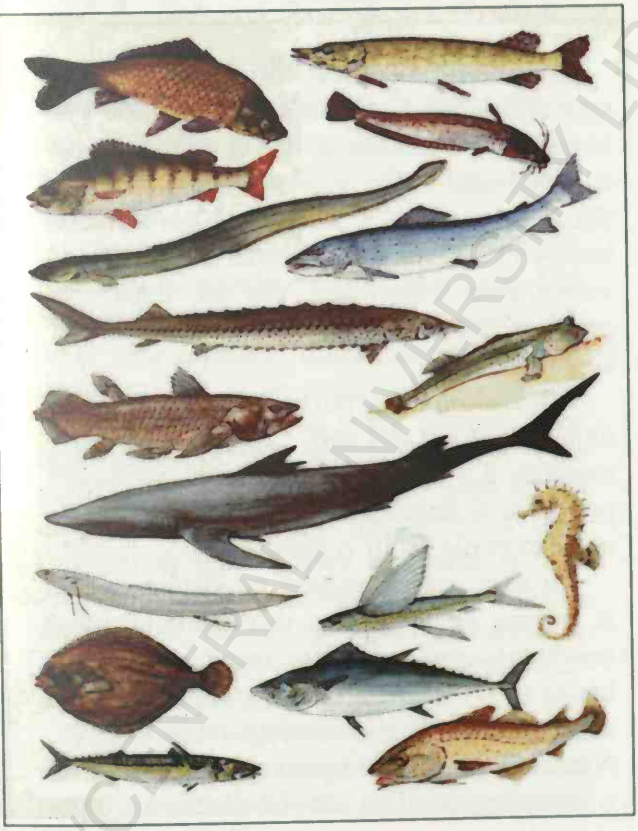

54. Diferite specii de pești.

(de la stg. La dr. și de sus în jos) : Crapul, Știuca, Bibanul, Somnul, Anghila, Somnul, Sturionul, Cœlacantul, Guvidul, Rechinul, Protopterul, Peștele zburător, Calul de mare, Calcanul, Thonul, Scrumbia și Morunul.

BUJANICI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Evoluția mea a fost dirijată de Domnul spre ordinul de pești crossopterigieni de 1 m lungime care păstrau un cap și corp de pește, cu respirație dublă și cu prezența pe înotătoarele perechi, a unor oase corespunzătoare cu humerus și cu cubitus și radius ca la vertebratele superioare, așa că, după mai multe reîncarnări am devenit un duh din clasa ***amfibienilor***.

Ca amfibian, corpul meu de ***broscuță*** era deja format din trei părți : capul, trunchi și 4 membre. La perechea de membre anterioare posedam 4 degete, iar la cea posterioară 5, unite între ele printr-o pieliță.

În faza aceasta aveam un sistem nervos și organe de simț bine dezvoltate. Privind *encefalul*, *creierul mare* (emisferele cerebrale) și *creierul mijlociu* (tuberculii gemeni), erau mult mai dezvoltați decât la pești. Numai *creierul mic* (cerebelul) era redus la o lamă îngustă. Din encefal plecau zece perechi de *nervi cranieni* care se răspândeau în toate organele capului. *Nervii rachidieni* porneau din *măduva spinării* și se răspândeau în piele și mușchi, iar *sistemul nervos*

simpatic, format din două trunchiuri nervoase așezate de o parte și de alta a coloanei vertebrale, era bine dezvoltat și deservea organele aparatului digestiv, respirator etc.

Aparatul respirator era format din doi plămâni și o trahee scurtă, bifurcată. Cel *circulator* era format din *inimă*, *artere*, *vene* și *vase capilare*. Inima mea avea acum două auricule și un ventricul, față de numai două camere ca la pești. Sângele avea acum două circuite (*circulația dublă*) : *circuitul mare* (de la inimă spre corp și îndrept) și *circuitul mic* (de la inimă spre plămâni și îndărăt spre auriculul stâng). Această circulație se mai numea și *circulație dublă* dar și *circulație incompletă*, deoarece sângele oxigenat se amesteca în ventricul cu cel încărcat cu CO_2.

Aparatul excretor era deja alcătuit din 2 rinichi, fiecare prevăzut cu câte un *ureter*, care se deschidea în cloacă, precum și vezica urinară.

Privind *reproducerea*, sexele erau tot separate ca la pești și fecundația se făcea tot în apă, numai că din ou ieșea un *mor-*

moloc purtând o coadă ; era asemănător unui peștișor. Astfel, prin metamorfoza mormolocului se ajungea din nou la forma adultă.

Făcând astfel parte dintr-o clasă situată, din punctul organizării structurii corporale între pești și vertebratele terestre, aveam un corp format din cap, trunchi și membre de tip pentadactil, acoperit cu o piele umedă, nudă servind și pentru respi-

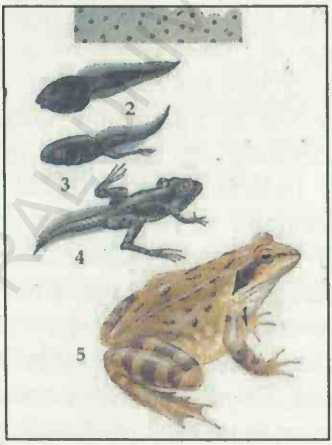

55. Metamorfoza la broască.
Ouăle depuse la începutul primăverii (1) ; Din ouă ies mormo-locii fără picioare (2) ; Câteva săptămâni mai târziu, mormolo-cii dezvoltă membre posterioare (3) ; Mai târziu, ei dezvoltă și membrele anterioare (4) ; În final, coada și branhiile se resorb și mormolocii devin adulți de talie mică, cu plămâni, gata să-și înceapă viața pe uscat

BCU CLUJ/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

rație. Acum aveam o inimă cu trei cămăruțe, iar circulația îmi era dublă dar incompletă. Respirația în stare larvară îmi era branchială iar la starea adultă, pulmonară. Înmulțirea se realiza tot prin ou dar mă dezvoltam prin metamorfoză.

Așadar amfibienii, clasă de vertebrate tetrapode, ocupă un loc intermediar între pești și vertebratele tetrapode terestre, ***reptilele***, adaptate, în funcție de stadiile din ciclul evolutiv vital, atât pentru viața în apă, cât și pe uscat (amfibii).

56. Amfibieni – Batracieni – Salamandre și broaște.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

În timpul evoluției aceste prime vertebrate (stegocefalii) care au populat uscatul (spre sfârșitul *Devonianului*) au fost descendenții peștilor crossopterigieni. Ei au avut o dezvoltare deosebită în *Carbonifer* și *Permian*, dar și la începutul *Mezozoicului* (în *Triasic*).

Primii amfibieni au fost strămoșii ***reptilelor***, din care Creatorul a inițiat evoluția spre două direcții : ***păsări*** și ***mamifere***, pentru a popula atât aerul cât și uscatul, prin a le da predispoziția necesară de a opta spre o direcție sau alta. Amfibienii comozi, care s-au mulțumit cu viața așa cum o duceau nefăcând nici un efort pentru schimbare, au stagnat sau au dispărut de cum au venit condiții nefavorabile. Deci, evoluția va avea loc numai dacă ființele respective optează pentru acest lucru deoarece, de fapt, « Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă-n traistă ».

Reptilele sunt o clasă ce face parte din vertebratele superioare care trăiesc pe uscat. Din aceste motive și organizația lor este diferită de cea a clasei precedente și anume :

BCU "ASIC" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

- *Pielea* reptilelor este acoperită cu *solzi de natură cornoasă*, proveniți din stratul interior viu al epidermei.

- *Respirația* se face numai prin plămâni, care sunt mai dezvoltați ca la amfibieni.

- *Înmulțirea* se produce fără metamorfoză.

- Cu reptilele încep vertebratele superioare din grupa *Amniote*, adică animale cu anexe embrionare. Vertebratele anterioare la care lipseau anexele embrionare, formează grupa vertebratelor inferioare, sau *Anamniote*.

- Privind *scheletul*, oasele craniului sunt mai bine osificate decât la amfibieni iar scheletul membrelor posedă o structură pentadactilă la ambele perechi, degetele sunt libere și terminate cu gheare, ceea ce le ușurează mersul și cățăratul.

- *Aparatul respirator* este alcătuit din laringe, trahee și două bronhii care se ramifică în doi plămâni cu o suprafață mai mare decât la amfibieni și asigură singuri oxigenarea sângelui.

BUASVM CLUJ UNIVERSITY LIBRARY

- *Aparatul circulator* era mai perfecționat decât la batracieni. Inima era formată din două auricule și un ventricul, dar acest ventrivol mai prezenta și un perete mijlociu care îl împărțea incomplet în două camere, ceea ce determina o separare mai bună a sângelui arterial de cel venos, iar la crocodilieni era separat complet.

- *Aparatul excretor* era format din doi rinichi, compuși din *capsulele lui Mowmann* și canale colectoare care comunicau cu *ureterul*, iar acesta cu o *vezică urinară*, care vărsa produsele de excreție în *cloacă*.

- *Sistemul nervos* la reptile, la fel ca și la batracieni, era compus din *encefal*, *măduva spinării* și *nervi*, dar mai dezvoltat. Îndeosebi erau mai dezvoltate emisferele cerebrale, care prezentau substanță *cenușie-scoarță*.

- Privind *reproducerea*, reptilele aveau sexe separate. Femela producea ovulele, care ajungeau în cloacă, iar masculul producea spermatozoizii ce erau introduși în cloaca femelei prin copulare.

BCU CLASICE - LIBRARY

În prezent reptilele sunt puțin răspândite, populând mai ales regiunile tropicale. În trecutul îndepărtat al pământului (*Jurasic, Cretacic*), reptilele erau răspândite peste tot globul și ajungeau la dimensiuni gigantice (Dinosaurii - 40 m, cântărind 50 tone, trăiau pe uscat ; Ichtiosaurii, reptile de apă, aveau 14 m ; Pterodactylus a fost o reptilă zburătoare cu aripi ca la lilieci).

Întrucât aceste reptile uriașe provocau mari stricăciuni în dauna altor vietăți, tiranizîndu-le sau ucigându-le uneori fără motiv, iar vegetația devastând-o, Creatorul a intervenit în « grădina creației » lui pentru a « plivi buruienile care sufocau florile sădite », provocând o ușoară cutremurare a Universului nostru pentru a realiza o mică modificare a polilor Terrei și, implicit, o răcire a climei. Reptilele acestea neafiind ajutorate și neavând o temperatură a corpului constantă, au dispărut, una după alta, pe parcursul a câteva mii de ani. Nesăbuința lor de a dezechilibra ecosistemul le-a adus astfel pieirea.

Creatorul a păstrat dintre ele pe cele ce i-au dat ascultare și au intervenit activ spre a câștiga un oarecare progres, îmbunătăți-

ndu-le posibilitatea de a trece de acest prag al climei reci, nefavoravile. Prin opțiunea lor, unele și-au dezvoltat evoluția spre a deveni păsări, iar altele spre a deveni mamifere, dar amândouă direcțiile au reușit, sub o supraveghere atentă, să ajungă la o temperatură constantă a corpului pentru a se putea adapta mai bine condițiilor de viață schimbătoare și a avea o organizație structurală deosebită pentru a se situa pe treapta cea mai înaltă a scării viețuitoarelor.

*

Păsările se deosebesc de celelalte vertebrate prin prezența penelor și transformarea membrelor anterioare în aripi. Față de clasele de vertebrate studiate, păsările se mai deosebesc și prin temperatura corpului constantă, ceea ce le-a permis să se răspândească peste tot globul pământesc, inclusiv în regiunile polare. Oasele păsărilor sunt în majoritatea lor pneumatice, iar maxilarele sunt transformate în cioc.

Studiul organizației și structurii păsărilor ne arată că ele au multe trăsături comune cu reptilele, cu toate deosebirile de exterior și

a modului de viață. Pielea păsărilor este uscată și aproape lipsită de glande, iar pe picioare prezintă formațiuni cornoase.

În reproducerea lor se observă de asemenea multe asemănări : ouăle sunt mari, bine acoperite și bogate în vitelus ca și cele ale reptilelor, iar embrionul păsărilor seamănă cu cel al reptilelor.

57. Păsări domestice.

Structura lor este însă mai complicată decât a reptilelor. Păsările au o temperatură constantă, așa cum am amintit mai sis, o circulație sangvină mai desăvârșită și un sistem nervos mai dezvoltat. Toate acestea ne duc la concluzia că păsările provin din reptile. Această concluzieeste susținută și de descoperirile paleontologice prin descoperirea unui exemplar fosil, ***Arheopterix***, care se situa din punct de vedere organizatoric și structural între reptile și păsări, considerat strămoșul păsărilor de astăzi.

A doua direcție de evoluție din reptile o constituie apariția ***Mamiferelor***.

Strămoșii Mamiferelor actuale au provenit din reptilele din *Paleozoic* numite ***Teriodonte***. Acestea aveau caractere comune cu mamiferele și anume : dinții diferențiați și adăpostiți în alveole, vălul palatin secundar osos, iar la unele specii, condilul occipital dublu. Aceste reptile s-au dezvoltat pe o cale aparte decât cea a Reptilelor actuale.

Paleontontologii au găsit în Jurasicul superior dinți, maxilare și fragmente de craniu al unor animale mici numte ***Multituberculate***, datorită prezenței tuberculelor pe molarii lor. Aceste animale au fost considerate primele Ma-

mifere. În *Jurasicul mijlociu* și *superior* sau găsit însă și alte Mamifere, numite ***Trituberculate*** care aveau un encefal mult mai mare ca Teriodontele, dinți mai puțin diferențiați și se apropiau mult de Insectivorele de astăzi. O grupă a Trituberculatelor, ***Pantoterienii***, a dat naștere Marsupialelor și Placentarelor. Marsupialele apărute în *Cretacic* s-au răspândit repede formând numeroase grupe diferite, dar Placentarele, având o organizație mai perfecționată s-au răspândit în *Neozoic*,

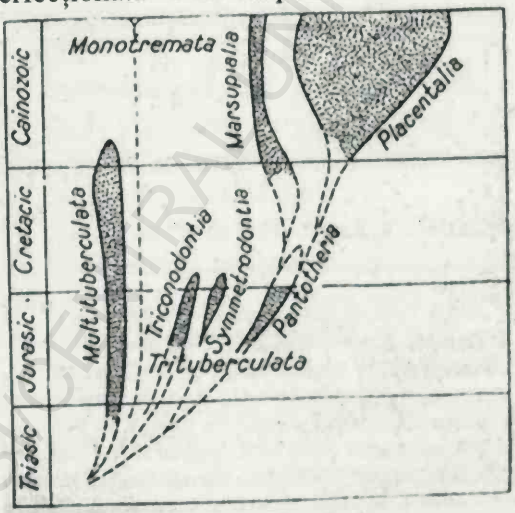

58. Filogenia Mamiferelor.

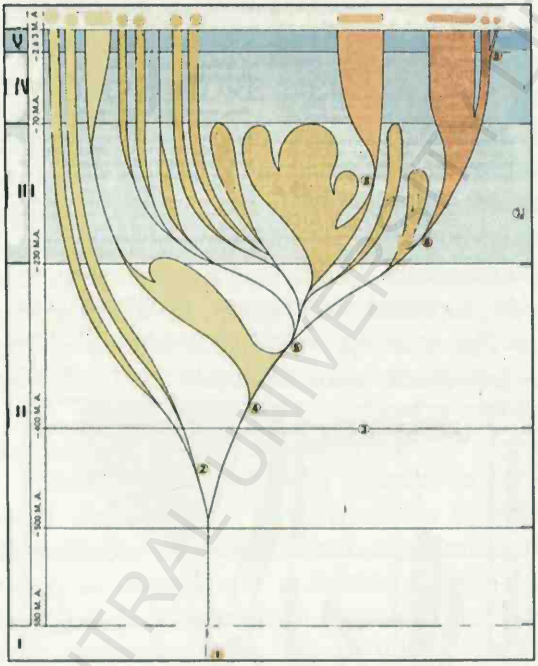

59. Apariția marilor grupe de Vertebrate.
I. Perioada Antecambriană, II. Era Primară, III. Era Secundară, IV. Era Terțiară, V. Era Cuaternară.
1. Apariția vieții (-3500 M.A.), 2. Apariția Peștilor (-430 M.A. galben), 3. Apariția vegetalelor terestre (-400 M.A.), 4. Apariția Amfibienilor (-390 M.A., galben suprafață mare), 5. Apariția Reptilelor (-340 M.A., ocru galben), 6. Apariția Mamiferelor (-200 M.A., maron), 7. Apariția Plantelor cu flori (-150 M.A.), 8. Apariția Păsărilor (-140 M.A., cărămiziu), 9. Apariția Omului

BCU "ASCENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

înlăturând pe cele dintâi.

Placentarele au evoluat în *Cretacic* în diferite multe direcții. Insectivorele constituie una dintre grupele cele mai vechi, iar pe la începutul *Terțiarului* s-a desprins din această străveche Carnivoră – *Creodontele* din care derivă Carnivorele, Pinipedele și Cetaceele de astăzi. Din Insectivore au luat naștere direct Chiropterele, Edentatele și Rozătoarele.

În ceea ce privește Copitatele, acestea au derivat din Insectivorele specializate sau din Creodonte.

Mamiferele prezintă forma cea mai superioară de organizare a regnului animal. Iată caracterele principale, care indică superioritatea organizatorică a lor :

- Dezvoltare cea mai mare a sistemului nervos și prezența scoarței cenușie la emisferele creierului mare, ceea ce duce la posibilitatea mai largă de adaptare.

- Viviparitatea și hrănirea puilor cu lapte, ușurează înmulțirea Mamiferelor în condiții foarte diferite.

- Capacitatea de reglare a temperaturii corpului prin învelișul pilos și evaporarea apei prin glandele sudoripare și prin mucoa-

mucoasa cavității bucale.

Înalta organizare a corpului lor, precum și viviparitatea, au facilitat răspândirea Mamiferelor, care populează nu numai suprafața pământului, dar trăiesc și în apă, în pământ și aer.

Pielea este formată din *epidermă* și *dermă*. Epiderma este alcătuită și ea din două straturi : la exterior un strat de celule turtite care se cheratinizează și apoi se descuamează, numit *strat cornos*. Sub acest strat se află *stratul generator* sau *stratul lui Malpighi*, format din celule cilindrice sau prismatice, care regenerează continuu stratul cornos, pe măsură ce acesta se descuamează.

Epiderma dă naștere la păr, unghii, coarne, copite, gheare și diverse glande.

Derma sau pielea propriu-zisă, este foarte dezvoltată și formată din țesut conjunctiv. În dermă se află vase de sânge și terminații nervoase.

Părul sau sau învelișul pielos, produs al epidermei, este caracteristic clasei Mamifere dar lipsește total sau parțial numai la unele specii.

Sistemul muscular la mamifere este foarte dezvoltat fiind format din mușchi și tendoane. Caracteristic pentru mamifere este *mușchiul diafragmei*, care separă cele două cavități ale corpului - toracică și abdominală. Cu ajutorul musculaturii, Mamiferele mișcă capul, gâtul, trunchiul, membrele și coada.

Scheletul Mamiferelor este format din *scheletul capului*, *coloana vertebrală* și *scheletul membrelor*.

Scheletul capului cuprinde cutia craniană și scheletul feței. Craniul mamiferelor este mai mare, iar cutia craniană are un număr de oase mai mic decât la vertebratele prezentate mai sus (Pești. Amfibieni, Reptile, Păsări), Regiunea occipitală este formată dintr-un singur os occipital cu 3 condili, prin care se articulează cu atlasul. Maxilarul inferior se articulează direct cu craniul prin 2 condili.

Coloana vertebrală este formată din 5 regiuni deja cunoscute cu un număr constant de vertebre în regiunea cervicală (7, cu rare excepții). În regiunea toracică la vertebre se articulează coastele ce se unesc

IAȘI STATE UNIVERSITY LIBRARY

cu sternul. În regiunea lombară sunt 2-9 vertebre, care prezintă coaste rudimentare. Numărul vertebrelor coccigiene este cel mai variabil – de la 3 până la 49.

Scheletul membrelor este la fel cu cel al păsărilor, cu deosebirea că centura scapulară este mai simplă – omoplatul fiind unit cu coracoidul, cu excepția Monotremelor. Clavicula este la unele mamifere, dar lipsește la altele, în funcție de mișcările care le fac.

Centura pelviană este tipică vertebratelor terestre.

Scheletul membrelor perechi are structura tipică membrului pentadactil, cu deosebire numai că au suferit o deplasare de poziție față de axul longitudinal comparativ cu poziția membrelor Batracienilor și a Reptilelor.

Aparatul digestiv este mai complex. Tubul digestiv este mai diferențiat și mai lung, iar glandele anexe sunt mai dezvoltate. *Cavitatea prebucală* încadrată de buze, obraji și maxilare, la unele mamifere formează *pungi maxilare*. *Cavitatea bucală* în care

hrana este supusă acțiunii mecanice și chimice, cuprinde dinții, limba și glandele salivare. *Dinții*, diferențiați în *incisivi, canini premolari* și *molari* fărămițează hrana tare, limba o amestecă, iar *ptialina*, secreția glandelor salivare, descompune amidonul în *dextrină* și *maltoză*. Dinții Mamiferelor sunt înfipți în alveolele maxilarelor (Tecodonți) și se schimbă o dată în viața animalelor. Puține Mamifere n-au dinți (balena).

Faringele se află în fundul cavității bucale. În partea lui anterioară se deschid cavitățile nazale și trompele lui Eustache din urechea mijlocie.

Esofagul urmează faringelui. El se prezintă sub forma unui tub cu o musculatură puternică și se deschide în stomac.

Stomacul bine delimitat, variază ca formă și mărime în funcție de felul hranei. La multe mamifere el are forma unui sac, iar la altele este împărțit în mai multe compartimente. Cel mai complicat stomac îl au rumegătoarele, la care el este format

din *ierbar (rumjen), ciur (rețea), foios* și *cheag* sau stomacul glandular. Alimentele vegetale greu digerabile pătrund în ierbar, unde are loc fermentarea lor sub influența

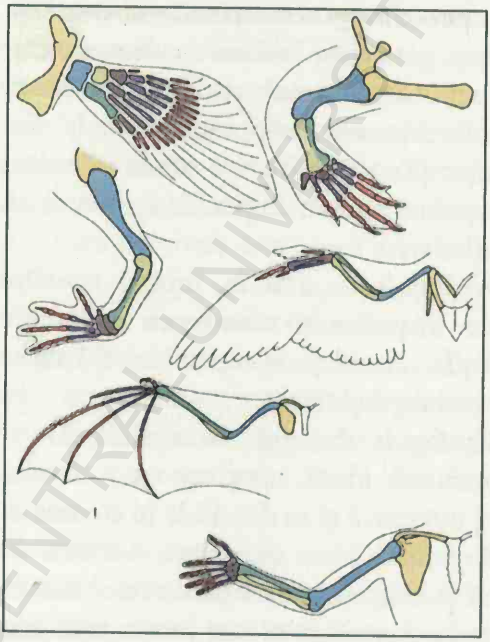

60. Compararea scheletelor membrelor anterioare ale unor vertebrate
sus : Pește crossopterian și Reptile – broasca țestoasă ; mijloc : Amfibieni – Broasca, Păsări – porumbelul și Mamifere – liliacul ; jos : Mamifere – omul. (oranj – centura scapulară ; bleu – humerus ; verde . radius ; galben – cubitus ; violet – regiunea metacarpiană și carpiană : maron – falangele degetelor.

BCU CLUJ/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

salivei şi şi a bacteriilor numeroase din acest compartiment, apoi trec în ciur, de unde sunt întoarse din nou în gură pentru a fi rumegate şi umectate cu salivă. Masa rumegată revine în foios şi apoi în cheag, unde este supusă acţiunii sucului gastric, secretat de glandele acestui compartiment. Din stomac, pentru completa digerare, hrana trece în intestin.

Intestinul este împărţit în *intestinul subţire, intestinul gros* şi *rectum*. Intestinul subţire are funcţii digestive şi absorbante, iar în intestinul gros sunt adunate resturile de hrană nedigerată. La unele specii (cal) între intestinul subţire şi cel gros se găseşte o prelungire numită *cecum*, care se termină cu apendicele vermicular. În cecum se produce fermentaţia alimentelor nedigerate. Intestinului gros îi urmează rectumul care se deschide în exterior prin anus.

Glandele anexe aparatului digestiv sunt *ficatul* şi *pancreasul*. Ficatul cu *vezica biliară*, se află situat sub diafragmă, iar pancreasul, în pliul mezenterului. Aces-

BUASVM CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

te glande își varsă secrețiile în prima ansă (îndoitură) a intestinului subțire.

Aparatul respirator. Mamiferele respiră prin plămâni, aflați în cavitatea toracică, iar căile respiratorii sunt : cavitățile nazale, faringele, traheea și bronhiile. În laringe, care este format din mai multe cartilaje, se află coardele vocale. Traheea este un tub deschis ce se bifurcă în partea posterioară în două bronhii, iar bronhiile se ramifică în tot plămânul sub formă de bronhiole, care se termină cu mici vezicule, numite *alveole pulmonare*. În aceste alveole se ramifică vase sangvine și are loc schimbul de gaze.

Aparatul circulator este format din inimă, artere, vene și capilare. Inima este formată din 2 auricule și 2 ventricule, ca și la păsări. Deosebirea constă în faptul că artera aortăeste întoarsă spre stânga. Circulația este dublă și completă.

Sistemul nervos este compus din creier, măduva spinării, nervi și sistemul nervos vegetativ. Sistemul nervos central cuprinde creierul și măduva spinării, care se găsesc în planuri aproape perpendiculare unul față de altul. Encefalul este

mare din cauza dezvoltării emisferelor creierului anterior și ale cerebelului. Materia cenușie din scoarța creierului este de asemenea dezvoltată. Suprafața emisferelor cerebrale și a cerebelului se mărește prin formarea de circumvoluțiuni la cele mai multe dintre Mamifere.

Organele de simț la Mamifere sunt mai perfecționate, ca rezultat al unei adaptări superioare la mediul înconjurător. Numai simțul văzului este mai puțin dezvoltat decât la păsări. Ochii sunt protejați de 2 pleoape și umeziți de secreția glandelor lacrimale.

Organul olfactiv este foarte bine dezvoltat și se datorează creșterii capsulei olfactive. Cu ajutorul mirosului Mamiferele simt apropierea dușmanului și găsesc cu ușurință hrana.

Organul auditiv este de asemenea foarte bine dezvoltat și cuprinde, pe lângă urechea internă și mijlocie, și urechea externă formată din *canalul auditiv extern* și *pavilionul urechii*.

Organul tactil este foarte dezvoltat și este legat de perii sensoriali.

KUAZIMIRA UNIVERSITY LIBRARY

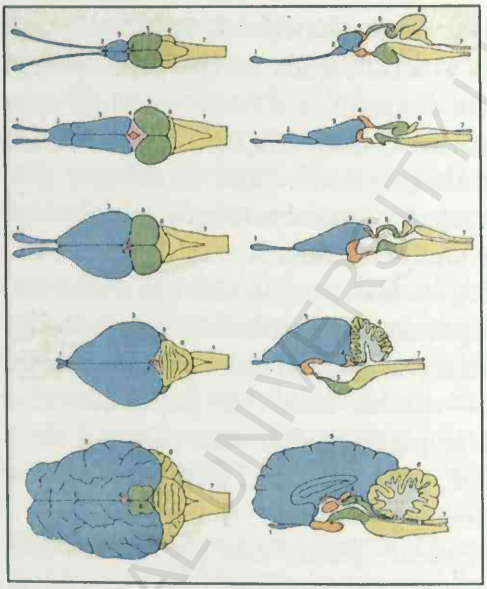

61. Compararea schematică a encefalului la câteva vertebrate. Vedere dorsală și secțiune longitudinală la (de sus în jos) : Encefal de pește, de broască (amfibian), de viperă

62. Creierul câtorva vertebrate :
A. Pești (câine de mare), B. Reptile (aligator),
C. Păsări (papagal)
și D. Mamifere (cal).

BCU IASI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Aparatul excretor este compus din 2 rinichi așezați în regiunea lombară, având forma bobului de fasole. Prin câte un ureter, rinichii comunică cu vezica urinară, care se deschide în afară printr-un canal numit uretră.

Aparatul genital. La Mamifere sexele sunt separate, iar organele genitale la masculi sunt formate din 2 *testicule*, iar la femei din 2 *ovare*. Alături de testicule se află *epididimul*, un organ în forma unui ghem de canale deferente și care se prelungește până la vezica urinară, în apropierea căreia se deschide în *canalul ejaculator*.

La baza penisului se află o altă glandă pereche – *prostata*. Pe latura canalului ejaculator se găsesc *corpii cavernoși* care formează organul copulator – *penisul*.

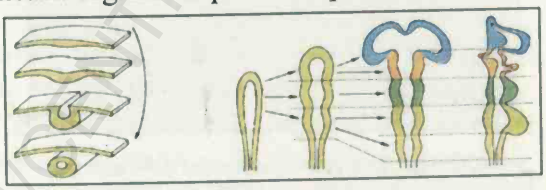

63. Compararea sistemului nervos central la vertebrate. (În prima coloană – vedere în secțiune ; în col. a doua – vedere dorsală).
Este vorba de un tub a cărui umflătură anterioară se împarte în cinci vezicule care evoluează pentru a ajunge la cele cinci părți ale encefalului.

La femei *ovarele* sunt așezate tot în cavitatea abdominală. Din ovare pornesc 2 *oviducte* care se prelungesc în *utere*. Uterele se unesc în calea lor formând un organ numit *vagin*. Vaginul prezintă în exterior *vulva*.Uterul este dublu la *Marsupiale*. La Carnivore, Insectivore și Ongulate, uterul drept se unește cu cel stâng formând uterul bicorn.

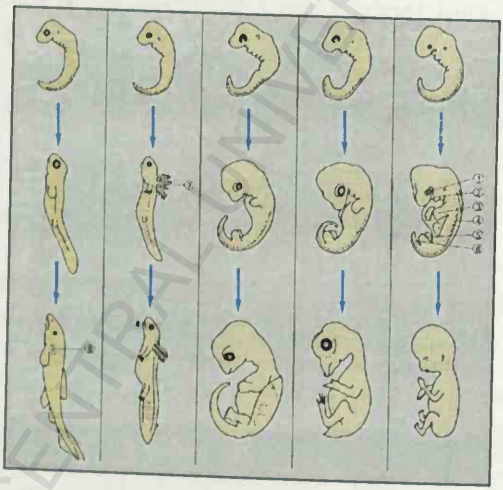

64. Compararea câtorva embrioni de vertebrate. La începutul dezvoltării lor, embrionii Vertebratelor se aseamănă între ei. (1. Ochiul, 2. Fantele viscerale, 3. Membrele anterioare, 4. Eboșe de vertebre, 5. Membrele posterioare, 6. Apendicele caudal, 7. Branhii externe și 8. Fantele branhiale.

BCU IASI CENTRALA UNIVERSITARA LIBRARY

La maimuță și om uterul este *simplu*, unic.

Mamiferele au fecundația internă, sunt vivipare, puii sunt hrăniți cu lapte, secretat de glandele mamare. Mamiferele inferioare se înmulțesc prin ouă (Ornitorincul, Echidna). Marsupialele poartă puii, nedezvoltați după naștere, într-o pungă de pe abdomen, numită *marsupiu*. Cea mai mare parte dintre Mamifere însă, nasc puii complet dezvoltați, datorită faptului că embrionul se hrănește intern, în cavitatea uterină, care prezintă o *placentă*. Aceste animale formează grupa *Placentarelor*. La acestea, embrionul prezintă a treia anexă embrionară, *corionul*, pe lîngă amnios și alantoidă.

Vedem deci, câtă grijă depune Creatorul pentru echilibrul în sânul creațiilor sale, eliminând printr-un cataclism duhurile reptilelor uriașe care, prin nesăbuință, îl stricase, și cu câtă atenție a creat noi trupuri de păsări și de mamifere în care să sălășluiască noile duhuri reîncarnate în ele pentru a trăi în liniște și în bune condiții, prin adaptări fără mari eforturi, stăpânind

aerul, uscatul și apa. Oare omul, printr-o nesăbuință asemănătoare, va avea aceeași soartă ?

Revenind la clasa Mamiferelor, trebuie să precizăm că ea cuprinde trei subclase :

1. Prototerieni – M. ***Ovipare*** : Ornitorincul ;

2. Metaterieni – ***Marsupiale*** : Cangurul ;

3. Euterine – ***Placentare*** :

- ***Insectivore*** : Cârtița, Ariciul ;
- ***Rozătoare*** – Fam. ***Leporide*** : Iepurele ;
- Fam. ***Sciuride*** : Veverița, Popândăul;
  - Fam. **Spalacide** : Orbetele ;
  - Fam. ***Muride*** : Șobolanul, Hârciogul, Șoarecele de câmp ;
- ***Carnivore*** – ***Canide*** : Câinele, Vulpea, Lupul ;
  - Fam. ***Urside*** : Ursul ;
  - Fam. ***Mustelide*** : Jderul, Dihorul, Ne-văstuica, Hermina sau Hermelina, Vidra, Viezurele sau Bursucul ; ;
- Fam. ***Felide*** : Leul, Tigrul, Râsul, Pantera, Jaguarul, Ghepardul, Irbisul

- ***Paricopitate – Nerumegătoare*** :
- Fam. ***Suidee*** : Porcul mistreț și de casă
- Fam. ***Hipopotamide*** : Hipopotamul ;
- ***Paricopitate – Rumegătoare*** :
  - Fam. ***Camelide*** : Cămila cu două co-coașe, Dromaderul, Lama ;
  - Fam. ***Cervide*** : Renul, Cerbul comun, Cerbul japonez, Elanul, Căprioara, Moscul
  - Fam. ***Cavicorne*** : Antilopa ;
- ***Imparicopitate*** :
  - Fam. ***Tapiride*** : Tapirul ;
  - Fam. ***Rinocerotide*** : Rinocerul ;
  - Fam. ***Ecvide*** : Calul, Asinul ;
- ***Simieni*** sau ***Primate – Platirinieni*** : Coaita, Urlătorul, Uistiti ;
- ***Simieni*** sau ***Primate – Catarinieni*** :
  - Fam. ***Cercopitecide*** : Pavianul, Magotul ;
  - Fam. ***Hilobatide*** : Gibonul ;
  - Fam. ***Antropoide*** : Cimpanzeul, Orangu-tangul, Gorila ;
  - Fam. ***Hominide*** : Omul.

BUASVM CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

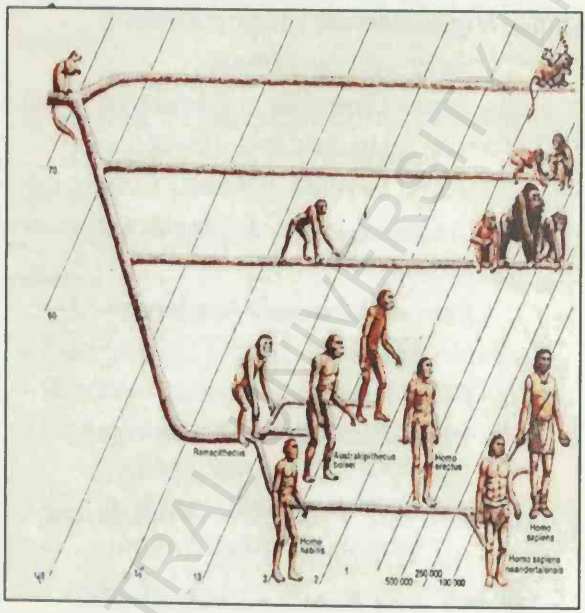

65. De la Australopiteci la Homo sapiens.
Stg. sus : Lemurieni ; la capătul primei ramuri orizontale – alte primate ; la capătul ramurei a doua orizontală – Maimuțe mici ; pe ramura a treia orizontală – Maimuțe mari ; la bifurcarea ramurei orizontale de jos – Ramapitecus și descendenții lui Hominizi ajungând până la Homo sapiens.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Rudele biologice ale omului

Animalele care seamănă mai mult cu omul sunt maimuțele antropoide (cu formă umană) : cimpanzeul, gorila, orangutanul, gibonul. Din punct de vedere anatomic, omul se distinge de maimuțele antropoide prin caractere privind mai ales scheletul, dentiția și creierul.

Omul și maimuțele aparțin grupului de Mamifere numit Primate, apărut la începutul erei Terțiare, acum aproximativ 70.000.000 de ani. Evoluția Primatelor a condus la primele Antropomorfe (- 35.000.000 de ani) ; mai târziu încă, pe la 10.000.000 de ani, s-a produs bifurcarea spre maimuțele antropomorfe actuale pe de o parte, și spre om pe de altă parte.

BUASCVT CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Am văzut că Mamiferele derivă din Reptile, Reptilele din Amfibieni și Amfibienii din Pești. În felul acesta omul este rudă cu cimpanzeul pentru că, și unul și altul derivă din primele Primate, dar, omul numără printre printre strămoșii săi Mamiferele primitive care trăiau acum 300 milioane de ani, Peștii care trăiau acum 450 milioane de ani și am putea merge mai departe să considerăm că originea lui urcă până la începutul însăși al vieții pe Pământ, acum 3,5 miliarde de ani.

Această derivare prezentată, ne duce cu gândul că Domnul s-a gândit la crearea Omului chiar de la început, de când a trimis nebuloasa destinată creării sistemu-lui solar în Calea Lactee cu toate planetele sale, inclusiv Pământul pe care l-a destinat a fi gazda vietăților de tot felul în care va trimite spre încarnare și reîncarnare duhurile pregătite în acest scop.

*

BCU IAȘI / DIGITAL UNIVERSITY LIBRARY

Văzând că mamiferele și-au înțeles destinul, continuând o evoluție lentă dar pozitivă diversificându-se atât de mult în acest context de climă temperată, Creatorul a observat că unele au înaintat mai mult și promit o continuare ambiționată pe calea progresului.

Întrucât planul creației este mult mai larg, conținând chiar și viața astrelor, pentru a-și apăra vietățile create pe Terra împotriva schimbărilor alternative de climă, friguroasă și călduroasă, pe care le vor provoca glaciațiunile și interglaciațiunile, Divinul a pregătit predispozițiile necesare pe care să le promoveze în lupta cu aceste condiții vitrege anunțate.

În plus, a creat predispoziții superioare acelor mamifere care înaintaseră mult și care promiteau realizări fantastice.

Trebuie să precizez pentru a nu știu a câta oară, că Bunul și Iubitorul Creator crează duhurilor « case de locuit » - corpuri – cu posibilități multiple de funcționare, le crează și o bună-dispoziție, o stare de optimism, de sănătate deplină, dar alegerea variantei pe care o consideră bună

pentru calea aleasă, revine duhului care a fost investit ca « liber arbitru ». Căile alese sunt atât de variate și de diferite, încât au dus la formarea a nenumărate specii grupate în genuri, familii, ordine, clase, încrângături și regnuri, încât noi suntem uluiți, iar Creatorul mulțumit de planul său atotcuprinzător.

Așa se face că, în timp ce mamiferele în general urmau un curs de evoluție lent în cadrul natural în care trăiau, fără să-și modifice esențial structura, câteva dintre ele al căror înalt destin nu putea fi prevăzut, devenite apte să uzeze de o hrană dintre cele mai variate și, trăind pe pajiști sau în copacii care le ofereau un refugiu sigur, își foloseau membrele, după nevoia împrejurărilor, să alerge, să sară, să se cațere să apuce exercitând la maximum, prin aceste acte variate, aparatul cerebral provocând o evoluție a lor prin activitatea care i se impunea. Printr-un ciudat contrast, acesta se perfecționa neîncetat, în timp ce membrele și diferitele organe, păstrând nedeterminarea inițială, rămâneau foarte aproape de

formele primitive. Aceste Mamifere au fost grupate în ordinul Primatelor ; ele aveau drept caracter comun opozabilitatea degetului interior al celor patru membre la celelalte degete, ceea ce le permitea să prindă cu mâna obiectele, să le pipăie pe toate părțile și să primească astfel informații noi și precise care au contribuit, la rândul lor, la evoluția creierului lor. Iar aceste informații prețioase se combină cu cele culese prin alte simțuri, și provoacă folosirea din ce în ce mai frecventă a unei voințe chibzuite.

Primatele sunt un ordin de mamifere alcătuit din prosimieni (lemurienii și larisienii), tersioide, maimuțele din Lumea Nouă (America), maimuțele din Lumea Veche și antropoidele.

Acestea nu sunt foarte strâns înrudite cu nici un alt ordin de mamifere, rudele lor cele mai apropiate fiind , evident, Lemurienii zburători (***Galeapitheus***) și Tupaia (***Scadentia***). Cele mai vechi fosile de Primate au vârsta corespunzătoare *Cretaci-*

culuí târziu.

Antropoidele au apărut în urmă cu 33 – 24 milioane de ani, pornind de la maimuțele din lumea Veche (L.V.) Maimuța fosilă ***Ægyptopithecus*** (Oligocenul târziu) avea deja unele caracteristici de antropoid. ***Proconsulul*** (23 – 15 milioane de ani în urmă) din estul Africii a fost clar un antropoid, strămoș al omului și al antropoidelor africane. Dar, din păcate, în Africa nu mai există fosile de antropoide din intervalul 13,5 – 6 milioane de ani în urmă.

Antropoidele de astăzi formează două grupuri : antropoidele africane (gorila, cimpanzeul și omul) și cele asiatice (gibonul și urangutanul).

Iată și clasificarea Primatelor :

Ordinul Primate

Subordinul Prosimieni

Infraordinul Lemuriforme (Lemurienii)

Infraordinul Lorisiforme

Subordinul Tarsiiforme (Tarsioide)

Subordinul Anthropoides

Infraordinul Platyrrhieni (maimuțe L.N.

InfraordinulCatarrhini (maimuțe L.V.

Suprafam. Hominoidea (Antropoidele)
Familia Hilobatidæ (Gibonul)
Familia Hominidæ
Subfam. Pongidæ (Pongo Orang)
Subfam. Hominidæ (maimuțele antropoide africane și oamenii).

Că omul descinde din antropoide, o atestă o mulțime de dovezi : anatomice (structura anatomică a omului exceptând unele detalii minore se aseamănă cu cele ale antropoidelor africane, mai ales cu ale cimpanzeilor) și moleculare (s-a constatat că moleculele omului se aseamănă mai mult cu cu cele ale cimpanzeului decât cu cele ale oricărui alt organism și că antropoidele africane sunt mai asemănătoare cu omul decât cu orice alt primat).

Revenind la origine, acest ordin al Primatelor cuprinde astăzi ***Lemurienii*** și ***Maimuțele***. Lemurienii trăiau în India, în Africa ecuatorială și mai ales în Madagascar unde sunt și astăzi deosebit de numeroși și de variați. Cât privește maimuțele, ele se împart în două grupe : Maimuțele cu nările distanțate, sau ***Platyrinienii***, având maxilare pre-

văzute cu 36 dinți și Maimuțele cu septul nazal subțire sau ***Catharinieni***, având 32 dinți, distribuiți după aceeași formulă ca dinții Omului. Dintre aceste Maimuțe ce populează Africa și Asia (Gibonul, Urangutangul, Cimpanzeul și Gorila sunt lipsite și de coadă ce le conferă în plus apropierea de Om, de aceea ele se mai numesc și ***Maimuțe anthropomorfe***, adică Maimuțe cu formă umană.

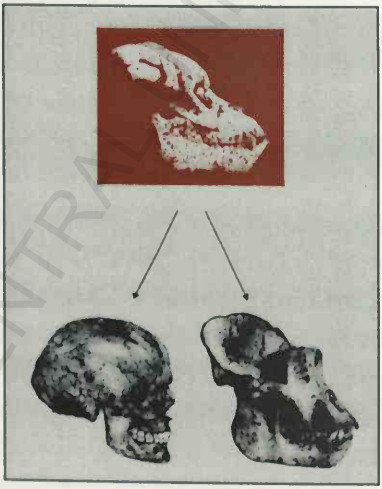

66. Craniu de « Proconsul » (sus), de Om și de Gorilă (jos).

BOTANICAL/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

La începutul *perioadei eocene* trăiau în America numeroase specii de ***Lemurieni***, cărora nu le lipsea decât o pereche de incisivi pentru a avea formula dentară completă cu 4 molari şi 3 premolari ai Mamiferelor placentare primitive. Dar s-au descoperit unii lemurieni (***Adapis***) având şi o dentiţie asemănătoare cu a Mamiferelor primitive ce ne-ar determina să admitem că Primatele au evoluat în paralel cu celelalte Mamifere placentarte, fără să se amestece cu ele.

Lemurienii au format un grup ce s-a diversificat în toate sensurile, păstrând „patru mâini" prehensile.

67. Lemur Catta, lemurian primitiv alergând pe cele patru picioare.

BIJIAS/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Vieţuind în zonele calde ale lumii (Madagascar), aceste primate au evoluat mai lent şi au existenţa chiar ameninţată din cauza dispariţiei rapide a pădurilor tropicale unde se află.

Au trebuit să treacă vreo 10.000.000 de ani (acum 70 - 60 mil. de ani), pentru a se ajunge la apariţia maimuţelor mici şi încă 10.000.000 de ani (60 – 50 mil de ani) până la apariţia maimuţelor mari.

Observând că evoluţia spre fiinţele humanoide evoluează atât de lent şi nesemnificativ, Creatorul a trebuit să intervină, mai ales că fiinţele acestei linii evolutive urmau să se confrunte cu vremuri grele.

Paleontologii au avut surpriza de a descoperi o Maimuţă anthropomorfă, ***Propliophitecus Hæckeli***, vecin cu Gibonii, înrudit fără îndoială cu ***Pithecanthropus erectus*** descoperit în Java.

Astfel se pare că prin simpla îndreptare a corpului pe verticală a cărui arhitectură nu s-a mai modificat, se deschide calea ce va conduce rapid la tipul uman printr-un progres neîncetat şi aproape exclusiv al organelor inteligenţei şi ale raţiunii.

68. Lemur zburător gata să sară.

Evoluția a căpătat un ritm mai intens. Palenontologia a confirmat printr-o descoperire uluitoare, că strămoșul comun al maimuțelor și al omului a fost ***Driopithecus*** care trăia în *Miocen* (acum 15 – 25 milioane de ani). Apoi a mai descoperit că dintre driopitheci s-a separat acum 12 – 15 milioane de ani ***Ramapithecus*** (vezi Fig. 65 și 69), maimuța lui Rama, strămoșul nostru Ram, eroul *Ramayanei*. Acesta a inaugurat cele trei linii evolutive : ***Australopithecus africanus, Australopithecus Boisei și Homo habilis***. care au trăit între 4 și 1 milion de ani î. Ch. în Africa și au condus la ***Homo erectus***, apoi la trei tipuri umane : 1. Archantropienii (de la 1 mil. la 100.000 ani în Java și corespund ***Pitecantropilor***), 2. Paleantropienii (de la 100.000 ani la 30.000 ani corespunzând ***Neanderthalienilor***) și Neantropienii (începând cu 35.000 ani și corespunzând speciei ***Homo sapiens fosilis –Omul de Cro-Magnon***) ; aceste trei ramuri au constituit trei « pături » ce au acoperit succesiv întreaga Lume Veche.

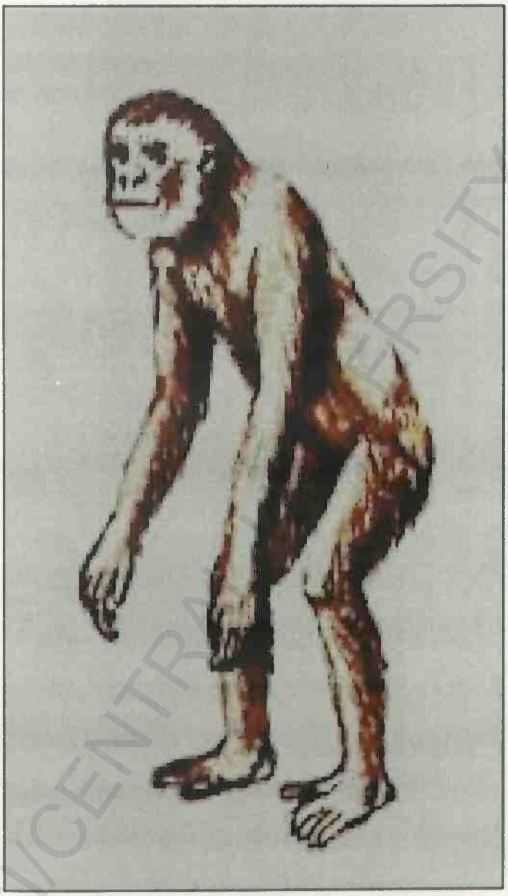

69. Ramapithecus, deschizătorul căilor hominizării.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

70. Homo habilis.

BCU TASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Neanderthalienii au coexistat cu Homo sapiens și se poate să se fi hibridizat între ei, dar acum 30-35.000 de ani au dispărut, fie datorită concurenței, fie a selecției naturale care era de partea lui ***Homo sapiens sapiens***

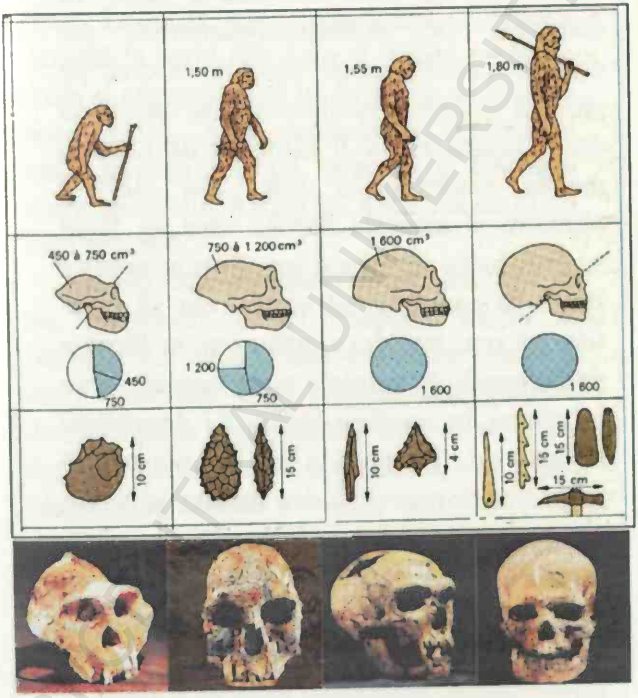

71. De la Australopiteci la Omul modern. (Australopitec, Pitecantrop, Homo Neanderthalensis, Homo sapiens)

BCU IAȘI - TEHNICAL UNIVERSITY LIBRARY

singura ramură dintre hominide care există încă, este cea care a condus la specia noastră. Evoluția se va termina oare cu noi ? Nu ne dăm seama. Specia noastră va fi un sfârșit de linie evo-lutivă dacă va dispărea, fie autodistru-gându-se, fie datorită condițiilor pe care le va crea pe pământ în detrimentul celorlalte vietăți. În cazul acesta el va fi eliminat de Creator pentru nesăbuințele sale, așa cum a eliminat și uriașele reptile care au făcut același lucru în epoca lor. Specia noastră poate să continuie să existe, dar să înceteze să mai evolueze, așa cum au făcut-o unele specii de animale și de vegetale care au rămas în aceleași stadiu de dezvoltare de zeci de milioane de ani. Se poate însă să se transforme și să dea naștere la o nouă specie, care o va înlocui pe a noastră dacă selecția naturală acționează în favoarea sa și care, în acest caz, va continua linia homonidelor. Totul depinde de atitudinea omului pentru că, dacă va acționa în mod negativ, Creatorul îl va pedepsi sau elimina.

În ceea ce mă privește, după foarte multe reîncarnări, am ajuns la o viețuire într-un corp de ***lemurian*** ai cărui strămoși au început periplul de viață încă din *Eocen* (era *Neozoică*) și trăiau pe vechiul continent Lemuria care cuprindea Australia actuală, o parte din Asia și Africa meridională, și ajungea până în America de Sud. În acea epocă, Asia centrală și septentrională, înreaga Europă, precum și cea mai mare parte din Africa și America se aflau încă sub apă.

Lemurienii zburători, cum am fost și eu, arboricoli, activi noaptea, trăind în pădurile din Asia de sud-est, eram cele mai mari mamifere care planam folosindu-ne de membrana tegumentară care ni se întindea pe fiecare parte a corpului, de la gât până jos, la coadă.

Zburam, planam, cu multă agilitate, dar mă simțeam neajutorat când aterizam din greșeală pe pământ.

Noi, lemurienii, socotiți *prosimieni,* eram forme primitive de primate ne asemănam oarecum cu maimuțele.

În reîncarnările următoare, pe parcur-

a câteva zeci de milioane de ani, am ajuns să viețuiesc într-un corp de ***Propliophitec*** (a-cum 30 mil.de ani) când nu mă mai mulțumeam numai cu viața arboricolă hrănindu-mă individual mai ales cu fructe, ci, procedând deci, la manipularea indivi-duală a obiectelor, încercând să-mi satisfac metabolismul, coborând din copac, prin utilizarea din ce în ce mai constantă și sistematică a manipulării de obiecte într-un cadru social-cooperator, adică prin muncă. Devenisem acum 20 mil. de ani un ***Ramapithec*** non-conformist care a părăsit aristocrația arboricolă trecând definitiv la viața terestră, pierzând astfel avantajul deținut de strămoși. Am fost nevoit, ca toate semenele mele, să compensez slăbiciunea adaptivă ivită, prin ridicarea eficienței cooperației, la vieții colective și prin prelungirea efortului impus de mersul biped.

Pot spune că noi, ***Ramapitecii*** am realizat startul, acum 20 mil. de ani, în condițiile migrațiilor din miocenul mijlociu și superior, adoptând definitiv viața terestră

pentru a trăi în savanele Iranului de azi. În reîncarnările din acest stadiu, a trebuit să folosesc obiecte – pietre, crengi – în scopul apărării şi am devenit nişte fiinţe carnivore.

Răcirea substanţială a climatului din perioada glaciară de început a *Cuaternarului*, ne-a impus diversificarea procedeelor manipulatorii – adaptative şi extinderea lor la noi teritorii, având drept consecinţă : perfecţionarea mersului biped, modificarea membrelor inferioare care nu mai aveau rol de a apuca, să obţinem o poziţie verticală care a mutat centrul de greutate la bazin, alimentarea cu carne care a dus la dezvoltarea maxilarelor şi a cutiei craniene.

În felul acesta, noi Ramapitecii am deschis calea dezvoltării în două direcţii : a Australopitecilor care au apărut acum 5 – 1,5 mil. de ani, şi a Hominidelor. Primul grup s-a epuizat în cursa hominizării, ieşind din competiţie şi dispărând şi fizic în *Pleistocen*.

Mie mi-a acordat Domnul șansa de a fi antrenat în reîncarnările următoare pe linia experimentului hominizării. N-am făcut însă parte, nici din grupul Pongidelor, și nici a Gigantopitecilor apărute în Pleistocenul inferior, și nici a Australopitecilor – africanus și boisei – ci în a lui Homo habilis din varianta progresivă care a trăit în interglaciațiunea Donau – Günz, fiind reîncarnat într-un ***Archantrop*** aparținând speciei ***Homo habilis*** cu o poziție bipedă sigură, grup care a reprezentat startul de la care a pornit competiția pentru ***Homo sapiens***, start marcat de cei mai vechi oameni.

Mi-a acordat această șansă întrucât a observat preocupările mele de a urca rapid pe treptele care duceau la înțelegerea clară a transcendentului și a putea conversa direct cu Creatorul meu pentru a-i exprima năzuința mea dintotdeauna.

Așa că, am fost ajutat să mă curăț de impuritățile acumulate pe o linie nepotrivită de dezvoltare, să părăsesc corpuri-

le fizic, eteric și senzorial în planurile respective ale naturii, pe cel mental, în planul mental al naturii, corp ce-l păstrasem în tot ciclul de reîncarnări în modul de existență animal. Degajat de aceste corpuri, am fost ajutat să mă *« nasc »* în planul cauzal al naturii pentru a-mi forma un corp cauzal.

In continuare sunt ajutat să *mă nasc »* în planul mental al naturii, pentru a-mi forma încă un înveliș – corpul mental. Apoi sunt îndrumat să revin și să mă nasc în planul senzorial sau astral pentru a obține un corp senzorial (astral). Am fost ajutat să mă nasc apoi în planul eteric, din planul fizic al naturii, pentru a mi se forma al patrulea corp, cel eteric, numit și corpul vieții, care are înscris în el toate acțiunile, toate zbaterile spre mai bine, toate gândurile după care să se alcătuiască matricea existențială pentru subplanul fizic propriu-zis. Aici am fost captat în momentul când un spermatoid fecundează un ovul în corpul mamei și în felul acesta, aici, sunt aju-

BUJIASTEN CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

tat să mi se formeze un corp fizic pentru a mă naște sub formă de ființă umană și să viețuiesc respectând și îmbunătățind matricea de viață alcătuită respectând planul de creație divin.

Acum 4.000.000 de ani s-au produs modificări de climă importante când planeta noastră a început să intre într-o perioadă de secetă, pădurile tropicale care acopereau o mare parte din Africa orientală se retrag lăsând un loc important Unei savane întinse. Neamul meu a trebuit să se adapteze la acest nou mediu natural. Pentru a se proteja, dar și pentru a vâna, pentru că nu putea să se hrănească numai cu bace, și fructe sălbatice oferite de mediul forestier, va începe să se regrupeze și să formeze un embrion de societate. A fost o etapă capitală pentru că, din acest moment, știința, experiențele dobândite vor fi difuzate în grup : șiretlicuri de vânătoare, thenici de apărare, tehnici de confecționare a uneltelor etc.

BCU IASI BIBLIOTECA UNIVERSITARA LIBRARY

Copiii sunt protejați fiind ținuți mai mult la sânul mamei și, având o copilărie mai lungă, ei au beneficiat mai durabil de experiența adulților.

Iată deosebiri capitale față de maimuțele care nu aveau aceste preocupări. În plus, începând din această fază, acești arhantropi se serveau tot mai mult de creieirul lor. Prima manifestare concretă a inteligenței sale, o reprezintă pietrele de râu sparte cu inteligență prin lovire în scopul obținerii de aşchii ascuțite : primele lor unelte și primele lor arme.

Astfel, maimuța din Africa orientală a devenit un om acum 2.500.000 de ani, ***Homo habilis***, iar spre 2.000.000 de ani, se va răspândi în întreaga Africă, va trece în Asia, apoi în Europa. Dealtfel, începând din această epocă grupurile rasiale, prin adaptare la diferite medii climatice, se vor diferenția tot mai mult.

Eu eram bucuroasă că fac parte din aceste hominide, contribuind din plin la emanciparea semenilor mei, pentru că ve-

deam cât de mult și-au depășit grupurile de maimuțe din care a făcut parte.

72. Homo habilis.

73. Homo erectus.

BOTANISCHE UNIVERSITY LIBRARY

Dar nu toate speciile de Homo habilis au intrat în această competiție, ci doar una, cea mai puțin specializată, care poate fi considerată *„prima specie din istoria cuaternară a omului"*. Istoria ei cuprinde trei stadii evolutive distincte : 1. startul cu ***Homo erectus***, faza ***neanderthaliană***, 2. de tranziție și 3. finalul cu ***Homo sapiens***, singurul care a continuat linia progresului.

A venit, în sfârșit, momentul intervenției finale a Creatorului pentru antrenarea acestor maimuțe evoluate care au căpătat deja aliura și comportamentul unor adevărați oameni.

El a pregătit minuțios acest start inducându-i spiritului calea pentru perfecționare și îndumnezeire, dar print-o suferință adâncă provocată de condițiile vitrege ale climei care devenea tot mai schimbătoare. Am spus prin « suferință », pentru că un lucru obținut prin ea, va fi respectat, apărat și perfecționat ; divinul i-a indus și această ambiție și perseverență spre progres care să-i dubleze calitatea de liber arbitru.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Startul acestei competiții induse, a fost inițiat de ***Homo habilis***, varianta progresivă, care a trăit într-o zonă cuprinsă între Caşmir, Pendjab şi Afganistan, fiind singura direcție care, neavând specializarea goriloidă a brațelor, ajunge sub orientarea grijulie a Creatorului la folosirea permanentă a membrelor superioare şi la deschiderea unui larg câmp vizual, ceea ce a dus-o la asimilarea consecventă a poziției bipede.

Descoperirea în 1974 în Etiopia a unui archantrop (om străvechi) cu poziție bipedă sigură, mută granița startului la 4,5 milioane de ani. El a dezvoltat înaintea glaciației Donau o cultură de prund (Soane. Pakistan) superioară celei din stratul Oldovai I (prezinantropul lui Leakey). Trăia în asociații şi se afla (la sfârşitul Pliocenului – Ostian - Donau 1.000.000 î. Ch.

74. O bifață a lui Homo erectus.

Startul competiției pentru Homo sapiens

Istoria acestui start cuprinde trei stadii evolutive distincte :

1. Startul cu ***Homo erectus*** ;
2. Faza ***neanderthaliană*** de tranziție ;
3. Finalul – ***Homo sapiens*** – singurul care a continuat linia progresului.

Pe la 1.500.000 ani s-a desprins deci, din neamul *Homo habilis*, un grup cu calitățile unui adevărat om, ***Homo erectus***, dotat de Creator cu posibilități intelectuale deosebite pentru a se putea desprinde victorios.

La *Homo erectus*, specie cu o poziție perfect verticală, s-au evidențiat două direcții :

1. Prima direcție, în condițiile naturale favorabile, a înaintat preponderent pe calea

BCU IASI - LIBRARY

culesului (în interglaciațiunea Günz - Mind) precum Pitecantropul din Djawa și cel din sudul Chinei ; direcție care s-a blocat, uneltele confecționate de el evoluînd foarte încet ;

2. A doua direcție s-a dezvoltat în condiții mai puțin favorabile, mai ales pe calea vânătorii în păduri netropicale și în savane, diversificând mai rapid inventarul de muncă, a trecut spre forme superioare.

Homo erectus cuprinde o diversitate de tipuri formate în Asia, Africa și Europa, cu destine specifice. Aceste tipuri sunt rezultatul migrației lor din Asia pe două direcții :

a. Asia–Siria–vechea Palestină - Nil - Africa ;

b. Asia – Asia Mică – Europa.

Pitecantropii timpurii, vegetarieni, migrând în condiții de belșug, au stagnat. Pitecantropul din Oldovai II, cu un minimum de ustensile (cultura Acheuleană de acum 500.000 de ani), evoluează foarte puțin în 100.000 de ani. S-au mai evidențiat și alte linii intermediare, dar evoluția lor stagnează. Nici Homo erectus din Europa, n-a realizat

o evoluție de luat în seamă. Singura linie importantă în ceea ce privește evoluția, a reprezentat-o Homo erectus *pakistanensis* (sinantropii), considerat forma timpurie a neanderthalienilor. Unele forme își perfecționează mai intens uneltele în glaciațiunea Mindel și subzistă în interglaciația Mindel - Riss. Altele, care au viețuit în sudul Asiei ajunseseră de mult neanderthalieni.

Homo erectus avansat pe linia evoluției, își *construiește adăposturile, își fabrică cu abilitate principala unealtă,* ***bifața,*** *unealtă universală care perforează, rașchetează și taie.* Tot el a descoperit și ***focul.*** Cele mai vechi urme de vatră sunt datate în jurul lui 400.000 ani pentru zăcământul de la Chou - Kou - Tien în China și 380.000 ani pentru cel din Terra Amata, dar a fost descoperit chiar și în centrul Nicei de Pr de Lumley în 1966.

Suntem aproape siguri că acest Homo erectus a avut și preocupări religioase, exprimate prin ceea ce am numi « cultul craniilor ». Ei decupau craniile la nivelul

arcadelor sprincenelor.

Am fost și eu reîncarnat în acest grup elevat, binecuvântat de Dumnezeu, dar am aparținut ramurei care a trăit în condiții puțin favorabile, pe calea vânătorii în păduri netropicale și în savane fiind obligat să-mi diversific rapid inventarul de muncă ce m-a ajutat să trec, în mai multe reîncarnări viitoare, spre forme superioare.

Îmi amintesc de câțiva confrați din grupuil în care trăiam, de unii artiști foarte talentați, care scrijileau pe plăcuțe din lemn, piatră sau os confecționate prin spargere din oasele sau fildeșii animalelor vânate, siluetele animalelor ucise de ei. Vă dați bine seama că în epoca noastră nu erau mijloace de sechestrare a acestor animale pentru a sta locului ca să fie desenate. În lupta cu astfel de animale omul a consumat un interval mare de timp de supraveghere și observare a celor mai mici mișcări ale lor pentru a găsi momentul potrivit să le atace și să fie sigur de victorie. Aceste observații de la distanță au avut drept rezultat fixarea pe retină a celor mai

mici amănunte obținute cu răbdare în săptămâni, sau chiar luni de zile de acești semeni talentați pe care le-au fixat pe aceste plăcuțe. Aceste desene scrijilite, serveau și drept modele miniaturale pentru viitoare picturi pe pereții peșterilor în care locuiau în intervalele de climă aspră provocate de glaciații.

Realizarea acestor mici bijuterii artistice erau de un realism surprinzător și cum în vremea noastră nu erau școli specializate, perfecțiunea aceasta presupune o îndeletnicire foarte îndelungată, din generație în generație, pe parcursul a mii sau chiar sute de mii de ani.

Un astfel de model desenat și scrijilit pe o plăcuță obținută prin spargerea și răzuirea unui fildeș de mamut lânos, a fost găsit în urma săpăturilor efectuate în peșterea *La Madeleine*, la o adâncime de câțiva metri, pe care, autorul descoperirii, Lartet, a datat-o de acum 31-42.000 î. Ch., dar puteam împinge în trecut datarea înzecind-o. Se presupune că acest model a servit la gravura în mărime naturală a acestui mamut lânos care,

BCU IASI - DIGITAL UNIVERSITY LIBRARY

De fapt, dispăruse ca specie cu vreo 500.000 de ani în urma executării acestei lucrări.

Stam ore în șir observând cum își pregătește amicul meu plăcuțele și cum le desena și scrijilea cu atâta măiestrie. Deși am încercat, eu n-am reușit niciodată să execut ceva de o asemenea valoare. Consideram că Zeul-Mamut i-a transmis acest talent pentru sinceritatea și respectul pe care-l avea față de tot ce executa. Aproape că-mi priveam amicul ca pe Zeul adevărat.

*

Pentru a prezenta mai sistematic această goană a mileniilor, știința preistorică a omului distinge mai întâi mai multe epoci mari : epoca *paleolitică*, cea mai veche, aceea a *pietrei cioplite*, care se

75. Plăcuța desenată și scrijilită pe plăcuța din fildeș.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

subîmparte la rândul ei în paleoliticul inferior și paleoliticul superior ; epoca *mezolitică*, epocă de tranziție spre a treia, numită epoca *neolitică*, adică a « *pietrei șlefuite* » ; urmează, în sfârșit epocile *de bronz* și *de fier*.

Fiecăreia dintre aceste epoci, care se întind pe un număr foarte mare de ani, corespund numeroase etaje, unde se constată un stadiu net determinat de civilizație. Ele au primit numele stațiunii preistorice în care săpăturile arheologice au scos la iveală obiectele cele mai caracteristice modificărilor survenite în munca omului.

76. Mamutul din Grota Rouffignac.

Privind conținutul epocilor arheologice, trebuie să precizăm că ***Paleoliticul inferior***, care se întinde de la 2.000.000 la 150.000 ani î, Ch., cuprinde « startul » antropogenezei, adică trecerea de la preoaneni de tipul australopitecinelor, la primii australoantropieni de tipul *Australopithecus boisei* și *Homo habilis* (Oldovai I) și evoluția archantropilor (*pitecantropi, sinantropi*).

În această perioadă humanoidul folosea ca unelte tipice, de la cele de piatră folosite în starea lor naturală sau cu o minimă intervenție (*eolitice*), până la cele formate din așchii simple, nespecializate, *de crag* (stâncă), sau la cele din pietre de râu, puțin cioplite – cultura de prund (de tupul Kafu și Oldovai I – din regiunea lacului Tanganyca), în care intră și uneltele *sferoide fațetate* din nordul Africii, ce prevestesc toporașele de mână bifaciale.

Culturile litice din această perioadă sunt

1. ***Clactonianul*** care apare în intergl. **Günz - Mindel** (550.000 î. Ch. durând cca. 300.000 de ani) cunoaște ca unelte ti-

pice :

- aşchii desprinse de pe bulgărele de silex ;

- mai târziu : *lame, vârfuri, răzuitoare.*

2. ***Abbevillianul*** care apare în interglaciarul **Günz - Mindel** în Africa, de unde ajunge în Europa şi durează până în gl. Würm, fiind prima cultură de miez şi identică în toate zonele geografice, bazată pe *toporaşul de mână* (fixat în miezul bulgărului de silex) care era o unealtă universală. Numai că acest toporaş era încă greoi şi unifacial.

3. ***Acheuleanul*** reprezintă cultura de miez. Apare în întergl. **Mindel – Riss** şi continuă până în **Riss – Würm** – Paleoliticul mediu. Această cultură se găseşte în paralel şi cu alte culturi. Are două etape : *timpurie*, mai primitivă, legată de abbevillian, şi alta în care uneltele se perfecţionează şi tinde spre diferenţiere. Uneltele tipice sunt :

- *toporaşul manual* (mai evoluat), bifacial, cu margini drepte, tăioase, ulterior oval, migdalat. Apare şi variante de *topo-*

BCU CLUJ / UNIVERSITY LIBRARY

raș : micoc, în Franța, sau lamelare.

Observăm cum condițiile mai grele de viață din timpul glaciațiilor sau interglaciațiilor, au stimulat gândirea acestor *australopiteci*, iar ceva mai târziu a noii specii de *Homo habilis* pentru a se descurca în vederea asigurării subzistenței. Aceștia au menținut flacăra vie a ambiției pentru progres și au creat condițiile apariției unor forme mai evoluate ca *Homo erectus* care, la rândul lui, va netezi calea apariției lui *Homo sapiens* care va evolua continuu până azi

A doua epocă arheologică importantă a fost numită ***Paleoliticul mijlociu*** care durează între 150.000 și 40.000 ani î. Ch. Este perioada *archantropilor superiori* și a *neanderthalienilor* (a paleantropilor). Se pregătește și se realizează saltul spre unelte compuse.

Paleantropii (neanderthalienii), în evoluția lor, au lăsat posterității culturi litice importante ca :

4. *Levalloisianul* – tipic pentru paleoliticul inferior și mediu, începe din **Mindel – Riss** și dispare îm **Würm I.** Detașat din

clactonian are ca unealtă tipică *aşchia lată*, triunghiulară, cu margini retuşate ; *nucleul discoidal*, *răzuitoare convexe*, toate acestea în legătură cu trecerea vânătorii în prim plan. *Toporaşul universal* îşi reduce rolul, în schimb apar *vârfurile* ce prevestesc o cultură cu tehnici superioare.

5. ***Musterianul*** este tipic pentru paleoliticul mediu şi ultima cultură de « *aşchii* » în care apar paleantropii (*neanderthalienii*).

Musterianul se împarte în două faze :

- *timpurie* (musterianul cald) din intergl. **Riss – Würm**.

- *târzie, clasică* (musterianul rece), din **Würm I** şi prelungită până în **Würm II**.

Uneltele tipice sunt :

- *vârful de mână* - « musterian » (lama triunghiulară cu două tăişuri întâlnite într-un vârf ascuţit.

- *răzuitorul de silex*.

- în faza târzie se dezvoltă industria lamelară şi de os.

- sunt şi fenomene de stagnare a industriei litice, în contrast cu creşterea ponderii vânătorii de animale mari.

Paleoliticul superior şi neantropii (40.000 – 8.000 ani î. Ch.) a ocupat perioa-

dele **Würm I,II,III**. El a cunoscut culturile :

6. ***Aurignaciană***
7. ***Solutreană***
8. ***Magdaleniană.***

Cultura materială continuă să se bazeze pe *silex* și *lemn* dar se impune și folosirea *osului* și a *cornului*. Ea se bazează, nu numai pe tehnica *așchiilor* și cea *de miez*, care a început să fie părăsită în favoarea uneia mai superioară, *lamelară*, prin care omul obține unelte specializate pentru tehnica retușării.

Tipică acestei epoci este diferențierea ustensilelor ca :

- numeroase variante de *răzuitoare* (nucleiforme, lamelare,discoidale)

- *dăltițe* (burin) folosite pentru a produce unelte din os și lemn.

- *arme de aruncat, lănci cu vârf de silex* sau *os, propulsorul de suliță, vârful de săgeată.*

- se extind uneltele microlitice fixate în mânere de os, lemn, corn.

- unelte complexe (harpon de os, unelte de pescuit etc.

- apare pictura și sculptura primitivă.

Am viețuit și eu în vestul Europei cu un climat dulce ca ***Homo erectus Heidelbergensis***, ocupându-mă atât cu culesul cât și cu vânatul, iar această comoditate de procurare a hranei m-a făcut să nu ajung la relații active în sânul diverselor cete - turme de asemenea archantropi (oameni vechi). Izolarea și bogăția pădurilor subtropicale au dus, deci, la acest tip de specializare îngustă și la stagnare.

Privind confecționarea uneltelor procesul s-a intensificat și perfecționat acum în *Paleoliticul inferior*, într-o reîncarnare fericită, când debitam silexul și obțineam lamele și așchii cu funcții de lame, vârfuri ascuțite, răzuitoare etc. Eu devenisem specialist în toporașul manual pe care mi-l ajustam cu

77. Propulsor sculptat din coarne de cerb.

multă grijă ; confecționam și dăltițe și răzuitoare din silex.

În alte reîncarnări am trăit în pădurile de la sud de Loire când clima s-a înăsprit (glaciațiunea Riss) și eram nevoit să mă ocup cu vânătoarea, am muncit mai mult și m-am dezvoltat, după alte reîncarnări, spre *tipul clasic de Neanderthal* cu trăsături sapientale care se combinau cu particularități foarte primitive. Au loc încruci-

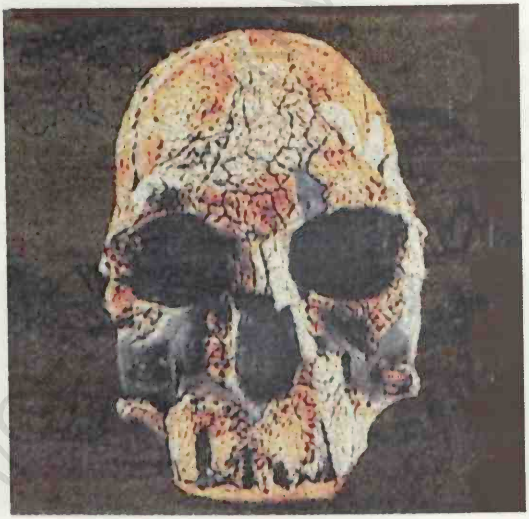

78. Homo habilis și Homo erectus.

şări interne, în grupuri mici coexistând cu *Homo sapiens* până la sfârşitul glaciaţiunii Würm şi chiar şi mai târziu.

Acum aproape 200.000 de ani, Homo erectus va realiza o turnură importantă de progres evoluând spre a deveni ***Omul de Neanderthal***, primul ***Homo sapiens*** care trăieşte din vânătoare şi din culesul fructelor, care fasonează din pietrele cele mai dure unelte foarte bogate şi variate ca : *bifeţe foarte fin executate, vârfuri de suliţă, cuţite din silex, racletă, cuţit pentru răzuit* etc. El trăieşte deja într-o societate relativ organizată şi a iniţiat o nouă eră preistorică, Paleoliticul Mijlociu, care ocupă intervalul dintre acum 100.000 – 40.000 de ani.

Aşadar, ***Neanderthalienii***, în Europa, şi-au manifestat prezenţa prin resturile lor fosile, în Franţa, Italia, Belgia, trăind în perioadele glaciare şi interglaciare Würm care au făcut această zonă inospitalieră. Aceste populaţii sunt asociate cu o faună de climat rece : rinocerii lânoşi, mamuţii, renii, marmota arctică, lupul şi bizonul.

Neanderthalienii trăiau în Grote sau în

adăposturi sub roci şi foloseau focul pentru a se încălzi şi a obţine lumină.

Trăsătura cea mai importantă a acestei specii hominide este craniul cu forma sa uşor turtită faţă de cel al lui Homo erectus şi Homo sapiens. Într-o reîncarnare în specia nendarthaliană, pot spune că aveam un volum endocranian mai mare decât cel al Omului actual. Regiunea frontală îmi era te-şită, viziera suborbitală dezvoltată şi regi-unea occipitală bombată ca un coc.

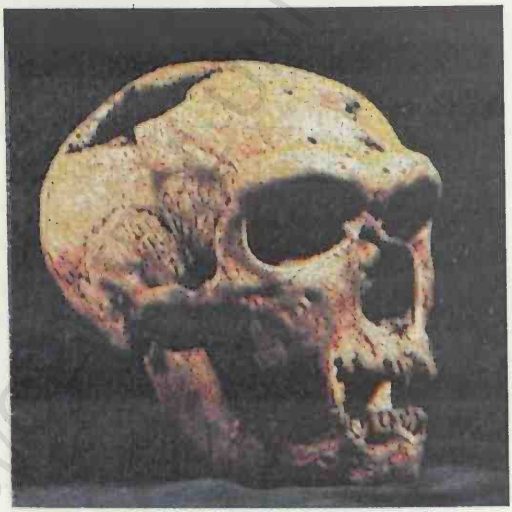

79. Craniul lui Homo Neanderthalensis.

Aveam o față largă și deschiderea nazală mare și turtită, iar maxilarul îmi era robust și fără bărbie. Talia mea era mică dar robustă.

Noi, Neanderthalienii, eram din punct de vedere cultural grupul cel mai avansat din acea vreme. Trăiam în grote și vânam, ne confecționam uneltele din piatră și foloseam focul. Ne înhumam morții cu grijă, depunând în mormânt ofrande funerare precum : hrană, unelte din piatră, obiecte ale mortului (coliere din dinți perforați) și oase de urs. Acest animal juca un rol foarte important în viața noastră religioasă considerându-l strămoșul totemic al tribului care trăia acolo. Executam chiar și morminte bine organizate pentru acest animal așezând o lespede mare de piatră deasupra.

Divinul acordându-mi har, începusem și eu să pictez pe pereții peșterilor alături de semeni pe care-i invidiam pentru talentul lor. Executam chiar și figurine reprezentând zeitățile iubite.

BCU CLUJ "LUCIAN BLAGA" UNIVERSITY LIBRARY

Neanderthalienii timpurii au fost reperați în Europa – Steinheim – făcând parte dintre cele mai vechi serii fosile. Cei din Industan (India), începând din glaciațiunea Mindel, se răspândesc în Asia și perfecționează metoda de vânătoare a animalelor mari, dezvoltă cooperarea internă și au loc căsătorii intergrupe. În interglaciația Mindel-Riss Neanderthalienii migrează pe mai multe direcții. Unele, care ajung în Câmpia Rusă, se opresc la tipul clasic, altele dau loc variantelor din vechea Palestină.

În glaciațiunea Riss, Neanderthalienii europeni timpurii din Balcani (cu izolare naturală și condiții relativ constante) se conservă în populații izolate stagnante rămânând legate de cultura Acheuleană până în *Cuaternarul superior* când brusc, înrăutățindu-se condițiile de hrană, s-au îndreptat spre canibalism.

Ramificația din vestul Europei a dezvoltat și ea o cultură levalloiziană, dar nu a deschis o cale progresivă căci, timp de 200.000 de ani (din Mindel – Riss până la ultima glaciațiune), nu a înregistrat modificări substanțiale biologic-calitative.

Neamuil acesta a dispărut însă ca-ntr-un mister aproape deodată fiind înlocuit de urmași posedând calități de adaptare mai bune, el rămânând o formă, modificată și ea, dintre speciile actuale.

Revenind la mine, sunt bucuros că am avut șansa să fiu reîncarnat și în rasa de hominide care s-au păstrat și au contribuit la evoluția calitativă spre Omul de astăzi. Așa că, acum 40.000 de ani, am fost ajutat de Creator să mă reîncarnez într-un trup de ***Homo sapiens***, în Dordogne, ca rezultat al unei încrucișări dintre Homo Neandertha-lensis cu o specie nouă denumită ***Omul de Cro-Magnon*** cu care s-a amestecat înainte de a-și pierde urma.

Acum s-au înmulțit posibilitățile de deplasare, de dispersare geografică, așa că, neamul nostru a fost depistat, atât în Europa (Franța, Germania, Italia, Marea Britanie, Cehia), cât și pe alte continente ca Africa și Asia.

Sunt mândru că am apărut și în această specie de Homo sapiens (Cro-Magnon) care a realizat, în afara perfecționării timpu-

rii a uneltelor și a armelor, și perfecțio-narea artei. Întregul vânat sursă de viață, considerat animal-rege, animal-zeu – fie că e cal, bizon, mamut, muflon, ren – îl pictează sau îl sculptează pe pereții acestor grote–sanctuare de la Lascaux din Dordogne unde se derulau ceremonii inițiatice, rituri magice unde animalul este străpuns de săgeți ca niște efigii, sacrificiu prevestitor al unui zeu a cărui carne va hrăni tribul.

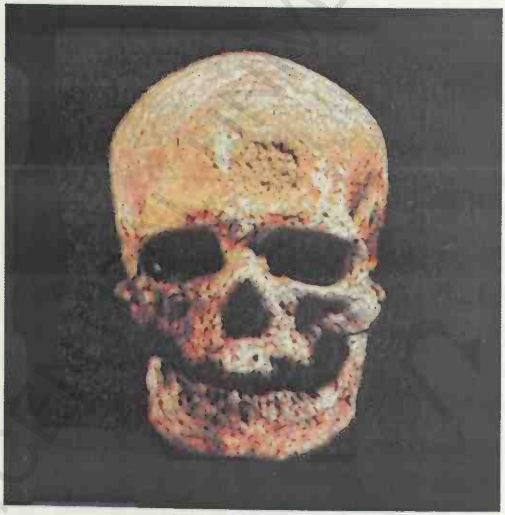

80. Craniul omului de Cro-Magnon.

A venit acum momentul de a vorbi de particularitățile specifice lui Homo sapiens, în raport cu clasa din care face parte – Mamiferele – și cu înaintașii săi hominizi din care s-a desprins deschizând o linie evolutivă pe care a urmat-o cu consecvență ajungând până la noi.

Un val de *Homo sapiens* a părăsit Africa răspândindu-se în toată lumea. În Australia a ajuns acum circa 50 – 60.000 de ani, în estul Asiei acum 30.000 de ani, iar în America acum 12.000 de ani. În Europa de vest valul colonizării a avut loc acum 35.000 de ani. După mai multe mii de coexistență cu Neanderthalienii, aceștia din urmă dispar fiind asimilați, așa cum am mai amintit.

*
* *

Studiind omul ca specie animală, trebuie să ne referim mai ales la Omul fizic. Cum să negăm legăturile strânse de asemănare cu Mamiferele ? Prin ansamblul caracterelor lor anatomice, Omul aparține grupului Primatelor : aspect exterior gene-

ral, mamèle pectorale, formulă dentară cu incisivi sub formă de dăltiţe, faţă fără păr, vertebre coccigiene puţin numeroase şi invizibile la exterior, membre anterioare prehensibile, cele posterioare plantigrade, radius rotindu-se pe cubitus, degete la mâini şi la picioare terminate cu unghii plate, craniu globulos cu trunchi occipital la bază şi apropiindu-se de faţă, orbite complete, ochi dotaţi cu o acuitate vizuală mare, formă generală şi dispoziţie de circonvoluţiuni cerebrale etc., totul pune faţă în faţă pe om cu Maimuţele antropomorfe, Gorila, Orangutanul şi Cimpanteul.

Desigur, aceste observaţii sunt vizibile. Dar care sunt cele invizibile ? Dar limbajul ?

Limbajul articulat nu aparţine decât Omului. Cât despre schelet, există o deosebire de dezvoltare toracică sesizată imediat ce-l comparăm cu maimuţele amintite mai sus. Dimensiunile transversale şi anteroposterioare ale toracelui acestor Maimuţe sunt net mai mari decât ale toracelui uman. Dar, trăsăturile generale sunt esenţialmente aceleaşi. Mai mult, cutia toracică a unui Orang-

utan se suprapune cu cel al unui Om. Cât despre numărul de coaste, cu toate că nu se suprapun pe cele ale unei Gorile sau ale unui Cimpanzeu : primele au douăsprezece perechi de coaste, în timp ce ultimele două au treisprezece.

Compararea craniului și a feței ne dau indicații și mai clare. Proporțiile relative ale celor două părți se răstoarnă trecând de la Maimuțe la Om. Fața primelor, foarte dezvoltată, se alungește în fața craniului ca un bot, arcadele dentare se reliefează puternic (prognatism total) și volumul ansamblului egalează sau depășește pe cel al craniului. Dimpotrivă, Fața Omului, relativ redusă, este în întregime sub craniu, deloc sau foarte puțin proeminentă. Cât privește fruntea, ea este mai lată la Om și redusă la Maimuțe.

Privind mâinile, cele ale Omului seamănă în principiu cu cele ale Maimuțelor ; sunt prehensibile. Picioarele însă diferă. La Om, degetul mare de la picior este mai lung și mai puțin depărtat de celelalte degete. La Maimuțe el este opozabil celorlalte degete piciorul fiind prehensibil. Și Omul, și Maimuțele se folosesc de mâini pentru orice

folosire, dar Omul se folosește mai mult decât maimuțele de ele. Privind mersul biped, Maimuțele îl realizează numai ocazional.

Am putea da încă o mulțime de exemple : *viața socială* superioară a omului față de a Maimuțelor, *viața psihică*, *etica umană*, *cultura Omului*, *spiritul* lui *inventiv*...

Acest pisc al creațiunii divine, această minune a minunilor, va ști ea să-l răsplătească în vre un fel pe Cel care i-a investit atâta onoare ?

În reîncarnările din Paleoliticul superiior ca Om de Cro-Magnon, ne exprimam preocupările religioase și prin executarea

81. Venus din Lespugue.

82. Venus din Willendorf.

83. Venus din Aurignac.

BUJASOVENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

de statuiete feminine, ca acele « Venus » cu forme voluminoase, cu sânii bogați, cu capul de abia schițat : Venus din Willendorf, din Lespugue sau din Aurignac, zeițe ale fecundității, legate de cultul ancestral al Terrei – Mame, în pântecele căreia ne puteam refugia, adăposti și în fața căreia ne puteam ruga înainte de a pleca în expediție de vânătoare, și unde ne puteam depune și amprentele suferințelor.

Pe vremea când vieţuiam după ultima glaciațiune, Würm, (10.000 î.Ch.), când clima a început să se încălzească și gheţurile să se topească, a trebuit să facem mari eforturi de a ne adapta noilor condiții de existență.

84. Cal și semne abstracte, Grota Lascaux.

Renii, bizonii urmează retragerea gheţarilor părăsind regiunile noastre din ce în ce mai temperate pentru a se retrage în regiunile nordice, mamuţii au dispărut de multă vreme, muflonii caută răcoarea munţilor înalţi, calul devine tot mai rar, deci, vânatul nu mai este suficient. Pădurea invadează terenul, iar, plantele se diversifică, astfel că gramineele şi cerealele sălbatice vor deveni una dintre bazele alimentaţiei.

Desigur, noi am continuat să vânăm şi să pescuim, dar colectam în paralel plante şi seminţe. De la colectă, am ajuns foarte repede să trecem la agricultură, şi de la vânătoare la creşterea vitelor. Aşa am scăpat să mai alergăm după migrarea vânatului, iar de sărăcia unei plante sălbatice, nu mai suntem pasivi, intrând tot mai mult în posesia Naturii.

Într-una dintre reîncarnările din Neolitic, am vieţuit într-un trup de ***Ram*** din acest tip Homo sapiens, un trib de iniţiaţi divini care se stabiliseră în Carpaţii din România. Eu eram preoteasă având ca mi-

siune de a întreține focul și a pregăti viitorii preoți. Acest popor avea cultul Soarelui și pornea adesea în pelerinaj spre Soare-Răsare pentru a i se închina. Ei dețineau secretul yogăi și au inițiat pe locuitorii de pe teritoriul Indiei și din ținutul Tibet în această practică. Când mergeau în pelerinaj, erau însoțiți de oameni înar-mați dintre ei, pentru a fi apărați de hoardele care le întâlneau și-i jefuiau. Acești apărători aveau în frunte un comandant ce se numea char Rama, care a dat dovadă de foarte mare vitejie și înțelepciune. Ei mergeau în formație și-și cântau actele de vitejie care, ceva mai târziu au fost înscrise într-o carte numită ***Ramayana***. Chiar și indienii afirmă că această carte, împreună cu alta intitulată ***Mahabharata***, au fost scrise de niște populații care veneau dinspre apus. Pe parcursul mai multor milenii, generații după generații plecau în pelerinaj într-acolo, unii dintre ei rămânând în India devenind o populație care a primit numele de arieni. Dacă vom merge în India și vom vizita și pe oamenii de la țară, vom fi

uluiți să vedem cum păstrează încă și astăzi costumul național din Carpați transmis din moși-strămoși.

Eu, cu misiunea mea de vestală, care să păstreze focul sacru nestins, rămâneam acasă și mă ocupam de semenii care doreau să se perfecționeze în tainele preoției.

Din rândul acestui popor de inițiați divini, s-a desprins mai târziu o ramură care a purtat numele de Celți, care au cunoscut o dezvoltare foarte mare pe teritoriul ocupat de Carpați și câmpiile înconjurîtoare până la Istru (Dunărea de astăzi). Pe vremea aceea, Istrul avea două cursuri aproape paralele, având un debit de apă îndestulător pentru populațiile care trăiau în acest ținut.

După teoria civilizației marilor fluvii, unanim admisă de savanți, așa cum în jurul Nilului a înflorit civilizația egipteană, în cel al fluviului Misisipi, o altă civilizație străveche, și pe teritoriul țării noastre actuale a înflorit civilizația celtică despre care am amintit. Înmulțindu-se exagerat de mult, celții încep să se împingă ra-

diar în toate părțile, urmele lor găsindu-se peste tot.

Galii aflați pe teritoriul Franței, reprezintă o ramură plecată de pe aceste teritorii danubiene. Preoții lor, druizii, au fost inițiați de Ramii din Carpați în tainele transcedentale. Secretele „tainelor inițierii divine" erau păstrate cu strictețe fără a fi divulgate. Ele erau transmise oral viitorilor druizi. Această castă a dispărut în urma cuceririi Galiei de către romani sub Iulius Cæsar în 58 î. Ch. pierzând « obiectul muncii ».

Revenind la Ramii mei de inițiați divini, trebuie să mărturisesc faptul că sunt mândră că fac parte din acest popor atât de elevat din punct de vedere spiritual, și aceasta datorită Domnului care a avut întotdeauna grijă deosebită de mine.

Privind arta, merită să-i acordăm o atenție deosebită. Citez din informațiile prezentate în „Dictionnaire de la Préhistoire" (Larousse) de de Michel Brésillon, 1972 :

„Primele descoperiri de obiecte din oase decorate în grota Chaffod, în Vienne, și în adăpostul de la Veyrier, din Haute-Savoie,

au avut loc în 1835, pe vremea când ideea de existență a unei îndepărtate epoci preistorice de abia începea să se contureze. Aceste piese descoperite au fost atribuite perioadei « celtice » și au fost date uitării. În 1860, săpăturile lui Edouard Lartet în grota Massat (Ariège) au început să scoată la iveală o serie neîntreruptă, timp de cincisprezece ani, de obiecte ornate asociate la vestigiile industriilor paleolitice. Totuși, când în 1879, Dl. De Sautuola a semnalat existența picturilor parietale de la Altamira, nici un preistoric nu le-a admis autenticitatea. Numai după explorarea, între 1895 și 1901, a grotelor pictate și gravate de la Mouthe, de

85. Taur având dedesupt o vacă.

la Cambarelle și de la Font-de-Gaume (Dordogne), de la Pair-non-Pair (Gironde), și de la Marsoulas (Haute-Garonne) s-a recunoscut autenticitatea operelor rupestre paleolitice. Distingem astăzi în această artă, opere de mobilier, statuete, plăcuțe și blocuri de piatră decorate, obiecte utilitare ornate, și figurații parietale. Primele două categorii oferă mijloacele de a se obține în mod direct o cronologie pentru că ele sunt susceptibile să fie regăsite în păturile arheologice. Datarea operelor realizate pe pereți este în funcție de o atribuire stilistică și de compararea cu documentele a căror vârstă este cunoscută prin poziția strati-

86. Bizon – grota Altamira.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

grafică. În timp ce obiectele ornate și operele mobiliare au fost întâlnite în zăcămintele repartizate pe toată întinderea Europei, ansamblul de artă parietală actualmente cunoscut se află grupat în siturile din Sud-Estul Franței și din Spania Nord-Occidentală. Pentru acest motiv, arta paleolitică este adesea calificată de « franco – cantabrică ».

Din aproximativ 25 de grote sau adăposturi unde figurile au fost recunoscute, vreo zece se detașează net prin abundența și calitatea operelor pe care le cuprind. Acestea sunt : Combarelles, Fond-de-Gaume și Lascaux în Dordogne, grotele de la Niaux, de la Portel și de la Trois-Frères în Ariège, aceea de la Pech-Merle în Lot, marele adăpost Angle-sur-l'Anglin din Vienne, grupul de grote de la Castillo și Altamira din Spania, în provincia Santander.

Tehnicile folosite de artiștii paleolitici sunt variate. Alături de simple urme digitale se întâlnesc gravuri executate cu unel-

te ascuțite confecționate special pe suprafețe dure, sculpturi în basorelief, modelaje din argilă și picturi. Abatele H. Breuil, care a consacrat mulți ani din existența sa studiului și releveului operelor de artă franco-cantabrică și ale cărui lucrări constituie baza oricărei cercetări în acest domeniu, a propus să se recunoască două cicluri evolutive succesive în acest ansamblu. « Ciclul aurignaco-perigordian care s-ar fi deschis cu figuri lineare pictate, cărora le-au succedat linii mai largi peste liniile schițate. Astfel au apărut figurile în tente plate, peste care s-au suprapus picturi bicrome. Acest prim ciclu s-ar fi desăvârșit printr-o reîntoarcere la liniaturile negre. Al doilea ciclu, « Solutreo-magdalenian », ar corespunde unei reînceperi pornind de la niște desene lineare și ar prezenta din nou seria de trăsături negre aplicate cu aspect « bălos », apoi de tente plate negre, peste care ar surveni picturile policrome și , în cele din urmă, s-ar ajunge la mici figuri cu trăsături fine.

Evoluția gravurilor și a sculpturilor s-ar fi produs, dimpotrivă, într-o manieră continuă. În perioada ciclului « aurignaco-perigordian », desschizându-se prin figurații animale foarte primitive, ar fi apărut, rând pe rând, ușoare gravuri, gravuri adânci, apoi bsoreliefurile sculptate. Acestea din urmă s-ar afla în faza inițială a ciclului « Solutreo-Magdalenian », apoi ar fi lăsat locul gravurilor fine cu umplutură hașurată, modelajelor în argilă și, în sfârșit, la niște gravuri cu trăsături ușoare.

Această teorie, fondată în mare măsură pe rezultatul studiului suprapunerilor figurilor, ține în mod esențial cont de procedeele tehnice utilizate de artiști.

Încă din 1956, A. Leroi-Gourhan a elaborat un sistem cronologic pe fundamente diferite. Referindu-se la rarele documente datat în mod sigur, el a încercat să retraseze evoluția stilistică a artei paleolitice, atât privind cea a mobilierului cât și a celei parietale.

BCU IASI CAROL I UNIVERSITY LIBRARY

Cu începutul paleoliticului superior, pe la 35.000 de ani, apar primele incizii ritmate trasate pe fragmente de os sau de blocuri de piatră ; aceste manifestări estetice aparţin unei perioade numită « prefigurativă ». Între 30.000 şi 25.000, pe parcursul aurignacianului şi gravetianului vechi se situează perioada « primitivă » (stilul I). Unele figuri de animale cu contururi rudimentare şi prea puţin abile se întâlnesc asociate, pe blocuri de calcar, cu reprezentări sexuale feminine şi cu serii de cupluri. Astfel de blocuri au fost găsite în straturile aurignaciene de la Ferrassie (Dordogne). De la epoca gravettiană până la cea solutreană medie, pe la 18.000, se plasează o perioadă « arhaică » corespunzând « stilului II ». Siluetele animalelor sunt construite pornind de la o linie cu triplă curbură servind de traseu cervicodorsal comună tuturor speciilor. Extremităţile membrelor sunt adesea absente şi ochiul este, în general, singurul detaliu figurat în interiorul conturului. Gravurile de

Gravurile de la Pair-sans-Pair și de la Gargos aparțin acestui stil. Tot în această perioadă se plasează și statuetele femi-nine adesea denumite « Venus aurignaciene », de la Lespugue, de la Willendorf și de la Brassempouy. Perioada « clasică » se deschide cu epoca solutreană recentă. Basoreliefurile de la Bourdeilles (Dordogne) și de la Roc-de-Sers Charente) sunt atribuibile acestei culturi. Construcția figurilor din acest « stil III » care va acoperi și Magdalenianul vechi, păstrează unele linii din faza precedentă, dar detaliile și modeleul sunt minuțios tratate. Corpul animalelor este voluminos, partea din față adesea exagerat dezvoltată și membrele scurte. O mare parte dintre figurile de la Lascaux aparțin acestei perioade. Magdalenianul mijlociu corespunde dezvoltării « stilului IV ». El este reprezentat mai ales de majoritatea figurilor de la Font-de-Gaume, de la Combarelles, de la Niaux și de la marele plafon de la Altamira. Proporția animalelor este foarte apropiată de real, dar păs-

trau o anume rigiditate și membrele lor par adesea să nu stea sprijinite de sol. Detaliile modeleului sunt redate prin tușe sau hașuri. În faza sa finală, în timpul Magdalenianului recent, « stilul V » atinge realismul fotografic așa cum o demonstrează gravurile de la Teyjat și de la Limeuil. Subiectele reprezen-tate pe parcursul celor douăzeci de mii de ani în care s-a manifestat arta paleolitică sunt, în cea mai mare parte, animale.Ele sunt frecvent asociate cu semne abstracte, mai rar cu figuri umane. Mult timp ne-am gândit că aceste opere nu fuseseră realizate decât pentru a satisface unele tendințe estetice sau, în cursul practicilor magice, pentru a se asigura de un vânat abundent. Cercetările lui A. Leroi-Gourhan tind, dimpo-trivă, să demonstreze că diferitele figuri se înserează într-un sistem coerent și că ele contribuie la o expresie complexă de caracter religios sau metafizic.Grotele ornate ar fi fost adevărate sanctuare organizate. Analiza poziției topografice a subiectelor face să apară în mod frecvent asocierea în-

tre diferite animale și semne, și situații preferențiale pentru anume teme. Absența unor scene narative nu înseamnă absență de compoziție. Se pare că figurile au fost plasate după un plan cu grijă prestabilit și în funcție de un conținut simbolic care ne rămâne inaccesibil de descifrat.

Vă aminteam mai sus că în Paleoliticul superior, a viețuit Omul de Neanderthal, apoi cel de Cro-Magnon, care devenise un meșter neîntrecut în făurirea de unelte din așchii de piatră, practicând și pictura parietală în grotele-sanctuare pe lângă care se aciuiase. El era un foarte bun pictor și lucra cu multă plăcere.

El a continuat să viețuiască și în *Mezolitic*, așa cum am mai amintit, grație reîncarnărilor ce i s-au înlesnit ca om din tribul ***Homo sapiens*** descendent al omului de Cro-Magnon, continuat să-și perfecționeze posibilitățile de confecționare a uneltelor necesare semenilor mei pentru vânat, pescuit sau în activități gospodărești. Continuau însă să realizeze și noi exemplare de Zeițe-

Mame necesare rugilor lor particulare pentru ajutor în tot ce întreprindeau.

Mezoliticul începe pe la sfârșitul glaciațiunii Würm și începutul celei de a treia faze interglaciare când clima a devenit mai prietenoasă favorizând dezvoltarea vieții umane. În această scurtă perioadă de tranziție (4000 de ani), omul săvârșește lucruri esențiale pentru evoluția sa : șlefuirea pietrei, cultivarea plantelor și domesticirea animalelor. Este perioada saltului decisiv pe planul inteligenței și al civilizației umane.

Pentru înfăptuirea saltului în domeniul uneltelor, au fost necesare folosirea și perfecționarea celor din piatră, în primul rând, a toporului folosit în tăierea copacilor și a crengilor.

Modul de viață al oamenilor din Mezolitic în câmpurile nord-europene, se consuma în partide de vânătoare aproape în fiecare zi. Vânătoerii magdalenieni urmăreau turmele de bizoni, de reni, sau de cai, așa cum făceau indienii și acum două sute de ani pe « marile

câmpuri » din America de Nord. În Mezolitic, în acelaşi timp cu dezvoltarea pădurii dense, metoda vânatului prin urmărire a trebuit să fie înlocuit cu aceea prin a sta la pândă, cu momeli sau fluierat imitând sunetele scoase de animale sau se păsări ; numai săgeata avea precizia care să permită atingerea animalului printre trunchiuri şi crengi. Vânătorii foloseau aşchiile fine cu grijă fasonate în formă de triunghi, de cange şi de trapez. Cangele cu zimţi de retenţie le fixau în vârful săgeţilor. Într-un zăcământ *Mezolitic* din Danemarca s-a găsit un frumos arc din lemn.

Pentru micul vânat (iepurele) omul acestei epoci trebuie să fi cunoscut folosirea laţului care nu necesita mai multă viclenie decât în folosirea undiţei deja cunoscută în Gravetian, care a înlocuit pescuitul cu sulița. În pescuit s-a folosit mult pluta şi barca executată din scobirea trunchiurilor groase de copaci, cu care efectuau şi transporturi de materiale şi produse pe râurile umflate ale regiunii.

Pentru a prinde peştii mai mari ca ştiuca, populaţiile europene foloseau undiţa şi harponul. Pentru cei mici, ei barau râurile cu baraje în formă de V, pentru a antrena peştele spre capcanele din răchită care măsurau până la 3,5 m lungime.

Perioada aceasta intermediară, Mezoliticul, a cunoscut şi o mare diversificare rasială a lui Homo sapiens. Faza recentă a glaciaţiunii Würm şi primele milenii care au urmat, au fost marcate, în Europa, prin apariţia, apoi diversificarea, pornind de la Omul de Cro-Magnon, a unui Homo sapiens, prototipul rasei albe actuale.; originea raselor galbenă şi neagră rămâne încă necunoscută şi ar putea fi legată de încrucişări ale lui Homo sapiens cu tipuri umane arhaice.

Dar pe la sfârşitul Mezoliticului apare thenica ce va bulversa civilizaţiile : agricultura.

Topirea gheţarilor a făcut să apară păduri în nordul Europei, dar în sud a fost efectul invers. La o oarecare distanţă de o calotă glaciară mare, se află întotdeauna o zonă ploioasă. Retragerea gheţarilor a fă-

cut să se deplaseze această zonă ploioasă spre nord, în așa fel, încât nenumărate regiuni din sudul Mediteranei și din Asia să se usuce.

În Africa, în aceste condiții vitrege, izvoarele și punctele de apă au căpătat o importanță capitală pentru triburile din zonele văduvite. Pădurile dispar, vegetația mai subzistă în jurul ochiurilor de apă, grosul vânatului aleargă de la o « oază » la alta, urmat de triburile nomade de vânători. Oamenii au început să considere că a-

87. Unelte fine mezolitice (magdaleniene) din fildeș și os.

nimalele de vânat sunt proprietatea lor din care vânau pentru subzistență și, pentru a avea mereu de vânat, le apărau de fiarele sălbatice sau de oamenii din alte triburi. Pentru a le fi mai comod, au început chiar să și îmblânzească dintre aceste animale. Așa ajung ei să domesticească : oi, capre, porci, bovine pentru a avea ce sacri-fica pentru hrană, dar au domesticit și animale care să le fie de ajutor în muncile agricole, precum caii. Câinele a fost domesticit ca animal de companie.

Triburile care posedau turme de animale de consum și care practicau agricultura, nu mai depindeau atât de mult de mediul natural. Era un progres considerabil, care inaugura o fază nouă de evoluție umană, fază numită meolitică (a pietrei șlefuite). Uneltele erau încă din piatră, din os și din lemn, dar își făcea apariția un nou mod de viață.

Așadar, ***Omul neolitic*** va domestici animale și va practica agricultura semănând pământul și recoltând cereale ca : meiul, orzul și diferite varietăți de grâu,

toate, destinate alimentației umane. Dar această adaptare înseamnă o adevărară revoluție socială. Mai întâi tribul trebuie să se sedentarizeze, să-și aleagă solul potrivit, să-l amenajeze : este prima manifestare a proprietății funciare. Alegerea terenului îl va duce la preocuparea pentru bogăție, așa că îl alege aproape de apă sau într-un luminiș pentru a profita de recolta de pește din apă sau de vânatul din pădurea înconjurătoare.

Astfel, necesitatea principală a omului neolitic, este aceea de a renunța la obligația constantă de a se deplasa după vânat și de a ști să-și producă hrana cultivând plantele necesare și domesticind animalele utile.

Începuturile agriculturii s-au manifestat mai întâi în Orientul Mijlociu prin cultivarea grâului și a orzului, apoi prin domesticirea oilor, caprelor și a bovinelor.

Din această epocă Neolitică datează defrișarea celei mai mari părți dintre terenurile care astăzi se cultivă și care intrase în posesia țăranului preistoric, acum 7000 ani

Uneltele lui sont tot din piatră, dar mai per-fecționate, mai rafinate, executate tot din piatră, de data aceasta ea fiind șlefuită, iar execuția lor era rapidă. Altfel, cum am putea să ne imaginăm aceste popoare care au îndeplinit o muncă colosală defrișând atâția copaci pentru a învinge pădurea primitivă ca să-i smulgă un pogon de pământ arabil ! Și-a cioplit securile din silex sau serpentin, le-a lustruit. Când gura securii de tocea, ei o refăceau prin câteva lovituri cu o altă piatră sau, când nu se mai putea face nimic cu ea, luau alta, deja confecționată și lucrau încontinuu. Civilizația risipei nu datează numai de astăzi ! Oricum, ei aveau grijă să protejeze cât puteau mai bine materia primă din silex necesară confecționării acestor securi și toporiște pentru a defrișa, sau tesle pentru a lucra lemnul, săpăligi pentru a trasa primele brazde, și seceri pentru a recolta primele cereale cultivate. Această seceră era făcută dintr-o lungă lamă de silex, sau din mai multe fragmente de lame pe care le înserau pe un suport osos, de obicei un

maxilar de oaie, sau încă, montate pe mânere din lemn de formă concavă.

Oamenii neoliticului au inventat și sistemul de măcinat plasând boabele de grâu între două blocuri de gresie sau de bazalt și zdrobindu-le prin frecarea celor două blocuri.

Dar invenția cea mai mare a Omului Neolitic a fost ceramica din care au executat vase, mai Întâi pentru a stoca și păstra mai bine și mai sigur grăunțele. Mai târziu, când au reușit să perfecționeze ceramica făcând-o mai compactă, au folosit-o la fabricat vase pentru apă și alte lichide.

Ultima epocă a cuaternarului, numită Holocen, Post - Glaciară sau Post - Würm, lungă de 10.000 ani, a fost împărțită în : Epoca vânătorilor (Mezoliticul), a agricultorilor (Neolitic), a metalurgiștilor (Protoistoria) și a scribilor (Istoria).

Această periodizare pe funcțiuni ale Omului în devenirea lui magnifică, ne indică și treptele succesive ale creației divine pentru a-l conduce pe om spre desăvârșire.

Întrucât Domnul a sădit în mintea Omului posibilitățile de se înălța văzându-i do-

rința deja înscrisă în fluidul eteric de a se descurca în noile condiții de viață, acesta și-a continuat existența în noile reîncarnări cu încrederea reușitei, astfel că, a ajuns să realizeze din fabricarea utilajului și a instrumentelor agricole începutul erei industriale : specializare a sarcinilor, artizanat, schimburi comerciale la scară continentală. E pe cale de a se structura din ce în ce mai mult o societate omenească, în care șeful de război va prelua puterea.

În sfârșit, trebuie să se apere teritoriul tribului, și prin aceasta începe încolțirea conștiinței că oamenii aparțin unei colectivități și așa se naște ideea de război.

La începutul Neoliticului, toate sarcinile artizanale – confecționare a uneltelor, modelaj și coacere pentru olărit, lucrări de comerț – erau esențialmente de resortul industriei domestice : fiecare cămin își producea obiectele necesare muncii sale sau bunăstării sale. Dar aspectul producției se va schimba puțin câte puțin și, cu excepția țesutului lânii sau a inului și confecționarea vestmintelor, vom asista nu numai la

nașterea unui artzanat specializat, ci mai ales la o adevărată revoluție industrială.

În Neolitic, silexul era materia primă indispensabilă, așa cum era carbonul în secolul al XIX-lea sau petrolul astăzi. Era el destul de abundent la suprafață, dar în jumătatea a doua a mileniului al IV-lea s-a impus nevoia de a înființa mai multe centre miniere pentru a-l scoate și din pământ, folosindu-se la început de un târnăcop din coarne de cerb și cu ciocanul din lemn cu două capete, având două crestături pentru a putea fi ținut bine în mână.

Minerii aceștia se ocupau atât cu scosul silexului și a marnei, cât și cu executarea utilajului de care aveau nevoie, în ateliere de polizat conținând cinci – șase persoane.

Acest fenomen industrial antrenează deja o specializare destul de accentuată a unor indivizi vizi sau a unor grupe întregi de indivizi. De aceea, au apărut, pe lângă agricultori și crescători de animale, și artizani, muncitori sau mineri, iar pentru a

ușura schimburile, comercianții, care au devenit, ceva mai târziu, adevărați specialiști în această îndeletnicire, făcând din ea o a-devărată activitate continentală.

Activitatea comercială în Neolitic, interesantă prin ea însîși, permite de a urma și difuza civilizația prin toată Europa occidentală și în jurul Mediteranei. Elementele de civilizație sunt atât difuzate în lume cât și primite de peste tot.

Așadar, a venit timpul marilor schimburi mondiale. Ele s-au efectuat pe două căi principale și multe altele secundare. Una pornea din Mesopotamia, atingea malurile Mediteranei și de acolo, prin insulele arhipelagului, prin intermediul egiptenilor, cretanilor grecilor, pătrunzând în nordul Africii și sudul Europei ; marea a fost unul dintre marile drumuri ale comerțului cu văile fluviilor care se vărsau în ea. Cealaltă cale, mai târzie, mai intermitentă, părea că pornește din Asia septentrională, din China poate, și pe pământ, mai lentă, urmând mersul soarelui, în valuri succesive a invadat nordul și centrul Europei.

Valea Loarei alimentează cu silex șlefuit cea mai mare parte a populației europene, malurile mării Baltice, trimiteau ambra spre malurile Mediteranei, în Grecia, Italia, Sicilia, Galia, Spania.

Din Egipt sosește ambra roșie, din Africa ametistele, din Extremul-Orient jadeita. Lingouri și pepite, peruzele și corali, cochiliile pestrițe și sidefii circulă deja din mână în mână în tânărul univers al Preistoriei.

Ajunși în apusul Europei, negustorii asiatici au surân văzând produsele din ceramică fragile ale fraților lor de aici, prezentându-le, la rândul lor, produsele din metal pe care ei le-au lucrat ca niște fierari iscusiți.

Egiptenii au învățat utilizarea aramei de la Iranieni și de la Caldeeni, iar Asia Mică a servit drept legătură întrre Asia și Europa. Acest metal era folosit și prelucrat de milenii în Egipt, pe coastele și în insulele Mediteranei orientale, când a început încet să călătorească pe Marea Neagră și marea Egee, spre Europa centrală și oc-

cidentală, în Galia, Anglia şi peninsula Scandinavă ; el a ajuns în Europa acum 4.000 de ani

Arama circulă mai întâi sub formă de : *securi plate*, *pumnale*, *obiecte de podoabe*, dar occidentalii nu întârzie să înţeleagă că această nouă materie, dură, rezistentă, care nu se rupe şi nici nu se uzează, le va asigura o incomparabilă putere. Astfel, ei adoptă arama, o aduc din Est în lingouri grele, se îndârjesc asupra ei, o îmblânzesc, o taie cu cuţitul, o topesc şi o toarnă în tipare.

Metalurgia născându-se, caută acum să realizeze combinări noi între metale pentru a face instrumente şi arme mai solide. Din aliajul dintre tre cupru şi cositor se obţine, deci bronzul, care va detrona repede piatra. Acest aliaj îşi

88. Vas din fier pe trepied.

are originea în Indochina sau China, pentru că acolo existau zăcăminte bogate ale celor două metale. Ambițioși, europenii neolitici au făcut săpături și la ei pentru a găsi metalele prețioase și au găsit în vestul Spaniei, în Auvergne, în Marea Britanie, ân Finlanda etc. Din această epocă datează *securile*, având forme nenumărate, cu margini exterioare drepte, cu inele, cu extremitățile îndoite ; *pumnalele, săbiile*, subțiri și cu mâner, *cuțitele*, *brățări deschise* și *brățări scobite*, *colane* și *lănțișoarele de gât, inelele, fibulele*, chiar și primele *ace de siguranță*, *zăbale* pentru cai, toate armele și toate bijuteriile care au fost adunate cu sutele de pe fundul eleșteelor, pe amplasamentul cetăților lacustre, distruse de primii cuceritori ai fierului, cărora lea venit rândul după aramă și bronz în preistorie.

Epoca fierului, care se întinde din anul 1000 î. Ch. odată cu nașterea istoriei scrise în Europa și reprezintă începutul vieții moderne și al tehnicii bazate pe noul produs, fără de care omenirea n-ar mai putea trăi.

Viața socială a omului preistoric

În timpul mileniilor Paleoliticului inferior și superior, omul preistoric n-a cunoscut alt adăpost decât cel al cavernelor sau al scobiturilor de teren pe care roca îl prezenta. Pentru a se ocroti de frigul groaznic din timpul *Cuaternarului*, micul trib alegea grota cea mai profundă și mai largă. Intrarea era opturată cât mai ermetic posibil cu piei de animale. Ceva mai înăuntru, se afla vatra unde frigeau carnea animalelor vânate.

Așadar, începând din Paleoliticul mediu, omul încetează să mai fie nomadul care se deplasează constant după vânat. El se fixează, cel puțin pentru un timp, în adăposturi și grote. Acest sedentarism relativ nu exclud deloc deplasările. Pentru a se apăra de frig, el și-a confecționat îmbrăcăminte din pieile animalelor vânate.

BCU IASI - TRAIAN UNIVERSITY LIBRARY

92. Aspecte din viața familială (1).

93. Aspecte din viața familială (I1)..

BCU "ASIC" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Ce este important, omul continuă în *Neolitic* procesul de domesticire a animalelor început timid în *Mezolitic*. De asemenea, a continuat să facă și agricultură, cultivând plantele necesare hranei.

Domesticirea unor specii de vegetale și de animale s-a făcut în mai multe puncte de pe glob. Principalele vetre de cultură și de creștere a animalelor formau o bandă paralelă cu ecuatorul, la nord de zona intertropicală. Orientul - Apropiat a fost incontestabil regiunea cea mai favorizată : aici creșteau grâul, orzul și măslinii. Oile, caprele,

94. Un cort al omului preistoric din piei de animale.

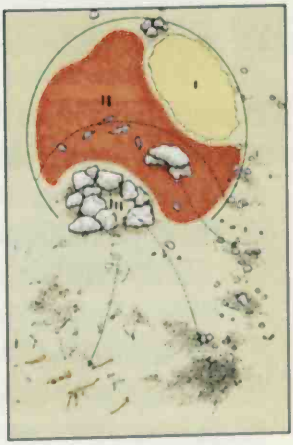

95. Un cort al omului preistoric (plan).

bovinele și porcii trăiau în acest spațiu în stare sălbatică.

Pornit de aici, această mișcare s-a in-tins progresiv în toată Europa. Încă de la începutul mileniului al VI-lea, vânătorii de porci mistreți, de reni și de iepuri, au început să crească oi și să cultive grâu.

Toate acestea au dus la sedentarizarea omului formând sate permanente lângă câmpurile pe care le cultivă.

Primii agricultori trăiau iarna în colibe sumare și plecau primăvara să pască turmele pe pășuni bogate. Cu timpul s-au format mari ferme regulate care au înlocuit colibele. Primele sate (acum 3.000 ani) grupau locuințe cu o lungime de 20-40 m care adăposteau două sau patru familii. Ele erau fixate pe văi și pe câmpii unde căpătau o dezvoltare din ce în ce mai mare, devenind mai târziu adevărate cetăți puternice.

Pe la sfârșitul Neoliticului, oamenii foloseau arama și aurul anunțând epoca metalelor.

BCU "ION CREANGĂ" UNIVERSITY LIBRARY

E cazul însă să facem o scurtă privire istori-că a relațiilor sociale, a gândirii, a artei și religiei la omul preistoric. Domnul a urmărit îndeaproape evoluția omului, clarificându-i și accentuându-i predispoziți spre o viață socială tot mai organizată și armonioasă pentru a reuși să se descurce la vânătoare în scopul asigurării hranei de toate zilele, pentru a se înălța spiritual printr-un stimul colectiv pozitiv care să-i determine a învăța unii de la alții din faptele și experiențele pozitive săvârșite, pentru a-și cultiva într-un impuls educativ colectiv idei artistice și religioase, toate, asigurând forța, tăria și prestigiul omului în existența pe care o duce.

Nevoia de reușită în acțiunile de vânătoare a animalelor mari i-a împins spre a se asocia mai multe familii. Lucrul acesta i-a sudat tot mai mult. Mai târziu, cooperarea lor a căpătat și alte valențe, diversificându-și sarcinile. Unii rămâ-neau acasă pentru a executa armele necesare vânătorii, alții executau vânătoarea pro-

priu-zisă. Pe altă treaptă, mai târziu, au început să aibă sentimente pozitive unii față de alții, să se într-ajutoreze la nevoie, să se respecte reciproc. Aceput să le încolțească în minte și idei de respect pentru forțele exterioare nevăzute, pentru animalele mari care le asigura hrana, încercând să le obțină ajutorul și bunăvoința în reușita vânătorii și în alte acțiuni pe care le întreprindeau acești oameni. Peșterile au devenit, încetul cu încetul, adevărate sanctuare pe pereții cărora gravau sau pictau animalele pe care le vânau. Ei au început să execute și statuiete feminine din piatră, lemn, os sau fildeși de mamuți, zeițe ale fertilității, pe care le purtau ca pe niște talismane protectoare.

Odată cu apariția Omului de Neanderthal, sesizăm și un cult al morților. Corpul morților a fost, mai întâi (Paleoliticul inferior) băgat într-o groapă și astupat cu pământ pentru a nu fi pradă animalelor sălbatice. Începând din paleoliticul mijlociu mormintele vor fi săpate cu grijă, iar cadavrele așezate pe partea dreaptă în po-

ziție ghemuită, cu capul orientat spre răsărit și sprijinindu-se pe o lespede de piatră. S-au depistat cazuri în care craniul era desprins de corp după ce omul a fost omorât și înmormântat separat, golit de creier. Să fi fost oare un sacrificiu ritual ? Alături de corpul defunctului se depuneau ca ofrande unelte de piatră îngrijit lucrate ; dinți de bizon, de ren, de cerb, etc.; coarne de capră de munte, ordonat expuse în jur. Ocrul presărat pe corp, ne duce cu gândul că Omul de Neanderthal opera un ritual simbolic.

Începând cu Neoliticul vechi, pe teritoriul României de azi, au fost descoperite centre de civilizație ca : Hamangia din Dobrogea, unde s-a găsit o statuietă executată cu un mare simț artistic numită *„Gânditorul"*.

În Neoliticul târziu se impune pe teritoriul țării noastre cultura Cucuteni care a creat o ceramică prestigioasă.

Aminteam că printre primele zone care au favorizat nașterea agriculturii a fost Orientul - Apropiat, de unde a pornit spre Europa prin Marea Mediterană și Marea

Marea Neagră ajungând, mai întâi, în Câmpia Română, pe malul Dunării. De aici, țăranii danubieni au ajuns și pe malurile Senei clădind o civilizație foarte elaborată pe marea câmpie europeană. Agricultorii danubieni erau muncitori neobosiți și talentați capabili să pună în valoare terenurile unde s-au instalat. Ei aveau unelte de lucru : Securea pentru a tăia copacii și a obține câteva de pogoane de pământ pentru cultivarea cerealelor ca grâul și orzul ; săpăliga pentru a brăzda pământul ; tesla pentru a lucra lemnul pentru că, fiind abili dulgheri, ei transformau copacii doborâți în materiale de construcții pentru construcția caselor de formă dreptunghiulară, grupate în sate de cîte 2 – 300 familii. Acești țărani dunăreni, oameni liniștiți și muncitori, s-au infiltrat pașnic în zonele din Franța aducând cu ei civilizația agricolă, olăritul (***ceramica în benzi lineare*** sau în formă de S. și cultul morților.

Sunt mândru că am viețuit în mai multe reîncarnări pe meleagurile sfinte,

nu sfințite, ale României unde au locuit încă de la îngemănarea preistoriei cu protoistoria, adică de prin mileniul III î. Ch.,

96. *„Gânditorul"* de la Hamangia, Dobrogea-România (Neolitic)

BCU IASI UNIVERSITY LIBRARY

Ramii, sau Ramanii, cu rădăcini și mai adânci în negura timpului de peste 35.000 ani î. Ch., popor de inițiați divini cu misiuni precise în existența lor pe Terra, în vederea propovă-duirii Luminii adevărului în toate punctele cardinale, mai ales spre est. Ei au mai fost numiți și fiii Soarelui, pentru că, având cultul acestui astru, mergeau în pelerinaj spre Soare-Răsare, până în extremul orient, în India și Podișul Tibet, unde au inițiat popoarele de acolo în tainele yogăi și ale științelor transcedentale.

Fiind un popor de inițiați divini, ei duceau o muncă de « sacralizare » a elitei poporelor pe care le întâlneau, dovadă fiind gradul mare de spiritualitate a inițiaților

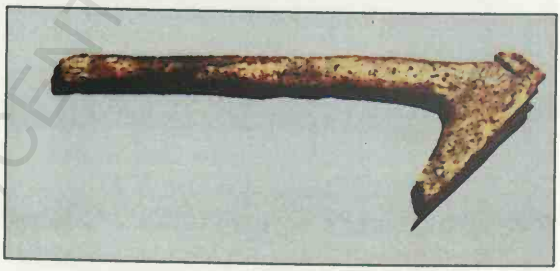

97. Sănăliga țăranilor danubieni pentru a lucra pământul.

din generație în generație din India și din Tibet.

Înțelepții rami din Carpați descifrau mesajele divine înscrise în fluidul eteric ce scaldă întreg cosmosul, sfera creațiilor, privitoare la evenimente catastrofale precum Potopul, și trimiteau cavaleri sacralizați în toate punctele cardinale pentru a avertiza populațiile să ia măsuri de preîntâmpinare. Ei erau înarmați și cu mesaje înscrise pe diferite obiecte, precum inelele ce le purtau spre a le înmâna conducătorilor din locurile vizitate. S-a găsit un astfel de inel pe teritoriul fostei Mesopotamiei pe care erau înscrise anume informații asupra evenimentelor anunțate. Cum aceste informații erau gravate în « bustrofedon » (specific scrierii foarte vechi, fără discontinuități de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga), pe inel se informa că „la *curu* pământului se va întâmpla..., și s-a înțeles *uruc*, nume care a fost dat unui oraș din Mesopotamia, leagăn al civilizației assiriene urbane și al artei, cu temple monumentale strălucitoa-

re ornate în mozaic.

Cavalerii mesageri erau foarte bine primiți, regii le dădeau fiicele de soții și-i dotau cu multe bogății. În tradiția folclorică aceștia au ajuns până la noi sub numele de « Feți-Frumoși », iar fetele primite de ei ca soții, «Ilene-Cosânzene ».

Preoții rami din Carpați aveau ca atribuție principală « sacrificiul » - inițierea în sacralizare - pe care o împărtășeau și triburilor de celți prin inițiați speciali.

Strămoșii noștri Rami, adepți ai sacralizării, au avut, deci, un rol foarte mare în înobilarea spirituală a unor mase mari de oameni de pe teritorii întinse, fiind adepții toleranței.

Spuneam mai sus că sunt mândru că mi s-a acordat să viețuiesc în această țară, mai ales de când am aflat că într-una din viețile anterioare mi-am petrecut existența în Carpați ca femeie din rândul preoților rami, inițiată și inițiind la rândul meu pe viitorii preoți.

În pelerinajele pe care le făceau spre Soare-Răsare, s-au evidențiat eroi care a-

părau grupurile de pelerini, prntre care, cel mai viteaz s-a dovedit *Rama*. Deplasarea se făcea în grupuri compacte, cântând faptele de vitejie ale eroilor apărători. Timp de mai multe milenii, în fiecare an, pelerinii învățau textul în versuri al cântecului care amintea de viața și faptele ramilor cu eroul lor iubit de odinioară, îmbogățindu-se neîncetat cu noi informații din experiențele prezente dar atribuite îndeosebi lui Rama. Așa s-a întâmplat să se alcătuiască poemul epic legendar, *„Ramayana"*, care a fost copiat mai târziu, în secolul al II-lea î. Ch. de Vâlmîki și are 120.000 de versuri în 24.000 de strofe aranjate în șapte părți – prima și ultima părând a fi fost adăugate mai târziu pentru a-l acomoda cu locurile unde a supraviețuit.

Rama, eroul principal al epopeei *„Ramayana"*, este războinicul ideal, model de conducător, care face dovadă de o valoare excepțională.

La rugămintea înțeleptului Visvamitra, el îi ucide pe toți demonii care îi atacau ermitajul și împiedicau celebrarea sacrificiilor, primind numeroase daruri drept recompensă.

El îl însoțește pe înțelept la curtea regelui Janaka, iese învingător din proba mânuirii arcului și primește de soție pe fiica acestuia, Sita. Rama se întoarce la curtea tatălui său, regele Dasharatha care, recunoscându-i toate aptitudinile unui suveran, vrea să-i cedeze tronul. Dar în seara încoronării, Kaikeyi, soția favorită (el avea trei soții) îi cere să-i îndeplinească cele două promisiuni care i le-a făcut altădată : îi cere să-l exileze pe Rama timp de paisprezece ani, și să-l numească pe fiul ei, Bharata, prinț moștenitor.

Obligat de promisiune, regele nu are încotro, dar rămâne înmărmurit la gestul măreț al lui Rama, care îl ascultă pe tatăl său și pleacă cu soția Sita și cu un alt frate, Lakshmana. În cursul exilului, Rama se distinge încă prin această pietate, acest simț al datoriei care l-a făcut să-și riște viața pentru a apăra riturile sacre .Și, împreună cu fratele său, a înfăptuit astfel de mi-nuni încât, nebun de gelozie, Ravana, senior de Lanka, îi răpește soția. Rama pleacă în căutarea ei, descoperă locul unde

era dusă cu ajutorul lui Hanumat, regele maimuțelor. Maimuțele construiesc un pod pe deasupra mării pentru ca Rama să ajungă la insula Lanka unde se află Sita. După ce cucerește insula, ajunge în capitala ei, Ayodhya, pentru a primi coroana regală.

Vreme îndelungată, *„Ramayana"* a circulat oral, așa cum s-a întâmplat și cu marile epopei din antichitatea europeană. Barzii și rapsozii Indiei antice au memorat și au transmis prin viu grai, multe secole de-a rândul, această minunată epopee.

Creație a ramilor, această epopee ne prezintă caracterele nobile ale eroilor, portretele ideale ale părinților, ale fiilor și fraților, ale soților ideali, ale cârmuitorilor și sfetnicilor lor. Chiar și demonii, reprezentanții răului, nu sunt lipsiți de calități, dovedind curaj, loialitate și înțelepciune.

Trebuie de precizat că *„Ramayana"* nu descrie viața din spațiul indian, creatorii ei, locuitori pe plaiurile mioritice ale Carpaților, și-au prezentat viața așa cum se petrecea în acea vreme acasă. Chiar și

numele lor aminteşte de această origine : Rama este sinonim cu plugar, iar Sita, cu brazdă. Ei duceau cu ei noua îndeletnicire, agricultura, cu care să înlocuiască nomadismul.

Având cultul Soarelui, şi mergând în pelerinaj spre Soare-Răsare pentru a-l venera, ei întâlneau populaţii ostile care-i ata-cau şi de aceea s-a format, mai întâi, o grupare de războinici de apărare a pelerinilor, apoi, de-a lungul mai multor secole, întregul pelerinaj era format din oameni înarmaţi care au deviat de la calităţile morale ancestrale devenind irascibili şi violenţi. Ei aduceau astfel cu ei, la întoarcere, comportări şi obiceiuri noi.

Totuşi, în patria-mumă, Rami, Ramani, Celţi, la care s-au alăturat mai târziu triburi trace (dacii), trăiau în armonie, dar cu o structură psihică schimbată. S-a format ceea ce numim noi astăzi plămada indo-europenilor.

Sacerdoţii din Carpaţi, aceşti iniţiaţi divini, sunt la baza existenţei *druizilor* din

Galia care, conform civilizației marilor fluvii, în spațiul carpato-danubiano-pontic, populațiile s-au dezvoltat rapid datorită unor condiții de viață mai bune, s-au înmulțit peste măsură, iar *celții*, aciuați aici de multă vreme, cu care au conviețuit, fiind încă păstori, dar și agricultori, au început să migreze radiar, în toate direcțiile, unii ajungând în număr mare pe teritoriul Franței de astăzi, formând statul galic unde druizii, acești sacerdoți *sanctificați* în Carpați, reprezentau în lumea celtică o instituție într-un fel internațională și ale cărei circumscripții coincideau cu marile grupări etnice sau teritoriale care constituiau Irlanda, Bretania, Galia, sau masele de celți care migraseră în jurul teritoriului-mamă.

Așa cum am mai amintit, sacerdoțiul druidic, era deținător al unei doctrine juridice, al unei doctrine morale, al unei doctrine a nemuririi sufletului și al unei autorități pe care cu toții o recunoșteau. Atribuțiile lor judiciare le-au permis astfel

să aibă o influență politică, socială și religioasă considerabilă asupra întregii lumi celtice.

Ei erau scutiți să efectueze serviciul militar, să meargă la război sau să plătească impozite ca ceilalți locuitori ai provinciei respective. Existența lor a durat cât a durat și statul galilor, adică între 1200 și 51 î. Ch., când Iulius Cæsar l-a cucerit definitiv.

Pe de altă parte, pelerinii, care continuau tradiția de a merge spre Orientul Îndepărtat, s-au alăturat urmașilor strămoșilor lor stabiliți în nordul Indiei înainte chiar de mileniul II î. Ch., cunoscuți în istorie drept arieni.

Dintre toate populațiile existente în acest spațiu binecuvântat de Dumnezeu, istoria a reținut numele de *daci* (grecii îi denumeau *geți*, romanii, *daci*) care sunt strămoșii noștri direcți, păstrători ai obiceiurilor străvechi, ai unei religii *„creștine"*, înainte de creștinism.

Sunt mândru de strămoșii mei care neau transmis generozitatea, iubirea pentru

aproapele nostru, ospitalitate, dar și toleranța care a permis multor intruși să se aciuieze în această țară și s-o submineze. Desigur, în puritatea lor spirituală, ei nici nu se gândeau că ar putea exista oameni cărora, dacă le faci bine, să uneltească și să te compromită !

Păcat că ne-am îndepărtat atât de mult de calitățile lor ideale. Năvălitorii au șters aceste calități și au presărat obiceiuri nepotrivite pentru urmașii acestui popor divin, iar oameni fără conștiință, batjocoresc această țară și poporul ei, cât pot mai mult. Desigur, patronul nostru spiritual, Dumnezeu, îi va pedepsi cum se cuvine, dar îi mai lasă în pace, pentru a ne atenționa că am apucat pe o cale greșită; ne încearcă, dar în final ne va izbăvi.

Am insistat asupra civilizației Ramilor și mobilitatea lor, pentru a contribui la clarificarea etnogenezei europenilor.

Că există o limbă comună din care au derivat toate limbile europene, lucrul acesta se datorează tot arienilor rămași în Extremul-Orient, India, după pelerinajele de mai multe milenii ale Ramilor. Ei au creat o civilizație care a fecundat civilizațiile din

zonele prin care au trecut : Orientul-Mijlociu, Egiptul, apoi revenind și în Europa.

Poporul acesta al Ramilor a fost ales de Dumnezeu pentru a-i iniția și a răspândi lumina adevărului spiritual pe Terra.

Dar cum s-a întâmplat.

Creatorul a observat că populațiile din Carpați rămăseseră mai pure, muncitoare și doritoare de progres, înscriseseră în fluidul eteric (catastivul cosmic, aria Terrei) idei, fapte, intenții, dorințe de avansare, așa că, a hotărît să le dea o mână de ajutor pentru reîncarnările viitoare, ținând cont de voința lor. Așa că, la un moment dat, s-a gândit să se folosească informațiile înscrise în acest fluid eteric, să le accentuieze înscriind în predispozițiile spiritului (ale duhului) trăsături noi pe care să le exploateze ulterior. Iată mecanismul pe care l-am mai prezentat și cu ocazia reîn-carnării mele ca om :

Când ultima generație și-a încetat existența, pe rând, pe Terra, spiritele lor vor părăsi corpurile : fizice, eterice și senzoriale în planurile respective ale naturii, ele își vor părăsi și corpul mental în planul men-

tal al naturii, trec apoi în planul cauzal al naturii. După realizarea acestui lucru, le ajută să se nască, tot pe rând, în planul cauzal al naturii pentru a le forma un corp cauzal *încărcat cu predispozițiile noi de progres suplimentare*. În acest plan spiritele sunt inițiate asu-pra misiunii pe care o vor avea în în viața ce va urma pe pământ, de unde acest plan a primit numele de *« plan cauzal »*. Încorporate în acest plan, spiritele oamenilor urmează calea-ntoarsă revenind în planul mental al naturii unde se nasc primind niște corpuri (învelișuri) mentale. Din acest plan mental al naturii, spiritele acestea posedând deja două învelișuri (corpuri), cel cauzal și cel mental, trec în planul senzorial sau astral unde iar se nasc primind corpuri senzoriale (astrale). De aici, spiritele acestea posedînd deja trei corpuri (învelișuri), trec în subplanul eteric, din planul fizic al naturii. Aici se nasc iarăși primind un al patrulea corp (înveliș), corpul eteric sau *« corpul vieții »*.

Din subplanul eteric al naturii, aceste spirite, având deja patru învelișuri (corpuri)

de unde au cules informații importante de progres înscrise aici din viețile anterioare, trec în subplanul fizic propriu-zis. Aici, fiecare cu încărcătura lui, este captat în momentul când un spermatozoid fecundează un ovul în corpul mamei și, în felul acesta, fiecare dintre spiritele trimise spre reîncarnare, ajutate, își formează câte o matrice existențială, cu respectarea planului de creație divin, care reprezintă corpurile lor fizice în care vor sălășlui în noua viață.

Acest proces prezentat mai sus se repetă aidoma cu ocazia fiecărei morți și retrimiteri la reîncarnare.

98. Vas cu pictură policromă, Cucuteni B,

99. Statuetă antropomorfă, Cucuteni.

Din punctul de vedere al religiei, trebuie să precizăm că țăranii - rami ajunși în Occident, au dus cu ei și cultul Soarelui pe care-l aveau pe teritoriul Carpato - Danubiano - Pontic și pe care l-au răspândit în întregul Extrem-Orient, cu ocazia pelerinajelor lor spre Soare-Răsare. Dovadă este prezența *menhirelor* aliniate sau sculptate, aranjate radiar. Agricultorii veniți aici, își îngropau morții construind și adevărate necropole sau ridicând *dolmene*.

100. Menhirul de la Sf. Sernin.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

Civilizația megalitică a început să se configureze cu trăsături proprii distincte, să se generalizeze, imediat înaintea epocii metalelor și care s-a menținut până către anul 1.000 î. Ch. și s-a manifestat într-o zonă largă, de la aria occidentală a Mării Mediterane (în Sardinia, Sicilia, insulele Baleare, Spania și Portugalia), extinzându-se de-a lungul coastelor oceanului Atlantic în Franța (Bretania), sudul Angliei, Irlanda, Germania și Scandinavia.

S-a ajuns la construcții megalitice, dolmenele, menhirele, cu aliniamentele lor imense și cromlehurile circulare a căror suprafață măsoară până la 100.000 m^3. Ele

101. Complexul megalitic de la Stonehenge, Anglia, loc de cult.

BCU "ASTRA" CENTRAL LIBRARY

sunt continuate cu tumulurile din epoca bronzului.

La Stonehenge, în Anglia, se află cel mai impresionant și cel mai frumos cromleh ce s-a păstrat până astăzi. Întregul complex a fost conceput în centrul unui gigantic val circular de pământ cu diametrul de peste 11 km, cu o singură intrare prin care pornea spre monument o stradă lungă de 2.700 m și lată de 91 m.

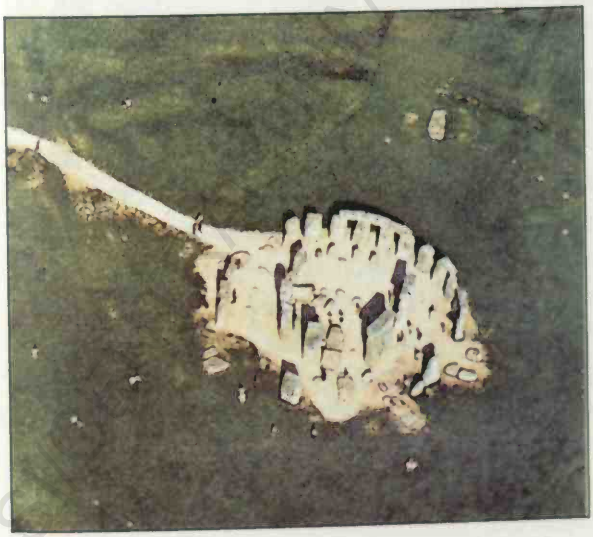

102. Complexul megalitic de la Stonehenge în peisaj.

Ansamblul se compunea în forma lui originară din 110 menhiri de dimensiuni diferite, dispuși în cercuri concentrice. Se crede că acest monument imens avea o funcție religioasă legată de cultul soarelui. El amintește de cel de la Sarmisegetuza, tot circular, având aceeași funcție, și care, în antichitate, rivaliza cu sanctuarul Atenei de la Delphi.

Monumente religioase gigantice s-au cunoscut în toată lumea: *ziguratele* din Mesopotamia (mileniul IV), *piramidele* din Egipt (mileniul III), construite de civilizații foarte înaintate.

Observăm că pe toate continentele pe care trăiesc oameni, indiferent de rase, există vârfuri de civilizație care au construit societăți durabile și prestigioase. Era și normal. Creatorul are grijă de creațiunile lui în ansamblu, și acordă îndrumări egale pentru toți oamenii, diferențierea de nivel evolutiv se datorează faptului că oamenii au abordat diferit, sau au nesocotit predispozițiile înscrise de Domnul în destinul fiecăruia, folosind fără discernământ calitatea de liber-arbitru pe care i-a sădit-o.

Cea mai veche și strălucitoare civilizație pe care a cunoscut-o omenirea a înflorit pentru prima dată acolo unde s-a practicat mai devreme agricultura, adică pe văile fluviilor : Tigru și Eufrat în Orientul-Apropiat, Nilul în Africa, Indusul și Fluviul Galben în Extremul-Orient. În jurul lor s-au format și alte civilizații de proporții mai mici, mai puțin originale și pentru o durată mai scurtă.

Cea dintâi mare civilizație a antichității s-a constituit în zonele văilor fertile ale Mesopotamiei, unde s-au perindat popoare vechi ca : Sumerienii (mil. IV î. Ch.), Semiții (mil. II î. H.), Hittiții – popor indo-european – (pe la sfârșitul mileniului al II î. Ch.) și Assirienii, popor de asemenea semit, care a cucerit o mare parte a Orientului-Apropiat. Aici au fost construite orașe-state remarcabile ca : Uruc, Ur, Babilon etc., monumente de cult gigantice precum ziguratele, palate strălucitoare, au înflorit meșteșugurile și comerțul, iar viața socială s-a condus după *Codul lui Hammurabi* și, către sfârșitul mileniului III, s-a constituit prima corporație de vindecători-prezicători din lume. Populațiile din aceste zone cunoșteau matematicile,

astronomia, lexicografia. În religia lor nu s-au găsit urme de animism, de totemism sau de fetişism, dar aveau cultul morţilor pe care-i înmormântau cu fast, considerând că ei vor sălăşlui în „ţara de unde nu este întoarcere". Mesopotamienii erau însă nişte arhitecţi neîntrecuţi.

Civilizaţia şi cultura mesopotamiană constituie un fenomen deosebit, fertil în creaţii noi, şi puternic timp de aproape patru milenii. Sumerul a fost inovator şi uman, Babilonul practic şi expansionist, iar Asiria cuceritor brutal dar şi excelent organizator. Această primă mare civilizaţie regională, iniţiatoare în foarte multe domenii, a lăsat omenirii o moştenire considerabilă :

- *Scrierea cuneiformă* sumeriană a fost folosită de popoarele din jur timp de aproape trei milenii. Asirienii au construit, primii în lume, *un sistem de drumuri*, preluat apoi de persani, iar prin grecii epocii elenistice, s-a transmis romanilor. În arhitectură, *ziguratul* a dat ideea minaretului musulmanilor şi a turlei bisericii creştine.

- Sumero babilonienilor au fost iniţia-

torii cartografiei, ai chimiei și algebrei. *Codul lui Hammurabi* a însemnat pentru popoarele din Orientul-Apropiat, ceea ce a însemnat dreptul roman pentru popoarele moderne. Metodele de divinație ale babilonienilor (astrologie, onirologie) au fost preluate de etrusci, de greci, iar prin ei, de romani și de la aceștia, de Europa medievală ; prin slavi a ajuns și la noi. Cunoștințele de medicină, de matematici, de astronomie, de gramatică, de lexicografie etc, prin negustorii greci au ajuns la romani.

Întrucât Creatorul dă șanse de evoluție spirituală tuturor zonelor globului, amintesc și existența unei alte mari și strălucitoare civilizații realizată de Egiptul antic.

Arta egipteană a fost o artă colosală : templele și statuile au atins proporții uriașe, iar literatura foarte variată. Egiptenii aveau, ca multe popoare antice, o religie politeistă ; ei adorau mai mulți zei. Acest popor credea că viața aceasta nu era decât o etapă. Mortul trebuia să se prezinte în fața lui Osiris pentru a fi judecat în funcție de ce a făcut în viața care i s-a consumat.

Dacă trecea bine, ajungea la viața eternă. Cei rămași în viață gândeau că trebuie să-i ajute pe morți pentru a obține această viață veșnică, creând tehnica îmbălsămatului, a mumiei. Pentru a fi apărat, el era băgat în mai multe sarcofage introduse, unul într-altul, iar pentru a nu fi jefuite, au construit piramide. Desigur, ei considerau că cei mai merituoși erau faraonii. Primele piramide erau construite în trepte ca cea de la Saqqara care avea 6 trepte de câte 10 m înălțime, construită pentru regele Djesar. Cunoaștem astăzi și complexul de piramide de la Guizeh construite pentru faraonii : Kheops, Khefren și Mikerinos.

Influența culturii și civilizației egiptene asupra civilizațiilor mediteraniene a fost considerabilă. Teologia, știința și gândirea lor prefilosofică au exercitat o influență considerabilă asupra lumii grecești. Legile lui Solon s-au inspirat din cele egiptene, gândirea politică a lui Platon și Aristotel datorează mult modelului concret al statului egiptean. Arta egipteană era recomandată de Platon ca model. Egiptenii

aveau cea mai frumoasă scriere pictografică.

Toate numele de zei au venit în Ellada din Egipt. Și arta grecească datorează câte ceva artei egiptene ; coloana dorică amintește de coloanele templelor egiptene. Chiar și capitelul coloanei corintice este inspirat de la egipteni.

În altă zonă a Terrei, sesizăm civilizația și cultura unui popor semit, evreii, care s-au stabilit cu forța armată pe teritoriul canaanean, „țara promisă de Iahve". Originalitatea civilizației acestui popor constă în ajungerea, grație înțeleptului lor Moise, la prima religie monoteistă din lume.

Un alt merit important al evreilor este că au făcut din istoria lor o „Biblie" – Vechiul Testament. Dar sursa este destul de nesigură, evenimentele prezentate au fost înscrise mult mai târziu după informații care circulau oral de secole, subiectivându-se. Biblia dă uneori explicații diferite despre un același fapt istoric. Oricum, această Biblie este cartea sfântă de căpătâi pe care a preluat-o creștinismul completând informațiile cu evenimentele de după venirea Domnului Iisus Christos, în-scrise în partea a doua, Noul Testament.

Poporul evreu a fost însă un popor recalcitrant, agresiv, uneori nesocotind chiar și faptul că Dumnezeu (sau Iahve) și-a trimis fiul pentru a îndrepra răul care se adâncise în sufletul acestui popor pentru a-i da o nouă orientare : *iubirea*, în locul preceptului : *dinte pentru dinte, ochi pentru ochi*. Ei chiar au uneltit pentru a-l pierde prin răstignire pe cruce făcând din el, fără să-și dea seama, un martir care a dat o nouă orientare preceptelor religioase.

Pentru răzvrătirile lor violente naționaliste împotriva romanilor care îi ocupaseră, aceștia i-a trecut prin foc și sabie, în anul 66, apoi în 70 când au distrus și Ierusalimul, iar pe cei care supraviețuiseră, femei, bărbați și copii, au fost vânduți ca sclavi în piețe publice. Aceasta a fost, de fapt, pedeapsa dată de Dumnezeu pentru nesăbuința de a-i ucide fiului ; lucrul acesta i-a costat două mii de ani de Diaspora.

O altă cultură și civilizație importantă a fost și cea persană. De-a lungul a două milenii, din timpul primilor regi Ahemenizi și până în epoca de aur a literaturii sale clasice de limbă arabă, cultura și ci-

vilizația persană au însemnat o prezență de prestigiu în conștiința umanității.

Marile invenții datând din mileniile V - IV î. Ch. și următoarele, ca : irigarea terenurilor cultivate, extragerea minereurilor și metalurgia, roata olarului, construcții cu cărămizi, vehiculul cu roți, războiul de țesut, se datorează locuitorilor podișului iranian. Arabii, care au cucerit în secolul al VII-lea Iranul, au preluat tradițiile străvechi ale supușilor, răspândindu-le realizările prin intermediul limbii lor. Evul Mediu și Renașterea europeană au ținut la mare preț limbile clasice, printre care și araba (alături de greacă și latină), pentru a ajunge la comorile culturii și civilizației persane.

Între culturile antichității, amintim și cultura indiană care nu poate fi comparată – ca extensie, varietate și durată – decât cu cea chineză. India și China sunt, dealtfel, singurele țări mari care prezintă o neîntreruptă continuitate culturală fondată pe tradiții care urcă până în mileniul al III-lea î. Ch., tradiții prezente și astăzi.

Cultura și civilizația indiană au dat multor țări ale lumii modele, sugestii, au exercitat influențe în domeniile cele mai diverse. În conștiința culturală europeană acestea au intrat mai profund în ultimele două secole prin filosofia sa. Gândirea buddhistă n-a rămas străină multora dintre poeți, muzicieni sau filosofi ca: William Blacke, Shelley Heine, Wagner, Leconte de Lisle, Schopenhauer, Eminescu. Mircea Eliade a și scris despre sistemul filosofic Yoga.

Cât despre China, această țară imensă, este cea mai evoluată în epoca sa în domeniul vieții sociale, al artelor, al distracțiilor, al instituțiilor și al tehnicilor. China a dat lumii tehnologia avansată a obiectelor de lux ca porțelanurile. Dar lumea a fost revoluționată prin trei mari invenții: busola, praful de pușcă și utilizarea de caractere de imprimerie care precede cu patru secole „invenția lui Gutenberg.

Un alt domeniu important în care cultura și civilizația Chineză a dat lumii inovații deosebite, a fost medicina.

De asemenea, creşterea viermilor de mătase, războiul de ţesut acţionat de apă şi maşinăriile de filatură a mătasei au fost aduse în Europa din China.

Cultura şi civilizaţia japoneză s-au constituit prin masive împrumuturi, aproape în toate domeniile, dar în primul rând din cultura şi civilizaţia chineză.

Temeliile civilizaţiei şi culturii greceşti, deci şi europene, au fost puse în urmă cu cinci milenii în Creta. Fără contribuţia acestei insule nu se putea explica bogăţia mitologiei Greciei. Materia epică a *„Iliadei"*, a cărei acţiune este plasată într-un cadru de civilizaţie a bronzului, dominantă în perioada cretană, îşi are rădăcini şi în Creta, unde cântăreţii poeţii, rapsozii, nu puteau lipsi.

Teritoriul Greciei actuale a fost locuit încă de la sfârşitul paleoliticului inferior când, acum vreo 80.000 de ani, au migrat aici primii neanderthalieni, probabil din Asia Mică, regiune de care pe atunci Grecia era legată printr-o punte terestră, mai târziu scufundată din care au rămas la suprafaţă insulele Mării Egee. Oare să fi fost aici Atlantida ?

O trăsătură fundamentală a culturii și civilizației elenistice a fost „*modernitatea*" ei prin ceea ce a transmis culturii moderne. Rezultatele științei elenistice - compilații, enciclopedii, tratate de amploare, în special de geometrie și de astronomie, dar și de medicină, - transmise Europei prin intermediul romanilor și apoi al arabilor, au rămas adevărate modele de investigație științifică, acceptate multă vreme, unele chiar timp de 15 sau 17 secole.

Filosofia elenistică și-a pus amprenta asupra multor aspecte ale doctrinei etice creștine. Arta și literatura au avut, și ele, rolul lor important.

În peninsula italică, mai bine de opt secole de cultură și civilizație etruscă au lăsat romanilor o moștenire considerabilă.

Format de-a lungul multor secole de cuceriri și asimilări, ale altor populații italice, poporul roman și-a imprimat geniul său lucid, rațional, practic, organizatoric. Opusul poporului grec, el este lipsit de fantezie și de spirit inventiv, de aplicație spre speculația teoretică ; este în schimb,

eminamente pozitiv şi organizat, aspru şi rece, tradiţionalist şi sceptic, orgolios, dar şi cu un deosebit simţ al datoriei civice şi al devotamentului pentru patrie.

Întreaga viaţă - socială, politică, intelectuală, artistică şi morală - a romanilor s-a desfăşurat sub semnul acestor calităţi specifice. El a împrumutat mult, a asimilast şi a reelaborat totul calităţilor sale proprii, transmiţând Europei moştenirea civilizaţiei şi culturii antichităţii, foarte potrivit numită „greco – romană".

Cultura şi civilizaţia tracilor şi a getodacilor s-au bucurat de multă consideraţie în antichitate. Muzica, religia, medicina populară empirică, artele meşteşugăreşti dezvoltate de traci erau unanim apreciate de greci şi romani, iar aportul traco-frigian la cultura elenică a fost considerabil. Le-a împrumutat divinităţi ca Dionysos, Sahazios, Semele, Seirenes, Silenus, etc.; le-a impus un zeu - « medic » Æscliopios, figuri importante pentru civilizaţia elenistică ca Tucidide şi artiştii Brygos, Doidales, etc.

Interesante au fost şi civilizaţiile amerindiene. Trebuie să precizez că până spre sfâr-

șitul paleoliticului mediu, America era un continent nepopulat ; nu s-a găsit până acum nici o fosilă de hominizi și n-au existat și nu există nici astăzi maimuțe antropoide. Au apărut însă aici, acum vreo 20.000 de ani niște grupuri mici de populații venind aici prin strâmtoarea Behring, iar prin 5.000 î. Ch. au ajuns până în mijlocul Americii Centrale.

Se cunosc mai multe civilizații ale acestor oameni care, prin mileniul I î. Ch. au avut o remarcabilă dezvoltare, prin reprezentanți ca : *Mayașii*, care se stabilesc în sec. al IV-lea, iar începând din sec. al XII-lea în văile înalte ale Anzilor. care, în ciuda altitudinii foarte ridicate, sunt mai propice vieții umane decât regiunile învecinate. Aceste civilizații fiind izolate, s-au dezvoltat pe linii proprii, aducând fiecare în felul ei, realizări de excepție. **Mayașii** ne-au lăsat mituri scrise într-un limbaj poetic deosebit, cunoștințe de astronomie, de matematici, de arhitectură : au construit piramide în trepte unde introduceau criptele cu morții. Ne-au lăsat și o scriere originală, o serie de codexuri și un

calendar foarte complex.

Aztecii, un popor profund religios, aveau cultul sacrificiului uman, credința în destin și în mai mulți zei. (Politeism nelimitat). Erau mari războinici și capturau prizonieri pentru sacrificii, dar aveau un cod moral foarte bine pus la punct. *Aztecii*, își fondează în 1345 cetatea pe platoul central mexican unde altitudinea temperează climatul.

Incașii, alt popor, aveau o organizare uimitoare. Ei erau mari metalurgiști ocupând terenurile joase, călduroase, umede și forestiere. Ei migrează în sec. al IX-lea spre o zonă mai secetoasă. Cultura *Incașă* înflorește cunoscând și prelucrând cuprul, cositorul aurul și argintul. Erau mari maeștri în meșteșugul țesutului, iar în timpul liber se ocupau de muzică. La ei, ca și la ceilalți andini (locuitori ai Anzilor), muzica este nedespărțită de dans, de poezie și de literatură. Cunoșteau instrumentele de suflat (fluierul, naiul) și de percuție ei fiind inventatorii gamei pentatonice. În domeniul artelor, ei erau neîntrecuți în executarea de măști policrome din aur, cu-

noșteau pictura murală în frescă și ne-au lăsat texte literare deosebite.

Creștinismul, una dintre numeroasele religii care s-au născut în partea orientală a Mediteranei, a cucerit lumea romană în nu-mai trei secole.

Supuși din voința divină de romani încă din 63 î. Ch., pentru că n-au înțeles mesajul său când li s-a promis o țară ideală în care să-și ducă o viață liniștită și fericită. Exterminând pe canaanieni, evreii au fost supuși unei dureri adânci pentru a-l primi bine pe fiul său, Iisus, care avea drept misiune de a-i ajuta să se elibereze moral și să înțeleagă și să prețuiască cum trebuie viața, pe care s-o ducă în armonie și pace cu toți semenii care locuiesc în același spațiu.

Iisus s-a născut în Bethleem în anul 5 în era trecută, și-a petrecut copilăria în Galileea, la Nazaret, iar ca adult, a parcurs întreaga Palestină propovăduind viața nouă într-un limbaj parabolic ușor de înțeles pentru locuitori.

El se prezintă drept Mesia, mântuitorul, anunțat de profeți, făcându-le cunos-

cută o viață egalitară, detașată de bunurile materi-ale, și recomanda mila, iubirea pentru se-meni și non-violența. El acorda mai multă importan-ă credinței decât actelor religioase tradiționale. Învățătura lui, numai orală, a fost de scurtă durată.

Succesul lui Iisus în rândul unei părți dintre evrei a iritat autoritățile evreiești pe care nu-l recunoșteau ca fiind Mesia. La cererea lor, el a fost arestat, condamnat și crucificat de către romani la Ierusalim în ajunul Paștelui. Apostolii lui Iisus au anunțat că el a înviat și s-a înălțat la cer, pe ei însărcinându-i să-i continuie învățătura.

Ideile lui Iisus, răspândite în Imperiul Roman și în afară, au fost redactate între anii 70 și 100 de principalii apostoli. Scrise în limba greacă, aceste idei formează baza Noului Testament, urmare, pentru creștini, a Vechiului Testament.

Despre viața lui Iisus s-au scris între anii 70 și 95 :

- Evanghelia după Matei ;
- Evanghelia după Marcu ;
- Evanghelia după Luca ;
- Evanghelia după Ioan.

S-a mai scris și despre faptele apostolilor.

Scrierile lui Paul în călătoriile sale misionare dintre anii 50 - 67 :

- Epistola către Tessalonicieni ;
- Epistola către Galateni ;
- Epistola către Corinthieni ;
- Epistola către Romani.

Alte scrieri – Scrisori care sfătuiesc Bisericile despre problemele lor, între anii 80 – 96 :

- Epistola către Evrei ;
- Epistole catolice (Iacob, Petre, Iuda, Ioan) ;
- Apocalipsa (viziunea sfârșitului lumii) apărută la sfârșitul primului secol.

La început creștinii trăiau în clandestinitate pentru că erau aspru persecutați de Imperiul Roman. Ei subzistau din daniile credincioșilor. Slujbele se făceau în Catacombe pentru a fi feriți de ochii rău-voitori ai asupritorilor. De abia în anul 313 s-a schimbat atitudinea față de creștini, intrând în legalitate datorită împăratului Constantin care s-a convertit la Creștinism și s-a botezat pe patul de moarte, cultul devenind de acum înainte public.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Aşadar, Civilizaţia Occidentului a avut trei rădăcini : Grecia, Roma şi Creştinismul.

1. Grecia antică. În concepţia grecilor, un mare om trebuie să fie, pe cât de curajos, pe atât de perspicace, universal şi ingenios, ca Ulise, înţelept ca Solon şi avid de înţelepciune ca Socrate. Gânditorul şi eroul erau idolii lor pe care îi înzestrau cu frumuseţe şi bunătate. De aceea zeii lor erau înţelepţi, vicleni, curajoşi şi frumoşi. Dar grecii erau nişte artişti-înnăscuţi, care au creat o artă şi o literatură prestigioase.

Moştenirea Greciei ne-a parvenit în prin-cipal prin intermediul interpretării latine. În Evul Mediu, autorii greci se citeau în extrase şi uneori în traduceri complete, dar întotdeauna în limba latină.

Pentru noi, modernii, pare un lucru extraordinar că grecii, al căror spirit a fost atât de fecund în planul teoriei, au realizat atât de puţine aplicaţii practice. Ne putem explica aceasta prin faptul că, atât confortul, cât şi aparatura care uşurau munca,

îi interesau mai puțin decât clara cunoaștere a realității totale și decât frumusețea lucrului lor.

2. Roma însă, a filosofat mai puțin, dar a acționat mai mult. Frontierele n-au cuprins doar Mediterana, ele s-au întins spre nord într-o enormă protuberanță atlantică, creând condiții magistrale începutului unei Europe occidentale cu o mare cultură. Stindardele romane străluceau în soarele Pontului-Euxin, al Antiohiei, al Ierusalimului (în consternarea evreilor), al Alexandriei și al Atenei.

Drumurile lungi, pavate cu blocuri de piatră, permiteau legiunilor să se deplaseze repede spre orice punct al frontierei.

Roma lui Augustus nu era numai un stat de italieni, sobri și rustici care excelau când la plug, când la război și care erau denumiți *Latini*. Roma lui Augustus nu devenise nici numai o capitală mondială din marmură; găseai aici o jurisprudență, o literatură și o arhitectură pe care nimeni nu putea să le confunde cu producțiunile

vechii Grecii, atât de mult erau marcate de geniul roman inventiv și practic.

Mitologia greacă a fost adaptată în manieră romană, numele zeilor greci identificați cu ai latinilor, vechii zei *lares* (ai căminului) au căzut în uitare cu toate că, în micul templu circular al Forumului, focul sacru încă mai continua să fie întreținut de către vestale. În fața templului Jupiter la Capitoliu, s-a ridicat templul noii divinități: Venus la Roma.

în limba latină. Europa occidentală va deveni în mod clăr și definitiv un pământ de civilizație latină.

Trei creații ale Romei antice : dreptul, arhitectura și literatura, vor supraviețui Imperiului și vor avea, pe cât posibil, pentru Europa occidentală, o semnifiație și mai mare decât ale omologilor lor greci, grație școlilor cu predare în limba latină. Europa occidentală va deveni în mod clar și definitiv un pământ de civilizație latină.

Dar romanii nu apreciau numai arhitectura colosală grecească, ei iubeau și lite-

teratura și poezia. Un Cicero sau un Horațiu erau obiectul unei admirații fără limite. Armonia versului virgilian egala și depășea uneori puterea versului homeric ; Tacitus părea mai pătrunzător și nu mai puțin magistral ca Tucidide. Cicero, Quintilian, Salluste, Tacitus, Horațiu, Juvenal și incomparabilul Virgiliu au supraviețuit cu strălucire ruinării Imperiului.

3. Cât privește **Creștinismul**, el a scăpat de planurile diabolice ale lui Dioclețian de a-l extirpa și nimic nu mai putea opri credința în Christos, dar să-l mai și nimicești.

În ciuda martiriului și al persecuțiilor creștinilor, începând cu Constantin cel Mare, putem vorbi de o lentă creștinare a vieții publice a Imperiului, iar începând cu Teodosiu, din 375, putem vorbi de un Imperiu creștinat Între 300 și 550, a fost perioada de aur pentru civilizația Antichității creștine, a Imperiului creștinat. În această perioadă au fost construite o mulțime de biserici de stil bizantin ornate în mozaic. Am putea spune că această religie,

Creştinismul, a produs adevărate revoluţii în arhitectura bisericească fecundând, în secolele care au urmat, adevărate stiluri şi forme; Evul Mediu a creat capodopere ce s-au impus vremurilor.

Civilizaţiile lumii au urcuşuri şi coborâşuri, unele chiar dispar, dar cele trei rădăcini ale civilizaţiei occidentale au rămas vii, spiritul Greciei antice supravieţuind în metoda raţională a ştiinţelor şi în respectul pentru demnitatea umană iar geniul Romei inspirând în continuare legislaţia marilor ţări şi a marilor comunităţi. Despre credinţa în Iisus Christos, ce să mai spunem ? Ea a sudat conştiinţele şi a contribuit la sinteza uneia dintre cele mai puternice şi valoroase civilizaţii din lume.

Un rol foarte important în evoluţia spirituală a omenirii l-a avut şi civilizaţia islamică care s-a născut în inima unei peninsule aride, **Arabia**, pârjolită de soare, locuită de nişte triburi de nomazi, ***Beduinii***, care locuiau în nişte corturi construite din ţesături făcute din păr de capră sau de cămilă. Ei se o-

cupau cu creşterea animalelor, cu comerţul şi cu războiul fiind oameni curajoşi., cinstiţi şi ospitalieri.

Ei aveau mai multe divinităţi (politeişti), adorând arborii, pietrele (ca piatra neagră de la Mekka); aveau 360 divinităţi.

Pentru a înceta luptele dezastruoase dintre triburi şi a-i uni, Creatorul a creat predispoziţii de înţelegere duhului mai evoluat al unui om, **Mahomed**, inducându-i ideea că, având un singur Dumnezeu, aceste populaţii ar putea trăi în pace. Acesta a scris în limba arabă, într-o proză ritmată de o formă perfectă, cartea de lectură – ***Coranul***, devenit carta sfântă a musulmanilor pe care o consideră *Cuvântul şi Legea lui Dumnezeu*, pe care ei îl numesc **Alah**.

Coranul este un fel de Nou Testament apărut cu şase secole după Iisus Christos (anul 570), şi conţine învăţăturile lui Muhammad, ultimul dintre profeţii biblici, care confirmă şi întăreşte Biblia evreilor şi a creştinilor, propunând o altă religie a iubirii şi a fraternităţii care promite, oricărui credincios, viaţa eternă.

Coranul are 114 capitole numite *sürah*, care conţin un număr de versuri numite *āyāt*.

Cei cinci « stâlpi ai credinţei » simbolizaţi grafic prin semiluna şi steaua cu cinci colţuri, sunt :

1. Profesia de credinţă (*Shahâda*): credinciosul îşi afirmă credinţa într-un Dumnezeu unic, Alah, căruia îi declară supunere (de fapt Islam înseamnă supunere lui Dumnezeu) şi recunoaşte pe Muhammad ca ultimul dintre profeţi.

2. Cele cinci rugăciuni zilnice. Între apariţia zorilor şi venirea nopţii, la chemarea muezinului (*Müezzin* – preot musulman), musulmanul întoarce faţa către Mekka şi se roagă după ce s-a spălat (ritual).

3. Pomana legală (*Zakât*): ea reaminteşte că orice bogăţie aparţine lui Dumnezeu, că fiecare om este solidar cu ceilalţi (la comunitate, musulmanul dă o parte din veniturile sale).

4. Postul din luna *Ramadanului* : musulmanul nu bea şi nu mănâncă între răsăritul şi apusul soarelui.5. Pelerinajul : măcar odată în viaţă, credinciosul trebuie să facă o că-

lătorie la Mekka, unde Profetul a avut primele sale revelații.

Coranul reglementează toate aspectele vieții sociale, personale și religioase. În domeniul mâncării, el interzice consumarea cărnii de porc și a alcoolului. Privind femeia, Coranul admite portul voalului, divorțul unilateral (*Poligamia* redusă la patru femei); aceasta fiind o măsură de protecție a femeii pentru că, înaintea Coranului, deci, înaintea lui Muhammad, un arab putea să aibă câte soții vrea, iar fetele erau vândute.

Anii se numără la musulmani de la *Hegire* și sunt ritmați de o serie de sărbători care sunt numite astfel :

- *Aïd el Kebir* : marea sărbătoare a încheierii pelerinajului la Mekka; cu această ocatie se sacrifică un miel.

- *Aid el Seghir* : veselia care marchează sfârșitul ramadanului.

- *Muiludul* : aniversarea nașterii profetului.

- *Așura* : aniversarea morții fiului lui Ali, el însuși ginerele Profetului; În Magreb

ea a devenit o sărbătoare populară, marcată de o distribu-ire de jucării copiilor.

În esență, Coranul reinterpretează mai multe istorii biblice: Adam și Eva, Peripețiile lui Iosif, Monoteismul lui Avraam, etc.

Această carte sfântă a musulmanilor este foarte mult respectată, fără crâctire, de toți credincioșii mahomedani.

*
* *

În continuare, intrăm în epoca noastră și voi încerca, prin prezentarea morții și reîncarnării proprii, să ilustrez grija Creatorului pentru a-și ajuta fiii, duhurile trimise în pelerinajul evoluției spirituale spre perfecțiune, înscriindu-le în predispozițiile lor opțiuni valoroase foarte variate pentru ca, după opțiunea proprie prin calitatea pe care au primit-o de « liber arbitru », să aleagă calea cea mai potrivită treptei de evoluție spirituală la care a ajuns.

BCU IASI - CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

Concluzii

1. Evoluția de la piatră la om

Pentru a înțelege această evoluție de la piatră la om, trebuie precizat, mai întâi, că orice *duh*, în esența sa, se compune din *scânteia divină* sau *spiritul*, înconjurat de *învelișurile fluidice* amintite în lucrare sau *perispiritul*.

Dar pe Terra, *scânteia de mineral* nu devine automat *scânteie de plantă*, după cum nici aceasta nu devine automat *scânteie de animal* iar în continuare, *spiritul aceastuia* din urmă nu devine automat *spirit de om*. Aici, pe Terra, mineralul e mineral, planta - plantă, animalul - animal, iar omul - om. Numai la hotîrârea Creatorului scânteia de mineral e prelucrată în laboratorul divin și perfecționată pentru a deveni scînteie de plantă., și așa la toate trecerile până la om.

BOLYAI TUDOMÁNYEGYETEM KÖNYVTÁR

Când Creatorul a hotărît să creeze un nou *sistem solar*, el și-a trimis ajutoarele cu o infinitate de *duhuri de minerale* ; în jurul acestor scântei minerale dezvelite, ajutoarele divine fac diferite condensări fluidice, până se formează un tot numit **Nebuloasă**, pe care o vedem pe cer ; aceasta este trimisă în puctul din univers din Calea Lactee unde se fixează pentru a da naștere sistemului nostru solar ; ajunsă aici, *scânteie minerală* primește un *dublu pământesc* și o mică haină fluidică universală ; deci, scânteia minerală a fost inițial descoperită, iar când prin asocierea lor vor forma mineralul, vor avea și o mică *învelitoare fluidică*, un *rudiment de perispirit*.

La *duhul de vegetal*, învelișul e mai bogat, iar la *animal* și *om*, el devine multiplu și complex.

Toate corpurile cerești înoată într-un *ocean de materie fluidică*, În jurul sorilor, această materie e mai subtilă, iar în jurul planetelor e cu mult mai densă datorită magnetismului.

Prezența acestui eter (materie fluidică) în mare cantitate în jurul sorilor, dar mai ales în jurul planetelor, contribuie foarte mult la viața *mineralelor*, a *plantelor*, a *animalelor*, a *oamenilor* și a tuturor duhurilor.

Atmosfera pământului este compusă din *trei pături* sau *zone*, cu densități din ce în ce mai rare spre periferie ; la suprafața Terrei, pătura de eter este de culoare *roșie* cu toate nuanțele ei până la *roșu-alb* ; a doua pătură de fluid e de culoare *albastră*, de asemenea cu toate nuanțele spre *alb* ; la periferia Terrei, a treia pătură eterică este de un colorit *alb-strălucitor*.

Pretutindeni este *viață*, deoarece pretutindeni este *materie vie*.

Evoluția vieții pe Terra, așa cum a fost prezentă în planul Creatorului localizată pe această planetă, se petrece în planul fizic al naturii care conține două subplanuri :

- Cel *propriu-zis* ce reprezintă *materia*;
- *Subplanul eteric* sau vital al naturii -

materia fluidică eterică.

Entitățile spirituale sunt incorporate în materie, numite de noi diferitele *regnuri* ca :

- Regnul *mineral* (cristalele) ;
- Regnul *viețuitoarele simple*, unicelulare sau multicelulare ;
- Regnul *vegetal* (al plantelor) ;
- Regnul *animal* ;
- Regnul *uman* (desprins din animale).

Subplanul eteric sau vital (substanța eterică sau vitală) este localizat în sistemul cosmic ce înconjoară la un loc sistemul *Terra - Luna* (primul cer sau *sfera cerească*).

Din substanța acestui subplan este compus corpul eteric al tuturor viețuitoarelor de la mineral la om, numit și *corpul vieții*. Acest *corp eteric* sau al vieții este *în strânsă legătură cu procesele de întreținere a vieții din corpul viețuitoarelor și cu funcționarea principalelor organe* ca : *aparatul circulator*, *aparatul respirator*, *aparatul digestiv*, etc. După cum corpul fizic al viețuitoarelor (alcătuit în subplanul fizic 1 al naturii) are nevoie de hrană, apă și aer pentru a se întreține, la fel și corpul eteric sau vital al viețuitoarelor are nevoie, pentru întreținere,

la rândul lui, de o substanță denumită *globule de vitalitate*, pe care o absoarbe și o asimilează din mediul ambiant.

Starea spiritelor în natură

Faza de început a spiritelor (a duhurilor) naturii este reprezentată de Regnul mineral în care sunt încorporate (natura moartă).

Regnul mineral. Spiritele posedă acum numai corp fizic și dau o structură materiei moarte formând, de exemplu, *cristalele*. Ele pot avea o existență mai lungă sau mai scurtă, până la distrugerea corpului lor fizic mineral. După fiecare distrugere a corpului lor fizic, Creatorul le asigură un nou ciclu de „încorporare" care se repetă până când spiritul respectiv a ajuns la un anumit grad de evoluție spirituală, când el va trece într-o altă existență superioară, hotărîtă la momentul potrivit.

Pe măsură, deci, ce mineralele ajung la forma superioară de *cristale,* de exemplu, spiritele lor sunt pregătite pentru a

sălășlui în corpuri de viețuitoare simple. Pentru aceasta, ele vor fi ajutate să-și formeze un *corp eteric* (*„un corp al vieții"*) în subplanul 2 al naturii apoi, un corp fizic corespunzător în subplanul 1 al naturii, unde să viețuiască timp de o existență materială.

Regnul viețuitoarelor simple. În modalitatea de mai sus vor apărea, treptat, cele mai simple viețuitoare de pe Terra care vor forma un regn aparte, monerele, unicelulare sau multicelulare, cu structură simplă.

Caracteristicele principale ale acestor viețuitoare simple, sunt posibilitățile lor de a se hrăni și a se înmulți.

Și aceste viețuitoare au o durată limitată de existență, când survine moartea lor, concretizată prin părăsirea corpului lor fizic și trecerea cu corpul lor eteric sau vital din subplanul fizic 1, în subplanul fizic 2, eteric, al naturii. Ajunse aici, în funcție de perfecționările dorite în existența anterioară, Creatorul le amplifică și clarifică tendința spre progres la nivelul predispozițiilor, le asigură un corp eteric în acest sens și sunt trimise din nou în planul fizic 1 unde, prin naștere,

își dobândesc un nou corp fizic printr-o nouă reîncarnare.

De reținut :

- la noile reîncarnări, aceste spirite își păstrează același corp eteric care evoluează de la o reîncarnare la alta.

- Evoluând diferit, în funcție de opțiunile proprii foarte diferite, aceste viețuitoare simple se tot diversifică, fiecare fiind ajutate să evolueze în funcție de predispozițiile sale. Astfel, apar sute, mii sau zeci de mii de forme de viață care se tot distanțează unele de altele în evoluție. Unele bătând pasul pe loc, în condițiile de mediu care se schimbă (pentru că și planetele evoluează), ele pot chiar să dispară.

Trecerea de la duhul de mineral la cel de viețuitoare simple reprezintă primul mare și important salt în evoluție, cel de la materia moartă la cea vie.

Regnul vegetal (al plantelor). Spiritele regnului viețuitorilor simple ajunse la nivelul superior de evoluție, după ce asu părăsit corpul fizic ân subplanul fizic 1 al naturii, survenind moartea fizică, ele trec în subplanul eteric unde își vor părăsi și

corpul eteric în care sunt înscrise eforturile, mai mari sau mai mici, spre evoluție. Cele care au atind cel mai înalt nivel în viețuirile din acel regn al viețuitoarelor simple sunt ajutate de Creator să treacă într-un plan superior, *planul senzorial* sau *astral* al naturii unde sunt ajutate să-și formeze un *corp senzorial* sau *astral*.

După ce aceste spirite au primit acest corp senzorial, pentru a reveni la viețuirea din materie, ele vor fi trecute în subplanul 2, cel eteric, al naturii unde sunt ajutate să-și formeze un nou corp eteric, mai evoluat, apoi în subplanul 1 al naturii unde își vor forma, în funcție de perfecționările câștigate, înscrise în corpul eteric, și de posibilitățile multiple de a-și alege calea fixate de Creator în predispoziții, un corp fizic mai evoluat.

În acest fel, pe Terra va apărea *un nou regn de ființe sau viețuitoare* și anume, *regnul vegetal* sau *al plantelor*.

Ființele acestui regn sunt dotate în plus cu *sensibilitate*.

Și în acest regn spiritul (duhul) de plantă urmează un șir întreg șir de reîncarnări urmând să câștige, mai mult sau mai puțin în

în evoluție, sau stagnează, determinând o varietate foarte mare în sânul regnului vegetal al plantelor. În toate aceste reîncarnări spiritele își păstrează același corp senzorial, tot mai perfecționat pe parcurs.

Așadar, spiritele la care a ajuns să mijească sensibilitatea, Creatorul le ascute intuiția, voința și posibilitatea de a putea înainta în acea direcție de evoluție, ajutându-le să-și făurească și un corp potrivit pentru reîncarnarea în acest grad superior. El le clarifică și sensul căii de urmat fără să le dea ceva concret ; fiecare spirit are dreptul să aleagă între mii de posibilități.

Regnul animal. Spiritele regnului vegetal ajunse la supremul nivel de evoluție, vor intra în atenția Creatorului care le ajută să părăsească mai întâi corpurile fizice și eterice în subplanurile (1 și 2) ale naturii, apoi corpul senzorial în planul senzorial al naturii și le îndrumează să treacă mai departe, în *planul mental*.

Având cunoștință de eforturile spiritelor pentru progresul neîncetat, Creatorul le sporește elementele de sensibilitate în pla-

nul mental şi le ajută să-şi formeze un *corp mental* corespunzător, după care le dirijează în planurile inferioare ale naturii unde îşi vor forma în ordine :

- un *corp senzorial* avansat ;
- un *corp eteric* îmbogîţit cu noile câştiguri din existenţele anterioare ;
- un *corp fizic* corespunzîtor noii calităţi.

În felul acesta, pe Terra apare un nou regn de fiinţe – *regnul animal*, fiinţe dotate, în plus, cu *facultăţi mentale*.

Şi spiritele din acest regn îşi păstrează acelaşi corp mental, tot mai perfecţionat, pe parcursul a nenumărate reîncarnări. Ajungând la un grad superior de evoluţie în care mentalul s-a îmbogăţit cu noi date evolutive, aceste spirite sunt ajutate să treacă într-o nouă formă de existenţă, mult superioară, reprezentată de regnul uman.

Aşadar, spiritele mai evoluate din regnul animal care şi-au părăsit corpurile fizice, eterice şi senzoriale, în planurile respective ale naturii, şi corpul mental în planul mental al naturii, trec în *planul cauzal* al naturii.

Naşterea omului pe Terra. Spiritele cele mai evoluate din regnul animal care şi-au părăsit, deci, corpurile : fizice, eterice şi senzoriale în planurile respective ale naturii, apoi corpul mental în planul mental al naturii, sunt ajutate de Creator să treacă în planul cauzal al naturii, *„născându-se"* aici, unde le formează un *corp sau înveliş cauzal* pentru a deveni om.

Aici,în planul cauzal, spiritul omului ia cunoştinţă de la divinitate de viaţa pe care o va trăi în regnul uman, păstrând încărcătura de predispoziţii, la alegerea ca „liber arbitru", pentru evoluţia în acest regn uman.

Din planul cauzal al naturii, spiritul omului, încorporat în corpul cauzal, trece în planul mental unde iar *„se naşte"*, formându-şi încă un înveliş – *corpul mental.*

Din planul mental al naturii, spiritul omului, posedând deja două învelişuri sau corpuri – cauzal şi mental – trece în planul senzorial sau astral. În acest plan el iar *„se naşte"*, formându-şi încă un înveliş – *corpul senzorial* sau *astral.*

Din planul senzorial, spiritul omului, posedând deja trei învelișuri, trece în subplanul eteric din planul fizic 2 al naturii. În acest plan eteric, el „*se naște*“ formându-și al patrulea înveliș – *corpul eteric* sau „*corpul vieții*“.

Din subplanul eteric al naturii, spiritul omului, posedând deja patru corpuri, trece ân subplanul fizic (1). Aici el este captat în momentul când un spermatoid fecundează un ovul în corpul mamei și, în felul acesta, spiritul își formează un corp fizic, cu care se „*va naște*“ sub forma de ființă umană

Ca ființă umană, spiritul omului va evolua pe Terra până la „moarte“, conform vieții care i-a fost predestinată să o trăiască.

Moartea omului pe Terra. După ce a expirat perioada de timp prevăzută, conform matricei, a existenței omului pe Terra, conform „destinului“, a „karmei“, ce i-au fost hărăzite în planul cauzal al naturii, spiritul omului părăsește un înveliș, adică corpul fizic, survenind în acest fel „moartea“ în subplanul fizic (!).

După ce a părăsit corpul fizic în subplanul fizic (!) al naturii, spiritul omului,

posedând acum numai patru învelişuri, trece în subplanul eteric unde petrece o perioadă scurtă de timp (40 de zile).

La expirarea acestei perioade, spiritul omului îşi părăseşte şi învelişul eteric încărcat cu faptele şi gândurile din existenţa scursă reprezentate de suflet, survenind „moartea" şi în acest subplan al naturii (2).

După ce a părăsit corpul eteric, în subplanul eteric al naturii (2) al planului fizic, spiritul omului trece în planul senzorial sau astral, posedând acum numai trei învelişuri sau corpuri.

În planul senzorial, spiritul omului petrece o perioadă lungă de timp în corpul senzorial, unde trece printr-un adevărat „purgatoriu", când el îşi ispăşeşte greşelile comise pe pământ.

La expirarea perioadei de timp petrecute în planul senzorial, spiritul omului îşi părăseşte şi corpul senzorial, adică survine „moartea" şi în acest plan al naturii.

După ce spiritul omului a părăsit şi corpul sennzorial în planul senzorial sau astral, el trece în planul mental al naturii, posedând acum numai două învelişuri sau

corpuri.

În planul mental al naturii, spiritul omului petrece și aici o bună perioadă de timp.

La expirarea acestei perioade de timp petrecută în planul mental al naturii, spiritul omului își părăsește învelișul sau corpul mental, adică survine „moartea" și în acest plan.

După ce și-a părăsit și corpul mental în planul mental al naturii, spiritul omului trece în planul cauzal posedând acum numai un singurânveliș – corpul cauzal.

În planul cauzal al naturii, spiritul omului se înfățișează în fața „Marilor Spirite Albe", unde i se prezintă o nouă viață pe care trebuie s-o petreacă pe pământ.

După ce i s-a prezentat noua „viață" pe care o merită, determinată de faptele, ideile și gândurile din existența imediat scursă, înscrise în fluidul eteric, spiritul omului este trimis din nou în planul fizic al naturii pentru o nouă „reîncarnare", parcurgând toate planurile inferioare ale naturii, „născându-se" în fiecare din nou, așa cum am amintit mai sus. Spiritul omului va parcurge o mulțime de reîncarnări succesive pe Terra, până

până la purificarea lui perfectă.

În toate aceste reîncarnări succesive ce survin în evoluția spirituală a omului, spiritul lui păstrează tot timpul același corp cauzal în care s-a încorporat la începutul ultimului său ciclu evolutiv, dar care s-a perfecționat pe tot parcursul evoluției.

Și tot așa își continuă calea evolutivă până la perfecționarea totală când își părăsește și acest ultim corp cauzal, scăpând de „închisorile" corpurilor substanțiale (materiale) din cele patru planuri inferioare ale naturii. Dar, la nivelul la care a ajuns în vremurile noastre, spiritul omului mai are o cale lungă de parcurs în evoluție pentru a ajunge la acest stadiu.

*

* *

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Evoluția ființelor vii

(urmărită mai ales la vertebrate)

A. Asemănări anatomice. Scheletele sunt zidite de Creator după același model. Deși foarte diferite din punct de vedere morfologic, membrele superioare, de exemplu, ale vertebratelor, au un schelet construit după *același plan* (construite din trei segmente articulate între ele și articulate la o centură ; oasele fiecărui segment cât și cele ale centurei, pot fi puse fără ambiguitate în corespondență de la un Vertebrat la altul, cu toate diferențele de formă și de talie. Ele sunt în raport de *homologie*.

104. Schelet de cal și de om.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Această idee a unui plan unic de organizare ne întărește convingerea existenței unui animal *prototip ancestral* care a evoluat, la hotărârea Creatorului, în relație cu popularea de medii diferite și, deci, cu funcții diferite cum ar fi mersul (la pisică), zborul (la păsări), la prindere (la om).

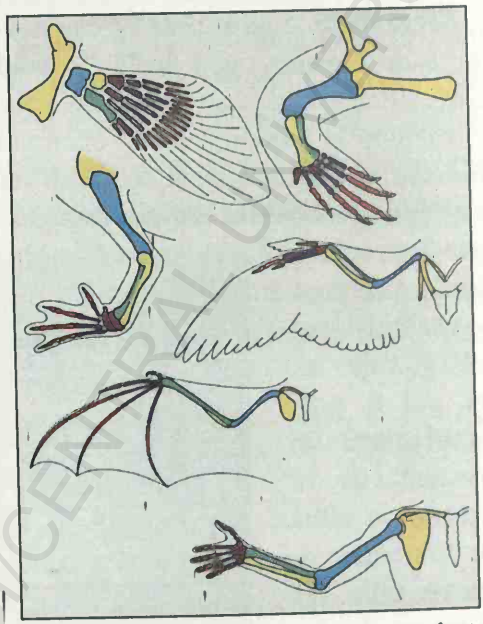

103. Compararea scheletelor la câteva vertebrate privind membrele superioare (pește, reptilă, amfibieni – broască, pasăre, mamifer – liliac și om.

BUJ TASJCE NTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Și encefalele au aceeași organizare fundamentală, sistemul nervos având aceeași origine : partea anterioară umflată a tubului nervos se împarte în cinci vezicule. Cu toate că sunt de forme și volume diferite la adulți, aceste vezicule ocupă exact aceeași poziție la cele cinci clase de vertebrate ; singura va-

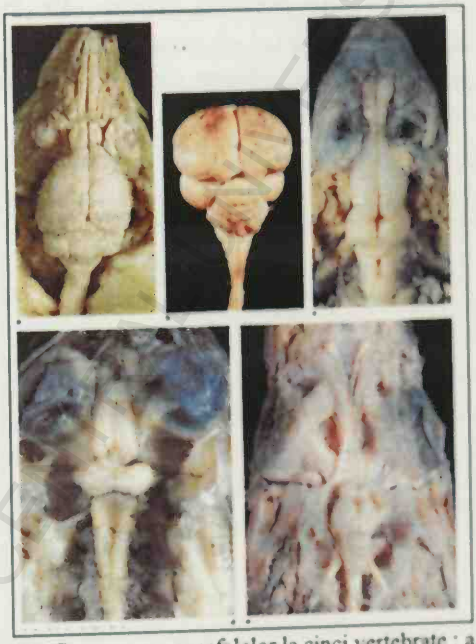

105. Compararea encefalelor la cinci vertebrate : a. șoarece, b. găină, c. șopârlă, c. broască și pește

riație, de la o clasă la alta, este complexitatea structurilor și a relațiilor nervoase.

B. Asemănările embrionilor la Vertebrate. Înrudirea dintre animale atât de diferite încât un Mamifer și un Pește devine verosimil din momentul în care le comparăm embrionii. Dealtfel, la toate Vertebratele *embrionii* prezintă printre alte caractere comune faptul că posedă niște fante viscerale asemănătoare celor care adăpostesc branhiile la pești.

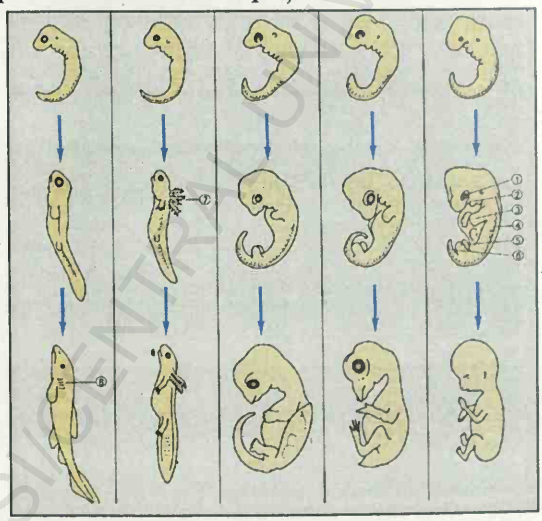

106 La începutul dezvoltării lor, embrionii Vertebratelor se aseamănă (pește, salamandră, broască, găină și om.

C. Asemănările la nivel celular. În ciuda deosebirilor considerabile din punct de vedere morfologic sau anatomic, observarea la microscop arată că animalele și vegetalele sunt formate din *unități structurale*, *celulele*, care prezintă în cele două regnuri *aceeași constituție fundamentală. O celulă conține un nucleu* și o *citoplasmă* cu funcții foarte diferite. Nucleul conține încărcătura de predispoziții pentru programul vieții celulare ; citoplasma execută acest program datorită unor diferite organite (mitocondrii) atât de mici, încât numai microscopul electronic le-a putut scoate la iveală structura internă.

În afara organizării de bază identice, sesizăm și procese fiziologice asemănătoare, iar *universalitatea structurii celulei* la cele două regnuri ale lumii vii, existența de celule pe care nu știm dacă să le calificăm ca fiind de animale sau de vegetale (euglena, alga unicelulară mobilă, etc.), sunt argumente puternice în favoarea unei rudenii foarte îndepărtate între animale și vegetale.

D. Asemănările la nivel molecular sunt prezente și în hemoglobina Vertebratelor, în reacțiile imunologice, în proteinele tuturor

ființelor vii, etc.

Această universalitate a structurii proteinelor și universalitatea codului karmatic existent în nucleul celulelor, nu pot fi rodul întâmplării. Creatorul și-a urmărit cu minuțiozitate planul său creativ de la simplu la complex dând posibilitatea tuturor ființelor să-și aleagă din mulțimea de predispoziții fixate chiar de la nivel celular, acele elemente care corespund voinței lor particulare de evoluție.

Revenind la nivelul embrionilor, vom lua ca exemplu câteva faze specifice ale evoluției embrionului uman.

La Fig. **104** embrionul are capul foarte vizibil, iar brațele și gambele încep să se

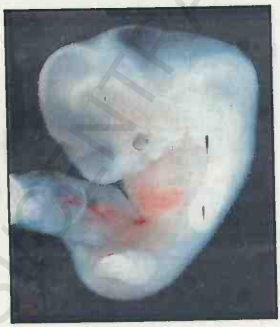

107. Embrionul uman de talia unui bob de grâu

108. Embrionul uman la care toate organele sunt alcătuite.

diferențieze. La Fig. **105** membrele superioare și inferioare ale embrionului au câștigat o formă bine definită și apar pleoapele ce protejează ochii care rămân încă închiși. În Fig. **106** se observă formarea tuturor organelor (păr și cili, unghii, dinți de lapte în gingii ; creierul se perfecționează etc)

Dezvoltarea embrionară se desfășoară după un program precis. Apar molecule după molecule, corpul se conturează și evoluează în sens uman iar țesuturile se organizează ; apare apoi fața umană cu nas, gură și ochi. Iar după cele nouă luni asistăm la un adevărat miracol – omul, culmea lumii vii.

109. Embrionul uman la care toate organele sunt formate.

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Voi da în continuare un exemplu de reâncarnare umană luându-mă pe mine drept exemplu pentru că mă cunosc mai bine.

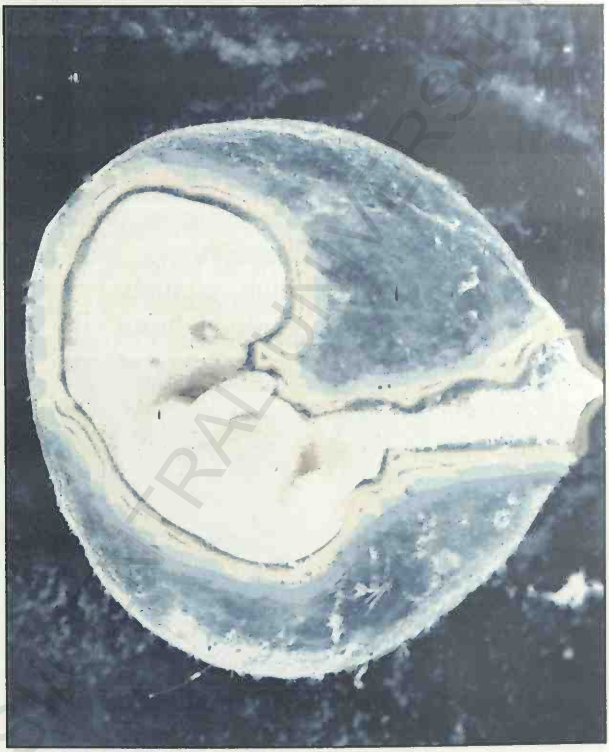

110. Viața acvatică intrauterină.
Se vede cum Duhul (Spiritul) înconjură fătul.

BCU "LUCIAN BLAGA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Viața unui spirit împlinit

Cine sunt ? De unde vin ? Încotro mă îndrept ?

În esență, *am fost, sunt și voi fi*, ca și semenii mei, o scânteie minusculă desprinsă din vatra de foc originară pe care Domnul a slobozit-o, împreună cu alte multe miliarde de mici bijuterii asemănătoare, în spațiul cosmic - spațiul creației divine - mai întâi, pentru o acomodare îndelungată, apoi lansată în șuvoiul evolutiv pe parcursul căruia să se poată înregistra, în mai multe vieți materiale, o calitate spirituală tot mai avansată cu speranța revenirii la Tatăl Creator, îndumnezeit prin suferință și acțiune pozitivă.

Am început evoluția în sistemul material, pornind de la somnul adânc al duhului de piatră, visând ca duh de plantă, înțelegând ca duh de animal și gândind ca duh de om perfecționabil într-un viitor de asemenea

infinit, asigurându-mi-se șansa de a putea reveni, purificat prin suferință și acțiune pozitivă, în preajma Tatălui ceresc.

Mă aflam, poate, după a suta reîncarnare ca om și hoinăream în spațiul cosmic pentru a învăța și cunoaște cât mai multe aspecte ale creațiunii, pentru a-mi analiza faptele, bune și rele, pe care le-am săvârșit în existențele anterioare și, pe măsură ce trecea timpul, mi se clarifica tot mai mult rostul și scopul devenirii mele.

În drum spre Terra, am primit de la îngerul meu păzitor care mă însoțea, sfaturile cele mai importante de viețuire în această dimensiune, sfaturi care să mă ajute pe mine, ca spirit, să mă înalț tot mai sus pe treptele desăvârșirii. Mi-a spus că, pentru a progresa rapid, trebuie să respect legile divine pentru că este mare păcat să le încalc cu bună știință, fie prin gând, prin cuvânt ori prin faptă, rădăcinile păcatului aflându-se mai ales în poftele trupului și ale ochilor dar mai ales în trufia vieții ; să nu cad în patima *mândriei*, a *iubirii de avuție* și a *lăcomiei*, și să mă feresc să fiu

invidios, să *mint,* să *înșel* sau să *fur* pentru că toate aceste păcate sunt pedepsite prin blestemul divin care se repercutează prin suferințe în alte vieți pământești hotărâte prin judecarea spiritelor după fiecare moarte a corpului ; că trebuie să-mi cultiv *virtuți* alese care să mă ajute să rezist, voit, la tentațiile gândurilor rele, cea mai de preț virtute fiind aceea care duce la sacrificarea intereselor personale pentru binele aproapelui, fără să aștept recompense ulterioare", etc., etc. Apoi am părăsit spațiul infinit și am intrat pe poarta strâmtă a finitului, unde mă așteptau părinții mei cu brațele deschise.

Deci, din subplanul eteric al naturii, posedând deja patru corpuri, am trecut în subplanul fizic (1). Aici am fost captat în momentul când un spermatoid al tatălui de pe Terra fecundează un ovul în corpul mamei și, în felul acesta, spiritul meu este pus în fața situației de a-și forma un corp fizic, cu care să „*mă nasc*" ca ființă umană.

Primul lucru pe care l-am făcut, a fost să înfășor cu dragoste ovulul, oul, celula care, prin dezvoltate în mediul acvatic din sânul

mamei trecerile evolutive, treptate, spre devenirea ca om. Am urmărit această primă porțiune a matricei când, ca într-un racursiu de o zi pentru 10.000.000 de ani (2.800.000.000 : 10.000.000) adică 280 zile, nouă luni, până la părăsirea acestui racursiu evolutiv în acvatic când se părăsește placenta maternă și se trece, la viață aeriană, pe care o numim adevărata „naștere" pe Terra. Astfel, am avut ocazia să devin conștient de adevărata evoluție a vieții care s-a petrecut *de la simplu la complex*, pentru a deveni o adevărată minune a vieții.

Vom vedea urme adânci privind filogenia imprimate la această ființă umană care „se naște" cum ar fi :

- **2,8 miliarde** de ani (280 zile – 9 luni) de viață acvatică corespund cu **28** de dinți la om ;

- **400 milioane** de viață terestră corespund cu cei **4** incisivi, în total **32** de dinți.

La nașterea mea a asistat moașa Rita cu un ajutor, moașă cu o experiență bogată, care mi-a aranjat mama la naștere, după tradiție, cu capul în spre apus și picioarele spre răsărit, pentru ca, eu, mult așteptatul ei

copil ce urma să vină în lumea fizică, să primească Fluidul Divin de la cap la picioare. Acest fluid sosește imediat ce voi vedea lumina zilei și-mi va da mult așteptata Binecuvântare a Tatălui Ceresc printr-un Sărut în noua viață.

În același timp sosește și Fluidul Solar, care împreună cu cel Divin și cel Terestru (din jurul pământului), iau din zona unde am mai trăit, o cantitate de fluid care are imprimate în el toate gândurile, toate sentimentele, toate acțiunile înscrise din viețile anterioare ca om (catastivul cosmic). Informațiile culese din fluidul eteric, fuseseră deja folosite de Marile Spirite Albe în prezentarea vieții ce urma s-o petreacă.

Cele trei fluide (Divin, Solar și Terestru) pot fi considerate ca cele trei ursitoare principale care proorocesc aspectele vieții ce va urma :

„Ai plecat din sânul meu, spune Creatorul Divin, și te vei întoarce la mine. Când ? Depinde numai de tine. Am ales să te întrupezi acum în zodia Taurului și să fii sub protecția planetei Venus care va face din tine un bărbat frumos, plăcut, de statură înaltă, cu un corp armonios și o privire luminoasă, dar vei fi sentimental și vei avea un sistem nervos ultrasensibil. Vei îmbrățișa disciplinele umaniste iar spiritul tău inventiv se va implica în literatură și arte putând excela ca literat, pictor, arhitect sau muzician

pentru care vei fi capabil de eforturi supraomenești ajungând să nu părăsești masa de lucru zile întregi, într-o continuă stare de tensiune, atâta timp cât opera abordată nu este pe deplin terminată. Te vei ocupa între timp și de realizarea unor lucruri tehnice ce necesită multă migală, ca în ceasornicărie".

- „Eu, ca Guvernator Solar, îți voi oferi o sănătate excelentă, o minte clară cu posibilitatea de a se debarasa de unele porniri negative ale materiei sub influența mediului nociv, pentru ca astfel să existe o colaborare fructuoasă a *eu*-lui în formare cu cel ancestral. Depinde numai de tine să folosești aceste posibilități".

- „Iubite spirit, spune Guvernatorul Fluidului Terrestru, din cele ce-ai auzit să nu înțelegi că ai permisiunea să întrevezi aspecte imaginare care să exploateze promisiunile expuse, ci ești obligat să te conformezi stadiului realizat în existențele anterioare, dar să-ți propui să ajungi, prin eforturi și suferință, la nivelul încrederii pe care ți-au acordat-o Divinul și Solarul. Nu este imposibil, dar vei fi nevoit să treci prin suferințe cumplite : vei pierde bani, avere, copii, soții, locuințe, dar să nu te lași doborât ; vei câștiga în cele din urmă pentru că aceste aspecte nu sunt decât niște

încercări pentru a se vedea dacă ești în stare să mergi mai departe în înfruntarea probelor de purificare spirituală".

- „Vezi frate, îmi spune Îngerul păzitor, toți sunt foarte binevoitori cu tine și să știi că nici eu nu te voi părăsi, dar înainte de toate, ca regulă general îți dau îndemnul de a fi cu capul plecat în fața lumii, pentru că ești infinit de mic, în mijlocul infinitului cel mare. Să-ți duci traiul cu modestie, cu curaj, dar nu cu îngâmfare ; încrezător, nu bazat numai pe puterile tale, care sunt extrem de mici, ci încrezător în ajutorul venit de la Centrul Divin, infinit de Puternic și A-totștiutor. Și apoi, te sfătuiesc ca, în general, să-ți cenzurezi gândurile, dorințele și faptele lansându-le numai pe cele mai necesare evoluției tale căci ele se vor înscrie în memoria fluidului cosmic, în preajma planetei tale și vor reprezenta verigi importante în făurirea propriei Karme pentru viitoarea reîncarnare după ce o vei sfârși pe aceasta. În plus, să-ți cultivi bunătatea pentru că prin ea poți deveni un spirit luminos cu puteri uimitoare contribuind activ la progresul a totce este în jurul tău. Îți cer iertare pentru mulțimea aceasta de sfaturi, dar ca bun prieten al tău care te prețuiește, am simțit nevoia acestor precizări. Bun. Acum când tu n-ai intrat încă

în casă (în corp), dar l-ai înconjurat luând forma exterioară unei haine, pe la vârsta de șapte ani a corpului material, eu voi fi în permanență lângă tine și te voi sfătui ce să faci mai bine, dar respectând sfaturile date de Guvernatorul Planetar.

Vom colabora și după ce vei intra în corp, pentru că tu ai ajuns în stadiul de a nu mai pierde legătura cu exteriorul fiind scutit a avea amnezia pe care o au spiritele mai puțin evoluate decât tine.

Și așa s-a întâmplat să primească Sărutul Divin și Botezul Astral, Riman-Ram Uxel-Udar, viitorul Marin Rădulescu, spre sfârșitul primului decan al constelației Taurului, în ultima fază diurnă a planetei Marte și sub influența benefică a planetei Venus (marți, 3 mai 1932), pe sol Terrian, în comuna Șuța-Seacă (actualmente comuna Lucieni), satul Olteni, județul Dâmbovița, primul dintre cei șapte copii ai familiei de țărani săraci, Ion și Ioana Rădulescu, care ne-a înconjurat cu multă iubire și ne-a oferit o educație aleasă.

Mult m-au mai iubit acești părinții ! Ei mi-au dat, sub impulsurile fluidului creator cosmic, primele îndrumări spre o viață curată și cinstită. În permanență voi ridica

imnuri de mulțumire către Tatăl ceresc pentru că m-a repartizat să viețuiesc la o familie de țărani săraci, dar virtuoși și de o spiritualitate avansată care m-au înconjurat cu iubire și mi-au călăuzit pașii spre viitor ! Prin tata, mi s-a sădit respectabilitatea, corectitudinea și prestanța ; prin mama, sensi-

111. Mama la 35 de ani.

112. Tata la 45 de ani.

113. Marin la șase luni.

bilitatea, caritatea și iubirea de tot și toate ; prin amândoi, pentru că « cine se aseamănă, se adună », simțul datoriei, simțul artistic, simțul nobil și înțelegerea aspectelor vieții.

Am vorbit mai mult sub impulsul spiritului meu, al EU-lui meu profund cu care colaborez foarte bine. De fapt cine sunt eu ? Sunt spiritul, sunt sufletul pe care acesta l-a plămădit din fluidul eteric și l-a pus să clădească o casă de lut (corpul) unde să sălășluiască, eu sunt toate aceste entități : spirit (duh), suflet și corp la un loc, entități care trebuie să trăiască în armonie și în înțelegere deplină pentru a putea croi o viață conformă preceptelor creațiunii mele. « Armonie, înțelegere, colaborare », a fost deviza vieții mele care s-a plămădit în timpul celor șapte ani de acasă lângă părinții mei.

Cele trei entități care mă reprezintă, au avut o relație de prietenie adevărată, atenționându-se reciproc atunci când unul rătăcea drumul virtuții ; așa am ajuns EU cel de azi.

*

N-a fost ușor în timpul vieților din reîncarnările deja parcurse. A trebuit muncă, muncă și iar muncă. Spiritul ne-a îndemnat, pe noi, subalternii săi, sufletul și corpul, să trudim în fața cărților și a naturii, pentru a realiza o cultură generală vastă și solidă din care să se plămădească ***inteligența*** foarte utilă atunci când este folosită bine. Prin inteligență, care se făurește din mers, am putut culege ***informații*** din ce în ce mai rapid și ușor, în orice situație și în orice împrejurări ; le-am prins din zbor în orice moment și le-am arhivat în memoria spiritului. Cu cât știi mai mult, cu atât ești mai bun și înțelegător cu semenii tăi, iar calitățile încep să se evidențieze tot mai mult.

Folosind informațiile căpătate prin studiu, inteligența mi-a putut oferi ***idei*** deosebite privind dezvoltarea mea intelectuală viitoare.

O primă observație : adevărata bogăție se află înăuntrul omului și se află în loc sigur; trebuie s-o sporim și ne va fi de mare folos în viață. Să nu tânjim după cea din

afară, averea, aceea este perisabilă, pasibilă de furt, distrusă, de factori care nu țin de noi.

La bogăția spirituală nu are acces decât posesorul ei.

Să avem grijă să ne îmbogățim spiritul atât cu cunoștințe, cât și cu valori morale, nestematele vieții acesteia.

M-am străduit ca persoană - prin această sintagmă înțelegând spirit (duh), suflet și trup - să-mi înnobilez spiritul, să-l îmbogățesc neîncetat cu cunoștințe din toate domeniile și cu valori morale deosebite și am simțit cum ***aura*** corpului meu a căpătat o strălucire foarte mare. Vibrațiile ei mi-au determinat interlocutorii să intre în jocul amabilității mele, să mi se rezolve probleme care aproape că erau de nerealizatat.

O problemă importantă pe care mi-am propus s-o rezolv, a fost ***educarea gândului*** pentru a făuri un mental puternic și sănătos.

Stăpânind deplin ***mentalul***, am devenit un om fericit. Având idei pozitive, bine

structurate, le-am folosit prin puterea mentalului pentru a scăpa total de boala de inimă care-mi produsese două infarcturi. Tot cu ajutorul acestui mental bine dirijat, am reușit să realizez o higienizare a ceea ce numim noi psihic, prin eliminarea sentimentelor nocive : ura, dușmănia, invidia, gelozia ; nimicirea completă a atitudinii de satisfacere în exclusivitate a dorințelor trupești : hrănirea excesivă, predominarea în EU-l întreg (în trio) a pasiunilor și voluptăților amoroase, a dorinței de preamărire, de înavuțire, a lenei, a desfrâului, etc. Degajat de toate acestea, m-am simțit deodată ușurat, liber și voios.

Simțurile sunt ca niște cai năzdrăvani, nărăvași, se spunea undeva ; trupul este ca o căruță ; mentalul reprezintă hățurile ; intelectul este vizitiul. *Omul* este stăpânul căruței. Dacă simțurile nu sunt stăpânite, căruța va cădea în prăpastie. Cel care va ține bine hățurile (mentalul) și va conduce în mod inteligent caii (simțurile) va ajunge la destinație, unde va găsi realizarea supremei fericiri.

Dumnezeu Creatorul, fiind mulțumit de concepția și strădaniile mele de a mă perfec-

ţiona, mi-a îmbogăţit predispoziţiile în acest sens, iar pentru reîncarnarea în această viaţă, m-a iniţiat, mi-a luminat calea înarmându-mă cu trei învelişuri sau corpuri interne bogat înzestrate înainte de a fi trimis în pelerinajul evolutiv care urma s-l efectuez.

Pentru a putea călători prin Cosmos, Creatorul mi-a oferit posibilitatea de a avea încă patru învelişuri de protecţie ca haine externe : Corpul Cosmic, Corpul Universic, Corpul Solar şi Corpul Planetar, după ce mă înzestrase cu cele trei corpuri interne din sfera centrală a Cosmosului, sfera divină, pe care le voi prezenta pe rând :

1. Chiar din centrul sferei divine – nucleul Cosmosului - porţiunea periferică, am primit un înveliş în care se alcătuiesc *formele materiale* care *corespund unor anumite idei ale spiritului* ;

2. În al doilea înveliş primit din porţiunea mediană a acestei sfere, se află **sediul, „*arhiva*“**, unde *se vor depune toate cunoştinţele câştigate de spirit (de duh) în ne-*

sfârșita lui carieră ;

3. Cel mai profund înveliș, primit chiar din porțiunea centrală a sferei divine, va fi **sediul *voinței***.

Astfel, mi s-a dat puterea de a *crea idei* pentru a-mi putea dezvolta *cultura* și *inteligența duhului*, pentru ca prin însumarea acestor *cunoștințe* să mi se poată dezvolta *memoria* și *sentimentele divine* și m-a ajutat să-mi dezvolt o voință nestrămutată.

Voința*, *memoria* și *inteligența sunt cele mai mari facultăți pe care scânteia divină din mine să le dezvolte în lunga școală a vieții.

Mă aflam în planul cauzal al naturii unde Creatorul, prin cele trei învelișuri divine, mi-a format un corp cauzal („cauza și efectul") de excepție unde m-a inițiat în tainele vieții ce urma s-o duc după reîncarnare și mi-a oferit o încărcătură de predispoziții variate, din care să extrag, la alegere ca „liber arbitru", elementele necesare unei evoluții pozitive. S-a produs, deci, „nașterea" în acest plan cauzal.

Orice duh are acest ***corp al gândurilor***, numit și ***corp mental***, primit în planul men-

tal al naturii, dar nu la toate e la fel de dezvoltat. La unele duhuri umane acest mental a fost mai demult în funcțiune și, ca atare, organizarea lor e mai evoluată. La alte duhuri, desigur mai tinere sau mai neatente, mai leneșe, el a fost pus la treabă mai rar și ca atare este mai puțin organizat. Deci, acest corp al gândurilor - mentalul - diferă de la duh la duh și, ca urmare, de la un om carnal la altul. Astfel, omul simplu (duhul mai tânăr) nu poate crea și recepționa decât idei comune, puține la număr și în general, din categoria celor concrete. Omul superior (duhul mai bătrân, mai evoluat) poate crea și primi idei superioare și poate înțelege conținutul ideilor abstracte, științifice și filosofice.

Duhul întrebuințează acest instrument în veșnicie.

Lumea fizică impresionează corpul carnal, scânteia divină (duhul) ia cunoștință, și prin corpul gândurilor, emană ordine, idei, pe care corpul carnal le execută.

La unii oameni (la unele duhuri), *facultatea voinței* ia o dezvoltare foarte ma-

re. Un asemenea om are o voință puternică, dar neavând un capital bogat de cunoștințe, sau ***o arhivă de memorie*** bine garnisită, cu toată voința lui puternică, nu prea poate realiza opere durabile și de mare importanță. Sunt alte duhuri (oameni), printre care mă număr și eu, care au o mare inteligență, datorită faptului că și-au exercitat continuu și sistematic ***corpul mental***, acumulând foarte multe cunoștințe. Datorită acestei deosebite activități spirituale, acest corp a luat o deosebită dezvoltare, o putere mai accentuată față de celelalte. Un asemenea om are o ascuțime de spirit deosebită, ***o mare inteligență*** în mediul în care-și desfășoară viața. În fine, sunt alți oameni care se silesc din răsputeri ca informațiile și senzațiile vizuale, auditive, să le păstreze, să și le memoreze adânc. Ei bine, asemenea oameni (duhuri) dezvoltă în cursul timpului *corpul-arhivă* sau *memoria*, deosebit de mult față de ceilalți semeni ai săi și față de celelalte corpuri ale sale. Un asemenea om are o *memorie mare, fenomenală.*

Grație impresiilor de afară, idei și fapte, spiritul caută mereu în marea arhivă a corpu-

lui său memorial, idei corespunzătoare, le înșiră, le combină și deduce ceea ce va urma - ca fapte, sau ceea ce va hotărî - ca Idei, un altul. Acest proces, repetat mereu, acordă acestui om o facultate superioară care se numește ***intuiție***, sau ***ghicirea adevărului***, iar pe o treaptă superioară - ***prezicerea***. Scormonirea ideilor din arhiva corpului memorial și punerea lor pe primul plan, se numește ***imaginație***. Nu se poate imagina ceea ce n-ai recepționat, ceea ce n-ai văzut, citit sau auzit. Imaginația este facultatea de a crea mental idei noi, având ca model idei deja câștigate și depozitate în corpul memorial. Pe mine m-a îndrumat Creatorul prin mesagerul său, îngerul păzitor, să ajung la acest nivel, putând deveni pictor sau scriitor cu o mare bogăție de idei novatoare.

Important : gândirea este materială, având o forță colosală produsă sub impulsul voinței duhului.

Ideile sunt, deci, ***imagini***, ***forme***, care au fiecare o culoare și o anume vibrație, deci, o ***anumită muzică eterică***. Duhul privește ideile colorate și muzicale și înțelege prin înșirarea lor, gândirea celui ce le emite.

Carnalul, din cauza necesității de a produce sunete cu ajutorul expirației și a corzilor vocale, vorbește foarte lent față de viteza fulgerătoare a convorbirii dintre două duhuri prin intermediul vibrațiilor.

În general, omul carnal nu vede și nu aude cuvântul (gândirea) duhului. Sunt însă unii oameni care aud această vorbire spirituală. Ei o aud așa cum ar auzi o convorbire la receptorul unui telefon. O aud în capul lor, în spiritul lor, dar li se pare că este exterioară, care vine dinafară. Acești rari, foarte rari oameni se numesc ***mediumi auditivi***. Există alte persoane care văd aceste idei ca și cum ar fi un duh liber. Ei privesc un om și văd emanând gândirea din capul interlocutorului. Acești oameni foarte rari, se numesc *cititori de gânduri*.

Autorul gândirii este ***scânteia (spiritul)***, iar corpul mental nu face decât să procure material pentru crearea imaginilor care corespund acelor idei.

Fiecare idee are culoarea sa proprie stării sufletești :

- *Iubirea* se vede printr-o culoare *roză* ;
- *Supărarea, mânia*, prin *roșu-aprins* ;
- *Egoismul* – prin *brun închis* ;

- Spiritualitatea, credința – violet-deschis.

Cu cât omul (duhul) evoluează, cu atât stările lui sufletești se ridică din inferioare devenind superioare și, deci, și corpul lui mental devine tot mai fin, cu o vibrație din ce în ce mai rapidă. Cât timp materialul acestui corp era inferior calitativ, el era supus influențelor corpului carnal și vital. El atrage din afară idei inferioare, comune, cu vibrații lente, urâte ca formă și de culori respingătoare.

Cu trecerea veacurilor, observările permanente, suferințele îndurate, îl fac pe duh mai activ, mai tare în voință, mai atent. Numai așa se dezrobește din ce în ce mai mult de influențele, dorințele corpului carnal și vital, iar de la o vreme chiar de atracțiile, dorințele, înclinările materiei vii, ce constituie corpul planetar. Din acest moment ideile ce frământă corpul gândurilor devin mai înalte, mai abstracte, mai filosofice, cu un cuvânt, mai spiritualizate. Nu trebuie să așteptăm să se scurgă veacuri întregi pentru a ajunge la acest nivel ; putem realiza acest lucru și într-o viață, dar supunându-ne regulilor de evoluție spirituală, cunoscând însă

suferințe cumplite.

Din comoditate, ne lăsăm în voia destinului care ne supune unor suferințe groaznice și nenumărate în decursul mai multor reîncarnări pentru a avea un duh mai înțelept care să poată înfrâna materia corpului său planetar și să elimine din corpul gândurilor ideile venite din afară, de calitate inferioară. În împrejurări excepționale, vorba tăcută a duhului poate emite mesaje către creierul omului, către omul de carne, sfătuindu-l să ia atitudinea cea mai potrivită pentru a ieși din această situație. Dar de ce să așteptăm reîncarnări multiple pentru a ajunge la acest nivel spiritual, când am putea, prin eforturi autoimpuse, să ajungem aici chiar în această viață ?

Duhul face, oricum, o școală prin intermediul instrumentelor sale, și în special prin corpul mental (al gândurilor), cu care culege ideile ce plutesc prin spațiu, ca parfumul prin atmosferă. Dar ca acest corp să funcționeze perfect, se cere ca celelalte corpuri, și în special corpul planetar sau al emoțiilor, să fie calme. Dacă aceste corpuri sunt liniștite, toate ideile ce vor veni din afară vor fi redate clar și spiritul le va putea interpreta optim.

Ajuns la un astfel de nivel spiritual ridicat, mi-am propus să-mi concep gânduri frumoase care să servească la înălțarea spirituală a semenilor, conștient fiind că ele se înscriu în catastiful fluidului universic din jurul Pământului, parte componentă a fluidului eteric cosmic, și vor căpăta astfel nemurirea fiind folositoare pentru nenumărate generații ce urmează după mine parvenindule sub formă de inspirații.

Am observat că prin perfecționarea morală cu ajutorul practicii virtuților, am început să posed un magnetism care mi-a dat puterea să-mi exercit influența asupra celor din jur.

Ne naștem cu o mulțime de înclinații, și bune, dar și rele (cruzime, tiranie, trădare). Nu le putem schimba oricum, pentru că ele fac parte din karma noastră, sunt rezultatul faptelor noastre din viețile anterioare. Dar prin educație, le putem arunca în debara pe cele rele și uita de ele, iar pe cele bune evidenția, cultiva și pune în practică. Așa mi-am putut îmbunătăți karma, curățind-o de impuritățile nocive spre fericirea EU-lui nemuritor.

Spiritul, în permanență de mână cu

mesagerul divin - îngerul păzitor -, mi-a călăuzit trupul spre împlinirea năzuințelor de perfecționare intelectuală și morală. Ținând cont de recolta uriașă de informații din sezonul studiilor când, zi de zi, ceas de ceas, am adunat pe parcursul vieții cunoștințe foarte diverse, în multe domenii, iar insuficiența unor informații din cărțile parcurse, mi-a sugerat dorința de a le completa în niște cărți care urmau să fie publicate. Îngerul meu păzitor m-a ajutat să descopăr că sunt un bun educator, un artist plastic și un viitor literat, îndemnându-mă acum, în toamna vieții, să trec pe hârtie ideile mai importante pe care mi le-au sugerat lecturile mele de zeci și sute de mii de pagini. Așa am ajuns la realizarea unor cărți și studii ca : *„François Villon în actualitate"* (1977), *„Arthur Rimbaud, poet al viziunilor înnoitoare"* (1978), *„Paul Verlaine, poet al ritmurilor muzicale"* (1978), *„Eminescu și romanticii francezi"* (1979), *„Camil Petrescu și Marcel Proust"*. (1980), *„Originile spiritului francez"* (1980) *„A..B.C.-ul cromatic. Armonia culorilor"* (1982), *„Le Corbusier, părintele arhitecturii moderne"* (1984), *„Omul este ce gân-*

deşte" (1985), *„Alimentaţia macrobiotică"* (1986), *„Istoria ilustrată a Spiritului uman de la origini şi până în prezent"* (finalizată în 1987), *„Les Fleurs du Mal"* (bilingv), în traducere proprie (finalizată în 1988), *„Baudelaire, existenţă şi creaţie"*, trei volume (1992), (1. *„Estetica baudelairiană"*, 2. *„Creativitatea baudelairiană"* şi 3. *„Limanul speranţei – exilul"*), *„Baudelaire văzut de artiştii plastici"* în pictură, gravură şi sculptură (finalizată în 1993), *„Iisus Christos în viziunea artiştilor plastici"* (1993), *„Farurile esteticii baudelairiene"* – bilingv (Scrierile lui Baudelaire despre Delacroix, Poe şi Wagner – finalizată în 1994), *„Istoria ilustrată a Muzicii de la origini şi până astăzi"* (finalizată în 1995), *„Istoria ilustrată a Artelor Plastice de la origini şi până astăzi"* (finalizată în 1996), *„Istoria ilustrată a Teatrului de la origini şi până în prezent"* (finalizată în 1997), *„Baudelaire, fiul luminii"* (1998), *„Omul, fiul Cosmosului"* (1999), *„Desenele lui Baudelaire"* (2002), *„Baudelaire, existenţă şi creaţie"* – compendiu la cele trei volume publicate în 1992 (2002), *„Flori spirituale"*, vo-

lum de maxime, reflecții, cugetări, aforisme și sfaturi utile (finalizată în 2004), *„Lumini și umbre"*, volum de gânduri răzlețe, analize, perspective spiritualiste, viziuni și iluminări (finalizată în 2005), *„Reflecții asupra artelor"*, volum de reflecții asupra literaturii, picturii, muzicii și arhitecturii (finalizată în 2006).

În curs de realizare :*„Brâncuși și expresia spațiului"*, *„Michelangelo-sculptor, pictor și poet"*, *„Victor Hugo, un inspirat universal"*, *„Lev Tolstoi, un geniu singular"*.

Traduceri (în românește) : „Tratat de Anatomia și Fiziologia omului" de Pison, cu planșe din Testut, un volum de 1.550 pag. (1950), *„L'Impressionnisme"* de Jean Leymarie, Édition d'Art Albert Skira, Genève, 1962, două volume (1965), *„Le Surréalisme"* de Patrick Waldberg, Edition d'Art Albert Skira, Genève, 1962, un volum, (1967), *„L'Expressionnisme"*, de Michel Ragon, Lausanne, 1956, un vol. (1968) ;

Tot în curs de realizare, traducerea lucrării : *„Le Surréalisme et la Peinture"* de André Breton, un volum, Gallimard, Paris, 1965, ?

După cum se vede, am avut o viață plină de realizări datorită colaborării fructuoase dintre Spirit, Suflet și Corp. Pentru aceasta îi

mulţumesc Tatălui ceresc pentru neobositul sprijin pe care mi l-a dat prin ambasadorul său, îngerul păzitor, a cărui prezenţă am simţit-o în permanenţă prin sugestiile şi sfaturile utile pe care mi le-a dat. Eu am învăţat să fiu un bun ascultător.

Trupul este casa de lut construită şi întreţinută de suflet după reîncarnare la dispoziţia spiritului, folosind matricea karmică făurită în Cosmos după modelul planului Creatorului. Când existenţa mea de pe acest pământ va înceta, sufletul, împreună cu câştigurile spirituale în plus faţă de datele matricei, a planului după care a făcut casa, se va înălţa în sferele eterate, va reintra cu informaţii cu tot în fluidul eteric din care a fost alcătuit de Spirit ; aceste informaţii vor sta la dispoziţia prelucrării noii matrice pentru viitoara reîncarnare care a fost alcătuită de Spirit în momentul când a fost stabilită de Tatăl ceresc. Spi-ritul (Duhul) însă se va înălţa în eter la nivelul la care a putut urca din punct de vedere spiritual, continuându-şi viaţa veşnică, iar trupul meu va reintra în circuitul materiei în continuă transformare.

Nu spune preotul la înmormântare astfel : « Din pământ ai venit, în pământ te întorci ! ».

Arborele nostru genealogic va fi apreciat de colectivitate ca fiind de excepție în funcție de reprezentanții săi. Dacă arborele nostru este evidențiat prin spiritualismul înaintat al persoanelor care l-au alcătuit, înseamnă că primul nostru înaintaș, strămoșul nostru, a avut calități spirituale de excepție. Noi, oamenii spunem că ne-a trimis spre moștenire, din generație în generație, aceste calități de excepție însoțite de un nume de familie. În realitate, duhurile sunt trimise spre reîncarnare la o familie, fără alegere privind naționalitatea sau rasa, ci numai în funcție de potrivirea încărcăturii spirituale în scopul înaintării în puritate. Astfel, ceea ce am numit noi un arbore genealogic de excepție, el s-a datorat calităților duhurilor care au sălășluit în corpurile strămoșilor priviți din punct de vedere material.

Prețuindu-le calitățile, suntem îndreptățiți să ne iubim morții noștri care au coabitat cu cinste cu spiritul lor și viețuit cu noi și printre noi !

Sfaturi pentru perfecționare spirituală

1. Viața este „școala" pe care ne-a acordat-o Creatorul pentru a avea posibilitatea de a ne înălța spiritul spre culmi tot mai înalte de evoluție. Ea trebuie protejată, purificată, consolidată, curățită de obișnuințe nocive, pentru a putea intra în contact cu o mulțime de Entități care vor veni să ne ajute și să ne inspire.

2. Să fim implicați în lume prin munca și atitudinile noastre, dar să avem, în același timp și o viață spirituală. Viața zilnică nu e altceva decât o materie pe care spiritul trebuie s-o transforme și s-o înfrumusețeze.

3. Să ne iubim aproapele ca pe noi-înșine și să-i ajutăm pe cei nevoiași.

4. Să ne construim în fundul sufletului cea mai frumoasă catedrală, împodobită cu icoanele cele mai scumpe și reprezentative unde să intrăm, să ne închinăm și să ne rugăm să ne ajute să eliminăm relele care ne

apasă și să ne întărească în a ne îndeplini calitățile pe care dorim să le avem. Să nu uităm ca la sfârșit să mulțumim Domnului că ne-a ascultat păsurile.

5. Să ne trăim prezentul în plenitudine în spiritul valorilor morale pentru a ne construi un viitor pe măsură.

6. Să ne conștientizăm obișnuințele mentale pentru a ajunge la hotărâri pozitive în folosul întregei colectivități.

7. Să fim mulțumiți de soarta noastră, bună sau rea, pe care o meritâm, dar să fim nemulțumiți de noi-înșine. Aspectele rele ale ei nu le putem elimina pentru că sunt datorate nouă din viețuirile anterioare, dar puten să le închidem în „debaraua" sufletului și uita de ele. Dacă ne dorim calități deosebite, pozitive, și luptăm pentru a le avea, ne putem îmbunătăți karma și, deci, schimba soarta în bine. De noi depinde să avem o soartă bună ori rea.

8. Să căutăm în fieçare zi hrana spirituală apelând la spiritele luminoase care se află cu miliardele în fluidul cosmic ; acestea vor veni la noi și vor forma o barieră de nepătruns pentru elementele negative.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

9. Să trăim în poezie, muzică și artă, pentru că aceste arte izvorăsc de la entitățile luminoase care îi iubesc pe inspirați și pe cei ce le admiră și prețuiesc.

10. Să fim prudenți cu cuvintele pe care le rostim ; să nu spunem vorbe mari care n-au acoperire pentru că ne compromitem. Să căutăm cuvinte frumoase pentru fiecare semen.

11. Să nu promitem ceva cu multă ușurință, iar dacă promitem, atunci trebuie să ne-o și respectăm. Francezii spun : *„Promettre c'est noble, tenir c'est plus noble"* !

12. Să ne obișnuim să vorbim cu iubire și cu blândețe, nu numai oamenilor, ci și animalelor, plantelor, florilor, păsărilor, copacilor, întregii naturi, căci acesta este un obicei divin.

13. Să nu alegem calea cea ușoară, ci aceea care este în folosul evoluției noastre. Progresăm prin rezistențele ce ni se opun. Piedicile, dificultățile, joacă același rol ca și apa și aerul ; ele fac parte din ordinea firească a lucrurilor, iar noi trebuie să știm cum să le folosim, pentru a avansa. Toți cei ce doresc să trăiască o viață ușoară și îmbelșugată nu-și dau seama că,

de fapt, își doresc propria lor nenorocire.

14. Trebuie să fim conștienți că inteligența se dezvoltă în confruntarea cu dificultățile.

15. Suferința este un remediu oferit de Domnul pentru a ne curăța de atâtea dezmățări pe care le comitem. Ea este, deci, o entitate trimisă din lumea invizibilă pentru a ne salva și nu trebuie să ne luptăm cu un salvator.

16. Să gândim că suferințele sunt trecătoare.

17. Dumnezeu nu ne ispitește, el ne încearcă pentru a-și da seama că suntem apți să mergem mai departe. Încercările ne obligă să ne folosim propriile resurse.

18. Cerul ne-a dăruit bogății, pentru ca să învățăm să fim generoși. Din bunurile pe care le obținem, să dăm și celui care nu s-a bucurat de aceste avantaje de a le avea.

19. Dincolo de aparențele oamenilor să căutăm sufletul și spiritul lor. Dincolo de veștmintele lor, de forma trupului sau a feței lor, vom descoperi sufletul și spiritul lor care sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu.

20. Puritatea ne permite legătura cu Lumea divină.

BCU "CAROL I" UNIVERSITY LIBRARY

CURRICULUM VITÆ
RĂDULESCU MARIN

A. DATE PERSONALE

Astăzi, 3 mai 1932, s-a întâmplat să primesc Sărutul Divin și Botezul Astral, spre sfârșitul primului decan al constelației Taurului, în ultima fază diurnă a planetei Marte și sub influența benefică a planetei Venus, pe sol Terrian, în comuna Șuța-Seacă (actualmente comuna Lucieni), satul Olteni, județul Dâmbovița, primul dintre cei șapte copii ai familiei de țărani săraci, Ion și Ioana Rădulescu, care ne-a înconjurat cu multă iubire și ne-a oferit o educație aleasă.

Studiile secundare le-am efectuat astfel :

Cursul primar le-am efectuat la Școala primară din satul natal între 1940-1945.

Trebuie să precizez că în acest curs primar am avut șansa providențială de fi fost instruit și educat de o familie de învățători de excepție, neprețuiții Ilinca și Vasile Georgescu, care mi-au creat baza de pornire în lunga și neîntrerupta pregătire profesională.

Privind studiile liceale, primii patru ani i-am efectuat la Liceul Militar „General de Divizie Makarovici" din Iași (1945-1949). Dintre profesorii care mi-au marcat viața aici menționez în primul rând pe cel de limba franceză, dl Arnold, care mi-a deschis larg o poartă spre cunoașterea lui Baudelaire ; păcat că nu l-am avut decât foarte puțin timp, el fiind francez și întorcându-se în țară. Nu-l pot neglija nici pe dl profesor Hazganu de limba română, pe ilustrul profesor de limba latină, dl Gheorghe Dogaru, pe deosebitul profesor de matematici, Menciu, chiar dacă cunoștința cu domnia sa a început în condiții neortodoxe. Nu-i pot uita pe conducătorii liceului, col. Capverde și locot. col. Ciornei care au fost ca niște părinți pentru noi. Dintre elevii mai mari cu care am avut contact, am prilejul acum să-mi ex-

prim recunoștința pentru elevul din clasa terminală, Radu Ionel, care m-a ajutat în pregătirea pentru o confruntare neplăcută cu dl. prof de limba franceză Simionică. În schimb, păstrez amintiri destul de triste pentru un alt elev dintr-o clasă terminală, Bejan, numit « monitorul » nostru, un caracter urât, care ne-a maltratat îngrozitor.

La acest liceu am primit cunoștințe temeinice încât n-am mai avut nevoie să fac eforturi deosebite în cursul superior de liceu continuat, până la absolvire, la Liceul „Ienăchiță Văcărescu" din Târgoviște (1949-1952).

Aici, atmosfera a fost mult mai blândă, mai benefică pentru mine, băiatul timid de la țară.

Când am terminat cursurile liceale, eram într-atât de pregătit la toate disciplinele școlare, încât puteam să mă prezint la orice facultate doream cu șansa de a reuși într-un procent de cel puțin 80 %. Baudelaire însă nu mi-a permis să urmez altceva decât Filologia, iar în cadrul ei, limba fran-

ceză. Medicina a avut menirea de a mă deruta un moment dar, în cele din urmă a rămas să fac Facultatea de Filologie, și acest lucru datorită faptului că am investit foarte multă muncă pentru ambele direcții.

B. Privind **FORMAȚIA PROFESIONALĂ,** trebuie să precizez că de la 1 octombrie 1952 am început cursurile **Facultății de Filologie** de la Universitatea din București, Secția Traducători între 1952 și 1956, **Institutul de Arte Plastice „N. Grigorescu"** din București, Secția Pictură între 1964 și 1970, apoi, am urmat cursurile unei **Perfecționări Post – Universitare** în cadrul Centrului de Perfecționare a Personalului din Cultură și Artă al Ministerul Culturii, Secția Organizarea și Administrarea Acrivității Editoriale în 1992 unde am primit Diploma de „Editor", iar **ca autodidact m-am perfecționat în :** Muzică, Istorie Filosofie, Medicină, Biologie, Matematici, Informatică, Electronică, Marketing etc.

Foarte important de precizat : am beneficiat în timpul studiilor, la Facultatea de Fi-

lologie și la cea de Arte Frumoase, de profesori iluștri ca : Tudor Vianu, George Călinescu, Zoe Dumitrescu-Bușulenga, la conferințele cărora eram întotdeauna prezent ; Boris Cazacu, profesor-om deosebit, Pierret-Antoniu, Ștrumingher, adevărate profesoare-mame pentru noi, Marcuson, Ghimeșan, Cristescu ș.a.

În timpul studiilor, viața mi s-a scurs încă din liceu mai ales prin biblioteci unde am reușit să acumulez cunoștințe solide în aproape toate domeniile. Dar mai ales în timpul petrecut la Facultatea de Filologie s-au produs acumulările masive de cunoștințe pe care le-am ordonat în mai multe centre de interes.

Mai întâi, în jurul lui Baudelaire cu care am făcut cunoștință încă din timpul liceului, grație profesorului de limba franceză, un francez, Arnold, aprinzând în mine dorința de a-l cunoaște cât mai bine pe acest creator, dorință devenită pasiune care continuă și astăzi după ce am scris mai multe cărți despre el. Baudelaire m-a urmărit toată viața, conversam zilnic cu el și nu puteam aborda alte preocupări până nu-

ceream permisiunea.

Baudelaire m-a învățat multe ; mi-a fost un adevărat far care mi-a condus pașii spre abordarea cu seriozitate a tot ce întreprindeam. El mi-a sugerat să studiez temeinic, mai ales în timpul cursurilor Facultății de filologie pentru a asimila operele corifeilor antichității grecești, Homer, Eschyle, Sofocle, Euripide, Platon ; ai Latinilor : Lucrețiu, Ciceron, Virgiliu, Horațiu, Ovidiu ; Marțial, Juvenal, Seneca, Petronius, Lucian ; ale poeților Pleiadei franceze, apoi Racine, Pascal și Bossuet ; ale scriitorilor creștini și, ale lui Saint Augustin, Tertulian, Agrippa d'Aubigné, Théophile de Viau, Saint Aman, Heine, Hölderling și Hoffman, Hugo, Lamartine, Vigny și Musset, Leopardi și Edgar Poe.

Foarte important de precizat este faptul că prin titanii Romantismului am reușit să sesizeze sensurile căutărilor poetice începute încă din sec. al XVIII-lea de romanticii englezi și germani care se orientau tot mai mult spre redescoperirea paradisurilor pierdute, devenite misterioase, lumea apărând pentru ei vis, mister, investigarea lunecând,

deci, „spre interior, spre viața sentimentelor și a emoțiilor, spre stările cele mai subtile ale sufletului“ (Novalis), spre frumoase ținuturi necunoscute ; spre o natură nou creată, bogată și sublimă (G.-H. Schubert) ; în regatul nopții, locul revelațiilor, al calităților și al sentimentelor nediferențiate, al fuziunii confuziei originare ; spre emoții spirituale care apropie spiritul și materia prin mijlocirea simbolului ; „spre intuiția unității esențiale dintre spiritul nostru și divinitate“ (Coleridge). Novalis este primul care afirmă că „simbolul nu afectează în mod direct, străfundurile noastre. Căutându-se arta care să fie capabilă să suscite cel mai bine acest univers, se ajunge la muzică, de aceea Tieck ar vrea „să facem muzică cu gânduri și să gândim în melodii“, pentru că muzica, pentru el, este esențialmente „o artă expresivă și simbolică“, capabilă să aducă omului modern, divizat și sărăcit „revelația unității originare“.

Pentru a-i înțelege și a-i duce mai departe preocuparea privind relația dintre ar-

te atât de frumos și bine exprimată în sonetul „Correspondances", am fost nevoit, după ce am absolvit Facultatea de Filologie, să mă supun rigorilor examenelor celor șase ani petrecuți la Facultatea de Arte Plastice, iar ca autodidact, după vreo doi ani la secția pedagogică a Conservatorului, să mă ocup serios de muzică, apoi să aprofundez cunoștințe în domenii foarte variate ca : filosofia, literaturile clasice, istoria artelor, arhitectura, istoria umană, teatrul, medicina, biologia etc.

Zi de zi, ceas de ceas, am adunat pe parcursul vieții cunoștințe foarte diverse, în multe domenii, iar insuficiența unor informații din cărțile parcurse, mi-a sugerat dorința de a le completa în niște cărți care urmau să fie publicate. Așa s-a ajuns la :

I. **Realizarea unor cărți și studii** ca : *„François Villon în actualitate"* (1977), *„Arthur Rimbaud, poet al viziunilor înnoitoare"* (1978), *„Paul Verlaine, poet al ritmurilor muzicale"* (1978), *„Eminescu și romanticii francezi"* (1979), *„Camil Petrescu și Marcel Proust"* (1980), *„Originile spiritului francez"* (1980), *„A.B.C.-ul cromatic.*

Armonia culorilor" (1982) *„Le Corbusier, părintele arhitecturii moderne"* (1984), *„Omul este ce gândește"* (1985), *„Alimentația macrobiotică"* (1986), *„Istoria ria ilustrată a Spiritului uman de la origini și până în prezent"* (finalizată în 1987), *„Les Fleurs du Mal"* (bilingv), în traducere proprie (finalizată în 1988), *„Baudelaire, existență și creație"*, trei volume (1992), (1. *„Estetica baudelairiană"*, 2. *„Creativitatea baudelairiană"* și 3. *„Limanul speranței – exilul"*), *„Baudelaire văzut de artiștii plastici" în pictură, gravură și sculptură"* (finalizată în 1993), *„Iisus Christos în viziunea artiștilor plastici"* (1993), *„Les Écrits de Baudelaire sur ses phares esthétiques"* – bilingv (Scrierile lui Baudelaire despre Delacroix, Poe și Wagner, carte finalizată în 1994), *„Istoria ilustrată a Muzicii de la origini și până astăzi"* (finalizată în 1995), *„Istoria ilustrată a Artelor Plastice de la origini și până astăzi"* (finalizată în 1996), *„Istoria ilustrată a Teatrului de la origini și până în prezent"* (finalizată în 1997),

„Baudelaire, fiul luminii" (1998), *„Omul, fiul Cosmosului"* (1999), *„Desenele lui Baudelaire"* (2002), *„Baudelaire, existență și creație"* – compendiu la cele trei volume publicate în 1992 (2002), *„Jurnalul unui spirit zbuciumat"* – având o formă definitivă pentru publicarea în 2002, dar, neavând posibilitatea materială de a-l publica la aniversarea mea de 70 de ani, l-am continuat pentru a fi publicat în 2007, la împlinirea vârstei rotunde de 75 de ani, *„Lumini și Umbre"* – volum de Reflecții, Gânduri răzlețe, Perspective spiritualiste, Viziuni și Iluminări – (carte terminată și purtând « bun de tipar » în 2004), *„Flori spirituale"* - volum de Cugetări, Aforisme și Sfaturi utile - (carte terminată și purtând « bun de tipar » în 2005).

În curs de realizare : *„Brâncuși și expresia spațiului"*, *„Michelangelo-sculptor, pictor și poet"*, *„Victor Hugo, un inspirat universal"*, *„Lev Tolstoi, un geniu singular"*, *„Album de pictură și grafică"* de M. Rădulescu.

Traduceri (în românește) : *„Tratat de Anatomia și Fiziologia omului"* de Pison, cu planșe din Testut, un volum de 1.550 pagini

(1950), *„L'Impressionnisme"* de Jean Leymarie, Édition d'Art Albert Skira, Genève, 1962, două volume (1965), „Le Surréalisme" de Patrick Waldberg, Edition d'Art Albert Skira, Genève, 1962, un volum, (1967), „L'Expressionnisme", de Michel Ragon, Lausanne, 1956, un vol. (1968) ;

În curs de realizare : *„Le Surréalisme et la Peinture" de André* Breton, un volum, Gallimard, Paris, 1965, ...(?)

În domeniul Artelor Frumoase am realizat :

II. Ilustrații și coperte de cărți la volumele :

* La toate lucrările publicate de mine ;
* Vol. *„Poezii"* de Florian Saioc – 1975 ;
* Vol. *„Cântec pentru pământul meu"* de Val. Deșliu – 1976 ;
* Vol. *"G. C. Nicolescu"*, studiu biobibliografic de V. Stoleru – 1977 ;
* Vol. *„Interferențe literar-artistice"* pe 1977, 1978, 1979 și 1980 ;
* Vol. „Omagiu Eminescu" - 1979 ;
* Vol. *„Coșbuc, Macedonski, Arghezi,*

Blaga" de C. Marinescu -1979 ;

* Vol. de poezii *„Dimineața gândurilor"* de Mirela-Corina Chirea-1979 ;

* Vol. de poezii *„Poteci către inimi"* de Dumitru D. Stancu – 1979 ;

* Vol. de *„Pe treptele timpului"* de Gh. Duță-Micloșanu – 1979

* Vol. de poezii *„Glasul șuvoiului Timp"* de Valentin Dobrescu – 1980 ;

* Volum de poezii *„Statuile din noi"* de Elena Ștefănescu – 1980

* Vol. de poezii *„Tipătul devenirii"* de Ioan Coca ;

* Vol. *„Valori etice în basmul popular românesc"* de Al. A.

* Vol. de poezii *„Porți deschise"* de Gheorghe Doroș–1980 ;

* Vol. *„Mircea Eliade"*, contribuții bio-bibliografice de M. H.

* Vol. de poezii *„Inele între ape"* de Val. Dobrescu – 1981 ;

* Vol. *„Dialog cu lumea"*, secvențe pe mapamond, de I. Mihuț – 1981 ;

* Vol. *„Exilat în Urechiații Mari"* de Al. Andrei – 1990 ;

BCU IASI - LIBRARY UNIVERSITY

* Vol. *„Blesteme esențiale"* de El. Ștefănescu – 1990 ;

* Vol. *„Din enigmele celebre ale istoriei"* de M. Manea – 1991.

II. Portrete de scriitori români și străini, și de domnitori români, în ulei, sau tușuri colorate, pe pânză, carton sau în grafica de carte : Ion Creangă, Mihai Eminescu, Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Liviu Rebreanu, Ioan Slavici, Barbu Ștefănescu-Delavrancea, George Coșbuc, Ioan Luca Caragiale, G. C. Nicolescu, Mircea Eliade, Charles Baudelaire, François Villon, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine etc.; Mihai Viteazul, Alexandru Ioan Cuza, Doamna Elena Cuza, Mircea cel Bătrân, Ștefan ce Mare, Vlad Țepeș, Dimitrie Cantemir etc.

III. Expoziții de pictură – personale, de grup – restrânse, bienale, municipale :

a. În țară : București, Târgoviște, Brașov, Sinaia, Bușteni, etc.

b. În străinătate : * Italia (Milano, Torino, Barri * Franța (Toulouse) ; * Aus-

tria (Viena).

c. Diplome și premii internaționale : la Torino (1986) și la Milano (1990)

d. Lucrări de ale mele se află în colecții de artă din România și din străinătate : Franța, Italia, Germania, Austria, Finlanda, Statele Unite ale Americii, Canada, Australia, Rusia, etc.

C. EXPERIENȚA PROFESIONALĂ

1. Ca profesor am predat limba și literatura franceză, literatura universală, istoria artei, istoria umană, desenul și matematicile la mai multe licee din țară, în ultima vreme la mai multe licee din București, printre care Liceul „Sf. Sava", între 1956-1990 când am ieșit la pensie ;

2. Ca pictor am făcut cercetări asupra fenomenului pictural ;

3. Funcții :

a. Secretar al Societății literare „Relief Românesc" (1977-1995) ;

b. Director al Editurii „Cuvântul Românesc" (1990-1991) ;

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

b. Director al Editurii „Cuvântul Românesc“ (1990-1991) ;

c. Manager general al Editurii „Spirale“- SRL (1991-2000…) ;

d. Președinte al Fundației „Spirale“ pentru Cooperare Cultural – Artistică (1995-2000…) ;

4. Management : În timpul funcțiilor pe care le-am ocupat în domeniul producției de carte și în activitățile mele culturale, am învățat să fac studii de fezabilitate, de piață cu aspectele sale : clienți, concurență, arie de plasare a cărților și a bunurilor culturale etc., pentru a putea analiza cum trebuie „cererea și oferta“ și pentru a-mi da seama dacă afacerea merge sau nu.

În prezent, în afara creațiilor din domeniile literar și artistic, îndeplinesc funcția de **manager general** al Editurii „Spirale“ și de **președinte** al Fundației „Spirale“ pentru Cooperare literar-artistică a tineretului.

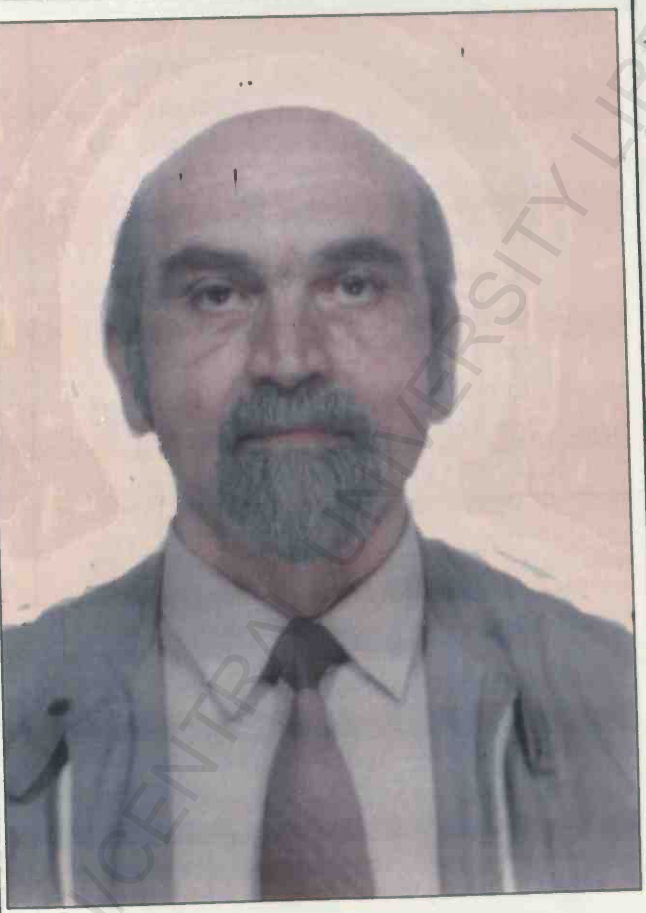

114. Marin, zis Puiu Rădulescu la 75 de ani.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Tabla de materii

0. Marin Rădulescu la 75 de ani... 5
1. Vignetă pentru dedicație 6
Cuvânt înainte 7
2. Evoluția spiritual în mateterie pe Terra (stânga) 8
3. Evoluția spiritual în mateterie pe Terra (dreapta) 9
4. De aici provin, de aici provenim cu toții 14
Origini 15
O nebuloasă spre Calea Lactee 17
5. Nebuloasa, norul de gaze și de pulbere în Calea Lactee..... 18
6. Etapele transformării Nebuloasei în Soare și Planete (1 - 2 stg.)..... 20
7. Etapele transformării Nebuloasei în Soare și Planete (1 - 2 dr.)...21
8. Formarea atmosferei. Primele condensări ale apelor..... 25

BIBLIOTECA/OEMEL UNIVERSITY LIBRARY

9. Începuturile apariției uscatului prin insulițe..... 25
10. Sistemul solar cu planetele sale (de la stg. La dr.) : Mercur, Venus, Pământul, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptul și Pluton 27
11. O celulă din regnul Monerelor (de algă albastră-verde sau bacterie).....32
12. Zonele Terrei unde se găsesc roci precambriene care păstrează în structura lor urme de viață de acum 3 miliarde de ani..... 34
13. Lumea bacteriilor 35
14. Celula vegetală 42
15. Ultrastructura celulei vegetale ... 42
16. Ultrastructura celulei animale 43
17. Peisajul și viețuitoarele în Cambrian 44
18. Euglena viridis 45
19 . Peisajul și vegetația în Devonianul inferior 45
20. *Amœba proteus* 48
21. *Paramœcium caudatum* 49

BIBLIOTECA UNIVERSITY LIBRARY

22. **Protiste – Flagelate și Rizopode** : (stg.) Euglena viridis – în colonie și separat, Tripanosoma gambiense – separat și în colonie și Giardia intestinalis ; (dr.) Amœba proteus, Foraminifere, și Radiolari. 53
23. În gri pe hartă, continentul Gondwana 56
24. **Tipuri de alge verzi** : (sus) Pedastrum bidentatum și Cosmarium conspersum ; (stânga) Closterium moniliferum ; (jos) Volvox globatus – separat și în colonie 58
Plantele cuceresc uscatul 59
25. **Alge albastre – verzi** : Cleiul pământului (Nostoc commune) și Anabæna inægalis - în diferite ipostaze..... 60
26. **Alge brune** : (sus) Cystoseria barbata și Fucus vesiculosus – separat și în colonie ; (jos) Sergassum borianum, Scytosiphon lamentaria și Nereia filiformis..... 61

BOTANICAL GARDEN "ALEXANDRU IOAN CUZA" UNIVERSITY LIBRARY

27. Alge roșii (sus) Ceramium barbatum și Bossiella sp ; (la mijloc) Porphyra leucosticta, Phyllophora sp. și Gigartinia acicularis ; (jos) Hipnea musciformis, Laurencia obtusa și Sphærococcus compressus..... 61

28. *Câteva* Psilophyte *Zosterophyllum*(1), *Psiliphyton* (2), *Sciadophyton* (3). 65

29. Vegetația în Devonianul mijlociu lociu : *Rhynia* (1), *Asteroxylon* (2), *Pseudosporochnus* (3), *Protolepidodendron* (4), *Duisbergia* (5), *Calamophyton* (6), *Asterocalamites* (7), *Cladoxylon* (8)..... 66

30. Vegetația în Carbonifer *Lepidodendron* (1), *Sigillaria* (2), *Coulopteris* (3), *Calamites* (4), *Eucalamites* (5), *Neuropteris* (6), *Sphenopteris* (7), *Cordaites* (8)... 67

31. Lepidodendronul. 70

32. Vegetație în Carbonifer. 71

33. Vegetația în Permian 75

BOTANICAL UNIVERSITY LIBRARY

Animalele încep să urmeze Plantele pe uscat 77

34. Diviziunea oului la Metazoare (celula se divide în tot mai multe **blastomere** : 1,2,3 ; până devine o **morulă** : 4 ; înmulțindu-se mereu și așezându-se într-un strat exterior unei sfere, ajungând la al doilea stadiu numit **blastulă** formând o *cavitate de segmentație* plină cu lichid : 5 ; urmează procesul de învaginare (6) până se va ajunge la al treilea stadiu numit **gastrulă**..... 81

35. Corali. 82

36. Diferite ordine de Spongieri..... 83

37. Trilobitul 86

38. Cărăbușul 86

39. Insectă din Carbonifer 87

40. Oceanul a juca un rol decisiv în geneza vieții. El constituie astăzi unul dintre mediile ecologice în care lumea vie se dezvoltă în toată splendoarea ei. Fotografia arată abundenta faună a unui banc de corali..... 92

BOTANICAL GARDEN LIBRARY

Era Mezozoică : Viața continentală și marină în Triasic 93

41. Vegetația în Triasic 93

42. Viața continentală și marină în Triasic 94

43. Moluște (Melci și Scoici). 97

44. Reptile uriașe din Jurasic (1) 98

45. Reptile uriașe din Jurasic (2) 99

46. Vegetația în Jurasic 100

47. Vegetația în Cretacic 101

48. Plantele și animalele în Neogen...106

49. Vegetația în Cuaternar 107

50. Fauna de climă mai rece din Cuaternar 107

51. Equisetum arvense – Barba ursului.(tulpini fertile–brune, de primăvară – și tulpini sterile–verzi, de vară) 108

Evoluția unui spirit de la plantă la om 109

52. Secțiune longitudinală prin Amfioxus..... 111

53. Schema circulației sângelui la Amfioxus 114

BUHAS/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

54. Diferite specii de pești.(de la stg. la dr. și de sus în jos) : Crapul, Știuca, Bibanul, Somnul, Anghila, Somnul, Sturionul, Cœlacantul, Guvidul, Rechinul, Protopterul, Peștele zburător, Calul de mare, Calcanul, Thonul, Scrumbia și Morunul. 117
55. Metamorfoza la broască..... 120
56. Amfibieni – Batracieni : Salamandre și broaște..... 121
57. Păsări domestice..... 127
58. Filogenia Mamiferelor..... 129
59. Apariția marilor grupe de Vertebrate : I. Perioada Antecambriană, II. Era Primară, III. Era Secundară, IV. Era Terțiară, V. Era Cuaternară. 1. Apariția vieții (-3500 M.A.), 2. Apariția Peștilor (-430 M.A. galben), 3. Apariția vegetalelor terestre (-400 M.A.), 4. Apariția Amfibienilor (-390 M.A., galben suprafață mare), 5. Apariția Reptilelor (-340 M.A. ocru galben), 6. Apariția Mami-

ferelor (-200 M.A., maron), 7. Apariția Plantelor cu flori (-150 M.A.), 8. Apariția Păsărilor (-140 M.A., cărămiziu), 9. Apariția Omului 130

60. Compararea scheletelor membrelor anterioare ale unor vertebrate 136

61. Compararea schematică a encefalului la câteva vertebrate..... 140

62. Creierul câtorva vertebrate : 140

63. Compararea sistemului nervos central la vertebrate..... 141

64. Compararea câtorva embrioni de vertebrate. La începutul dezvoltării lor, embrionii Vertebralor se aseamănă între ei. 142

65. De la Australopiteci la Homo sapiens..... 146

Rudele biologice ale omului 109

66. Craniu de « Proconsul », de Om și de Gorilă (jos). 154

67. Lemur Catta, lemurian primitiv alergând pe cele patru picioare..... 155

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

68. Lemur zburător gata să sară. ... 157
69. Ramapithecus, deschizătorul căilor hominizării 159
70. Homo habilis 160
71. De la Australopiteci la Omul moderm. (Australopitec, Pitecantrop, Homo Neanderthalensis, Homo sapiens) 161
72. Homo habilis. 170
73. Homo erectus. 170
74. O bifață a lui Homo erectus. 172

Startul competiției pentru Homo sapiens 173

75. Plăcuța desenată și scrijilită pe plăcuța din fildeș..... 178
76. Mamutul din Grota Rouffignac 179
77. Homo habilis-Femeie și bărbat.182
78. Craniu de Homo erectus 183
79. Propulsor sculptat din coarne de cerb 187
80. Craniul lui Homo Neanderthalensis 188
81. Craniul omului de Cro - Magnon 192
82. Venus din Lespugue..... 196
83. Venus din Villemdorf..... 196

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

84. Venus din Aurignac 196
85..Cap sculptat în fildeş, Pavlov Cehia, (acum 27.000 ani) 197
86..Venus din Dolni Vestonice – 110 mm (zeița fertilității) 197
87. Cal și semne abstracte, Grota Lascaux. 201
88. Taur având dedesupt o vacă. 202
89. Bizon – Grota Altamira. 203
90. Unelte fine mezolitice (magdaleniene) din fildeș și os 214
91. Vas din fier pe trepied 223

Viața socială a omului preistoric 225

92. Aspect din viața familială a omului preistoric (1) 226
93. Aspect din viața familială a omului preistoric (1I)..... 226
94. Un cort al omului preistoric din piei de animale 227
95. Un cort al omului preistoric din piei de animale (plan) 227
96. *„Gânditorul"* de la Hamangia, Dobrogea-România (Neolitic) ... 233
97. Săpăliga țăranilor danubieni pentru a lucra pământul. 234

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

96. Statuetă antropomorfă, Cucuteni 246
97. Menhirul de la Sf. Sernin..... 247
98. Complexul megalitic de la Stonehenge, Anglia, loc de cult.. 248
99. Complexul megalitic de la Stonehenge în peisaj. 249

Concluzii
Evoluția de la piatră la om.....276
Starea spiritelor în natură.....280

1. Regnul mineral 280
2. Regnul viețuitoarelor simple 280
3. Regnul vegetalelor 282
4. Regnul animal 284
5. Nașterea omului pe Terra286
6. Moartea omului pe Terra 287

Evoluția ființelor vii (urmărită mai ales la Vertebrate 291

A. Asemănările anatomice .291
100. Schelet de cal și de om 291
101. Compararea scheletului brațului superior la câteva Vertebrate .. 292
102. Compararea encefalelor la cinci Vertebrate : șoarece, găină, șopârlă, broască și pește 293

BCU IASI UNIVERSITY LIBRARY

98. Vas cu pictură policromă, Cucuteni B 246
99. Statuetă antropomorfă, Cucuteni 246
100. Menhirul de la Sf. Sernin 247
101. Complexul megalitic – Anglia ..248
102. Complexul megalitic de la Stonehenge în peisaj 249
Starea spiritelor în natură..... 280
Evoluția ființelor vii 291
A. Asemănări anatomice 291
103. Schelete de cal și de om 291
104. Comp. scheletelor membr. Super.292
105. Compar. encefalelor 293
B. Asemănările embrionilor la Vertebrate 294
106. La începutul dezvoltării lor, embrionii Vertebratelor se aseamănă 294
C. Asemănări la nivel celular ...295
D. Asemănări la nivel molecular 295
107. Embrionul uman de talia unui bob de grâu 296
108. Embrionul uman la care toate organele sunt alcătuite 296
109. Embrionul uman la care toate organele sunt formate 297
110. Viața acvatică intrauterină 298

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Viața unui spirit împlinit. Cine sunt ? De unde vin ? Încotro mă îndrept ? 299
111. Mama la 35 de ani 307
112. Tata la 45 de ani 307
113. Marin la șase luni 307
Sfaturi pentru perfecționarea spirituală 326
Curriculum vitæ 330
114. Marin, zis Puiu Rădulescu (75) 345
Tabla de materii 346

Scrisă în 1995.

Publicată însă în 2007, pentru aniversarea a 75 de ani (3 mai 1932 – 3 mai 2007)

EDITURA ȘI FUNDAȚIA CULTURAL – ARTISTICĂ SPIRALE

BCU IAȘI/CENTRU VECHI UNIVERSITY LIBRARY

Lucrarea :

„Aventurile spiritului în materie “

de Marin Rădulescu,

a apărut la

FUNDAȚIA CULTURALĂ

„SPIRALE“,

București, România,

în anul două mii șapte,

la aniversarea a 75 de ani

a autorului.

Redactarea, tehnoredactarea,

prezentarea grafică

și macheta artistică

aparțin autorului.

Tipărită cu mijloacele tehnice ale

Fundației Spirale.

Tiraj 500 ex. din care :

50 ex. înseriate de la 1 la 50

și 450 ex. neînseriate.

Cartea însumează 360 pagini,

într-un format de 14,5 x 20,5 cm.

Exemplar neînseriat

M. Rădulescu

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

15 16000/07 B.C.U. "M. EMINESCU" IASI

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY